

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ВЕЧЕН ИНСТИНКТ

Част 2 от „Нещо завинаги“

Превод от английски: Мая Мечкуева, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Тя го позна веднага. Не се беше променил, само изглеждаше позрял заради бръчиците, врязали се по челото и в ъглите на очите. Туктам в гарвановочерната му коса проблясваха сребърни нишки. Макар и поотслабнал от последната им среща, бе все така висок и широкоплещест. И излъчваше невероятна жизненост.

— Джордана Къркланд — рече той, изтръгнал името ѝ от дълбините на миналото, като се взираше сериозно в жената, чието пристигане в къмпинга бе съвпаднало с неговото.

Изненадана, тя изпусна раницата на земята и опита да се пребори с шока и нахлулите спомени.

— Ланс.

— Сега съм Патрик. Патрик Клейз — той отмести поглед и поздрави останалите четирима от групата. — Ще бъда ваш водач.

— Лари Ърлс — обади се първият, слаб и блед мъж.

— Доналд Шуър — рече другият, по-висок и по-набит.

— Джон Калаян — кимна третият, приятен мъж с вид на учител.

— Бил Уенет — представи се последният и в гласа му прозвуча леко арогантна нотка, която хармонираше с външността му.

Всички според нея бяха малко над четирийсетте и, съдейки по еднаквото им облекло и екипировка, бяха приятели. Не беше точно това, което Джордана си бе представяла, когато Крейг Талийз тъй галантно ѝ бе предложил да заеме мястото му в експедицията.

Отбягвайки погледа на Патрик, тя се взря в мъжете. Очевидно бе привлякла вниманието им.

— Колко души още чакаме да се присъединят? — попита Джордана тихо, като смяташе, че жените вероятно са изостанали. Крейг бе споменал имената на Шуър и Уенет, тъй че явно не беше объркала групата.

Джон погледна Лари; Доналд се втренчи в Бил. После и четиримата спряха погледи върху Патрик, който се обади:

— Казаха ми, че сте петима. Значи, това е групата.

— Да, трябваше да бъдем петима. А коя е тя? — рече Бил и впери надменен поглед в Джордана.

Тя вирна гордо брадичка. Много отдавна бе научила да се справя с подобни нахакани типове.

— Патрик вече ви каза — името ми е Джордана Къркланд.

— А къде е Крейг?

— Спешно му се обадиха от Сан Диего. Дъщеря му е болна. Замина с нощния полет.

— И потърси вас? — скептично подхвърли Доналд.

— Вчера — заяви тя.

— И вие се съгласихте да се включите в туристическа група от петима мъже, които ще обикалят дивите гори в продължение на пет дни? — въпросът бе зададен от Бил, който едва сдържаше пренебрежението си.

Джордана изправи гръб.

— Нямах представа, че се включвам в група от петима мъже. Явно Крейг е опитал да се пошегува.

Струваше ѝ се съвсем вероятно. Макар да бе незаменим като счетоводител, той непрекъснато я задяваше заради, както го наричаше, нейния „мъжки инстинкт“ в света на бизнеса.

— Отвратителна шега — промърмори Лари. На Джордана и се стори, че той е по-скоро смутен, отколкото ядосан от присъствието ѝ.

С Доналд беше по-различно. Във всяка негова дума се чувстваше раздражение, а погледът му скачаше от един приятел на друг в търсене на подкрепа.

— Нещо повече — рече той. — Тази седмица бе планирана като забавно прекарване в мъжка компания. Да се освободим от всякакви задръжки. Напълно немислимо, ако тя дойде с нас.

Устните на Джордана леко потрепнаха.

— О, изобщо не се притеснявайте от мен. Освободете се от всички задръжки. Толкова неща съм видяла през живота си, че е невъзможно да ме шокирате.

Доналд не ѝ обърна внимание.

— Какво ли, по дяволите, е целял Крейг?

Джон проговори за първи път, след като се представи. Гласът му бе тих, думите прозвучаха философски.

— Може би е искал да направи пробив в последния бастион на мъжкия шовинизъм. Знаете колко ни критикува винаги — замисленият му поглед се плъзна към Джордана. — Джордана Къркланд... от „Уилоу Ентърпрайзис“?

Сякаш за миг тя прелетя в миналото. Като че ли отново стоеше пред скептично настроеното банково настоятелство, което трябваше да реши дали да ѝ отпусне онзи фатално важен за нея заем, който да подкрепи току-що започналия бизнес. Сега, както и тогава, тя извика на помощ най-сериозното си и самоуверено изражение.

— Точно така.

— Вие сте президент на компанията, нали? — попита Джон.

— И основател — добави тя с видима, макар и ненатрапчива гордост.

Доналд изруга, но поне бе достатъчно тактичен да го стори тихичко. Цялото му възпитание обаче се изчерпа с това.

— Значи тази, която Крейг превъзнасяше през цялото време? — той се намръщи, щом забеляза, че Джон кимна. — Сега разбирам, явно е искал да ни се подиграе. Господи, как е могъл да направи това?

— Сигурно заради изопаченото си чувство за хумор — обади се Бил, на лицето му бе изписано същото раздражение.

— Вероятно.

— Ако се замисли човек, май дори е смешно — философски отбеляза Джон, но с това само привлече върху себе си три чифта разярени очи. Сви рамене и вдигна ръка, сякаш да се защити. — Просто се шегувам, момчета. Шегувам се.

— Но какво ще правим сега? — попита Лари.

— Тя не може да дойде с нас, това е — излая Доналд.

Бил го подкрепи.

Джон бе достатъчно разумен да си държи устата затворена.

Но този път Джордана реагира.

— Какво искате да кажете? Тя е тук, ако случайно не сте забелязали. Пътувала е шест часа, да не говорим за загубеното време, докато уреди отсъствието си от фирмата през следващата седмица. Тя е възстановила сумата, с която Крейг е участвал във вашата каса, момчета, екипирала се е и... — тържествуващо огледа четиримата един по един. — Вероятно тя е в далеч по-добра форма за тази експедиция, от който и да е от вас.

Бил я стрелна с поглед, после вдигна вежди и рече:

— Не бих се изненадал — очите му се присвиха. — Но човек не може да не се зачуди защо една жена би пожелала да тръгне да обикаля горите с петима мъже.

Джордана не трепна.

— Правите обидни намеци — заяви тя тихо, после обърна глава към водача за пръв път, откакто бяха започнали разправията. И за пръв път усети безпокойство. Другите четирима изобщо не представляваха заплаха. През последните десет години се бе борила често с този тип мъже. Макар и самомнителни, те бяха предвидими, макар и неприятни, бяха сравнително безобидни. Ланс Клейз бе друго нещо. Той бе връзката с миналото ѝ, което тя предпочиташе да забрави.

А и втрещеният му поглед не предвещаваше нищо добро. Тя сякаш съзря спомените, нахлули в съзнанието му — фрагменти от онези славни дни. Дори нещо повече. Миг преди той да отмести очи, забеляза любопитство, може би дори уважение, но без съмнение и страст, която я смути много повече, отколкото откритата враждебност на останалите.

Патрик бавно изпъна гръб. В тъмнокафявите му очи се четеше непоколебимост.

— Убедена ли си, че искаш да дойдеш?

— Да.

— Знаеш ли какво те очаква?

— Четох описанието на експедицията.

— И мислиш, че ще се справиш?

— Знам, че мога.

— Преди минавала ли си подобни маршрути с раница на гърба?

Тя прецени, че може да рискува и кимна към останалите.

— А те минавали ли са?

Мълчанието им бе красноречив отговор. Ако бяха опитни планинари, нямаше нито да наемат водач, нито пък да са обути в съвсем нови туристически обувки. Не че нейните бяха по-износени, но поне бяха по-меки. Е, да, наистина, тя имаше задача да изпробва качествата им — щяха да се появят на пазара едва след четири месеца.

— Казаха ми, че всички сте начинаещи — рече Патрик и отмести очи към четиримата мъже.

Джордана отвърна със самоувереност, която никой от останалите не събра.

— Начинаещи сме — осъзнала бе, че става по-силна, ако искрено признае слабите си точки. — Но сме изпълнени с решителност — престори се, че не забелязва изпепеляващите погледи на четиримата мъже. — И сме готови за път — тя невинно огледа лицата около себе си и добави: — Нали щяхме да тръгнем в един часа?

— Да — изсумтя Бил и се обърна, за да вземе раницата си.

— Чакайте — спря го Патрик, когато мъжът се насочи към джипа, паркиран заедно с другите коли близо до лагера. — Ето тук са припасите. Ще трябва да ги поделим помежду си.

Без забележимо усилие, той свали от джипа собствената си раница, после три отворени кашона, пълни с храна и екипировка.

— Донесете раниците, така ще бъде по-лесно.

Петимата се подчиниха и водачът разпредели храната. Джордана се чудеше дали ще има достатъчно място за пакетите, които ѝ даде. Беше следвала инструкциите на Крейг, дори купи всички книги, които намери за туристически експедиции. Някои от тях включваха подробни указания как се опакова раница с метална рамка. Бе пълнила и изпразвала три пъти торбата от непромокаем плат, която тъй невинно се мъдреше върху алуминиевата си основа. Всеки следващ път раницата ѝ се струваше все по-малко невинна. Как може нещо, което изглежда толкова голямо, когато е празно, да побира толкова малко, ако го напълниш, беше необяснимо за нея. Но тя упорстваше, захвърляше по някоя дреха след всеки опит, докато накрая улучи точната комбинация.

Слава Богу, успя да натъпче отгоре разнообразните пакетчета с изсушена и замразена храна и да пъхне другите провизии в страничните джобове. Имаше стафиди, ядки, вакуумирано кафе, всичко опаковано в найлонови пликчета, за да заема възможно най-малко място и най-вече да не тежи. След като затвори всяко отделение, нави на руло, постави върху торбата и завърза за рамката спалния си чувал и тънкия дюшек, Джордана вече имаше достатъчен товар за изпитание на физическата си форма.

Задържа поглед върху раницата.

— Проблеми ли имаш, Джордана? — злорадо рече Бил. — Май изглежда тежичко?

— Ще се справя — отвърна тя хладнокръвно.

Доналд дойде при своя приятел и съюзник.

— Сигурна ли си? — той поклати глава и с покровителствен вид каза: — Можеш да се откажеш сега, докато още не сме тръгнали. Веднъж стартираме ли, няма да е тъй лесно. Не би било честно някой от нас да се връща чак дотук заради теб.

— Ще видим кой кога ще се умори — усмихна се Джордана.

Младата жена погледна отново раницата, за да обмисли най-лесния начин да я метне на гърба си. Проблемът се реши от само себе си, когато Патрик дойде, вдигна раницата с лекота и помогна на Джордана да я сложи. Тя пхна ръце под каишките и наведе глава, за да завърже колана на кръста си. Когато се изправи отново, Патрик нагласи каишките на раменете ѝ.

Помощта му бе посрещната от останалите мъже с мълчание и Джордана не знаеше дали да се чувства благодарна, или раздразнена. Той като че я покровителстваше. Все пак, когато срещна очите му, в тях нямаше нито презрение, нито присмех. По-скоро суровост и решителност, които ѝ напомниха за някогашния Ланс Клейз.

— Можеш да се справиш, нали? — попита той съвсем тихо, за да ѝ спести неудобството, но все пак достатъчно твърдо, че да изрази собственото си съмнение.

Тя забележа, че останалите също са започнали да поставят раниците си. Отново насочи вниманието си към Патрик.

— Разбира се, че мога — отвърна, чудейки се защо гласът ѝ не звучи тъй сигурно, както вътрешно се чувстваше.

— Тежка е.

— А аз съм силна.

— Ще вървим дълго, и то по труден терен.

— През последните четири години съм пробягвала повече от шейсет километра на седмица.

Не изглеждаше впечатлен, само продължи да се взира в лицето ѝ.

— Мога да се справя, Ланс...

— Пат.

— Пат. Дори да има странно чувство за хумор, Крейг никога не би предложил да дойда, ако нямаше доверие в силите ми — тя пое дъх и продължи смело: — От това зависи работата му.

— С какво се занимава?

— Той е моят счетоводител.

В очите на мъжа като че ли за миг проблесна възхищение.

— Ти си делова жена, Джордана. Защо дойде тук?

— Не могат ли деловите жени да участват в туристически експедиции? — опита да се пошегува тя.

— Могат, разбира се, но обикновено предпочитат да прекарат една седмица в някой курорт — погледът му помръкна. — Странно е. Джордана Къркланд. Съпругата на Питър...

— Бившата съпруга на Питър — поправи го тя шепнешком. — Разведени сме повече от десет години. Пътищата ни рядко се пресичат. А и това няма нищо общо с присъствието ми днес тук.

За миг той се замисли над думите ѝ, после безмълвно се отдалечи. Озадачена, Джордана го наблюдаваше как мята раницата на гръб. Усещаше, че още много неща ще бъдат казани за миналото през следващите пет дни и се чудеше дали ще бъде достатъчно разумна да се възпре, преди да е станало късно. Присъствието на Патрик я разтърсваше, чувстваше се странно извадена от равновесие. Само да имаше бегла представа от мислите, които се въртяха в главата му...

Изведнъж се стегна и вирна брадичка. Дори само заради принципа бе решена да издържи седмицата. Бе настоявала да дойде, бе прекарала последните трийсет и шест часа в приготовления. И нито четиримата враждебно настроени мъже, нито Патрик Клейз щяха да я спрат.

Изчаквайки останалите, тя обходи с поглед местността. На паркинга имаше само четири коли — две за четиримата приятели, джипът на Патрик и собственият ѝ, взет под наем шевролет. Май щяха да са съвсем сами в гората — не бе изненадващо, като се има предвид, че бе началото на ноември. Онези планинари, които търсеха красотата на раззеленилата се гора, отдавна се бяха прибрали в топлите си домове.

Макар че по клоните все още имаше листа, дърветата изглеждаха като загърнати в протрита разнищена мантия, развята от следобедния ветрец. До тях вечнозелените растения се извисяваха гордо, сякаш очакваха с нетърпение дните на своето тържество над тези, чиято красота бе преходна.

Към гората водеха две пътеки. Джордана бе прекарала часове пред описанието на маршрута и знаеше, че ще поемат по Бейсън Трейл

и ще направят голям кръг, покриващ разстояние от почти трийсет километра, преди да се върнат по Ривър Трейл.

— Добре, чуйте ме за минутка — започна Патрик, събирайки ги около себе си за предварителни инструкции. — Ще се движим в група. Пътеките са добре маркирани и няма начин да се объркате, но все пак не бих желал да рискувам някой от вас да се загуби. Ще поемем по отъпканата пътека. Никакво свиване настрани в храстите. Целта е да няма инциденти и следи от нас. Когато се разделим в петък вечер, не трябва по нищо да личи, че сме били тук. Разходки из храсталаците само биха унищожили естествената красота на природата. Надявам се, никой от вас не иска да стори подобно нещо — след това изявление той изгледа всички поред. За голямо облекчение на Джордана, погледът му спря върху нея само за секунда. — Преходът ни за днес следобед е около два часа, макар че като спираме тук и там, сигурно няма да стигнем заслона Блу Брук преди вечеря. Това е идеален преход за начинаещи. Но ако някой от вас изпадне в затруднение, каквото и да е затруднение, искам да ме уведомите. Ако раницата ви създава неудобства, може просто да има нужда от нагласяване. Същото е и с обувките. При първи признаци на мехури, спираме, за да ги намажем. Ако има проблем с нечий глезен или коляно, слагаме превръзка. Тъй като никой от вас не е участвал в подобни експедиции досега, не може да няма проблеми, но аз ви моля да ги споделяте. Планинарството е за удоволствие. Нямаме нужда от мъченици. Не търсим герои. Ако се погрижим за един проблем навреме, той ще бъде решен лесно. Понататък може да се окаже по-трудно. Разбрано? — след като всички кимнаха, той продължи: — Някакви въпроси?

Джордана имаше поне милион въпроси. Къде ще спим? Как ще готвим? Ако завали, какво ще правим? Но поклати глава като останалите, сигурна, че отговорите ще дойдат своевременно.

— Да тръгваме — каза Патрик. — Аз ще водя. Джон, ти ще вървиш накрая. Ще се сменяме, след като свикнете с ритъма.

И той закрачи напред.

— Джордана?

Повикът на Джон я откъсна от мислите ѝ за Патрик. Стресната, тя осъзна, че другите вече са на пътеката. Усмихна се пресилено и бързо пое.

Макар въздухът да бе свеж, не беше студено. Тя бе проверила дългосрочната прогноза за времето и знаеше, че не се очакват бури. Захладняването не я тревожеше — дрехите ѝ бяха леки, но топли. Естествено, не ѝ се щеше да завали сняг.

Пътеката бе от натрошен чакъл и минаваше край няколко запустели лагера в южна посока, преди да навлезе в гората. Джордана се съсредоточи в ходенето и понамести раницата си. Не бе пестила за добра екипировка. Изумително, за колко кратко време бе научила куп неща за планинарството. Надяваше се да издържи, макар че неразумно си бе легнала в два часа през нощта, още повече, че трябваше да стане в шест и да тръгне от Ню Йорк. Довечера щеше да бъде доста уморена. Всъщност вечерите тук сигурно щяха да са тихи и спокойни.

Шестимата почти не разговаряха, изглежда всички бяха стъписани от красотата на заобикалящата ги природа. Цивилизацията бе останала зад гърба им. Лари, фотографът на групата, изоставаше от време на време, за да снима. Когато спря да нагласи раницата на гърба си, Патрик му помогна. Другите си починаха, пийнаха вода от манерките или просто разкършиха рамене.

След няколко километра стигнаха до по-влажна земя, където пътеката бе укрепена с трупи.

— Някой се е погрижил — отбеляза Лари.

— Понякога ще минаваме през такива места — обясни Патрик, почуквайки с обувка първата греда. — Но те не са сложени тук единствено за наше улеснение.

— За какво тогава? — попита Бил.

— Заради земята. Подобни конструкции забавят ерозията. Без тях някои от пътеките биха били непроходими, да не говорим, че по тях не би имало никаква растителност.

Без да изчака коментара им, той продължи напред. Останалите го последваха.

Навела глава, Джордана разучаваше подпорите и подгизналата земя от двете им страни. Зачуди се дали ще издържат туристическите ѝ обувки. Ако не беше предупреждението на Патрик, тя действително би кривнала в калта. Но думите се бяха запечатали в съзнанието ѝ, и освен това бе оградена от мъже, които с огромно злорадство биха посрещнали всяка нейна грешка. Дали обувките се мокрят не беше

най-важният фактор в туристическите преходи, тъй че тя реши да направи експеримента си към края на обхода.

Не след дълго отново закрачиха по твърда земя. Патрик им съобщи, че пътеката се казва Блу Брук. Скоро стигнаха до малко мостче, където, пак по указания на водача, свалиха раниците и седнаха да починат. Отначало Джордана се учуди — не бяха вървели повече от час. Чак след като пусна товара си и изправи гръбнак, разбра мотивите на Патрик. Макар да се чувстваше чудесно, в гърба си усети мускулчета, за чието съществуване не бе и подозирала досега. Изтегна се внимателно на близката скала и се загледа с удоволствие в бълбукащото поточе под себе си.

Мъжете разговаряха. Тя стоеше настрана, без да изпитва неудобство. Самотата ѝ се нравеше, като се има предвид, че служебният ѝ живот вреше и кипеше от хора. Дори ако я оставеха изолирана по време на целия преход, надали би имала нещо против.

— Всичко наред ли е?

Вдигна очи и видя Патрик, който бе преградил пътя на слънчевите лъчи.

— Всичко е наред — отвърна бързо и отново се загледа във водопада, който се изливаше във вира. — Наистина е красиво.

Очите му проследиха погледа ѝ.

— Това е само началото. Сега е най-хубавият сезон — няма хора и най-осезателно се чувства присъствието на природата.

Нещо в тона му подсказваше, че и той като нея обича самотата. Очите ѝ се плъзнаха по изсечените черти на лицето му. Беше много привлекателен мъж, времето го бе пощадило.

— Често ли... — неволно преглътна и продължи: — Често ли се занимаваш с това?

Той още стоеше прав до нея. Тъмните му туристически панталони бяха поизносени и прилепваха плътно, подчертавайки мускулите на стройните му крака.

— С туристически експедиции ли? Винаги, когато мога.

— Имам предвид с водене на групи — поправи го тя, като се насили да откъсне поглед от бедрата му.

Зачуди се дали това е начинът му на препитание. Преравяйки съзнанието си, не можа да си спомни да е чувала за него през последните години. Но пък паметта е наистина странен феномен, рече

си Джордана. Тя например от години се опитваше да забрави всичко, свързано с футбола. Може да е видяла нещо във вестниците, но да не е обърнала внимание.

Той остана загледан във водата, когато отговори.

— Не. Само веднъж или два пъти в годината взимам групи, обикновено в късна есен или ранна пролет. А когато излизам сам, ходя в по-отдалечени места, които аз самият не познавам.

— Значи си изследовател?

— В известен смисъл — и явно не желаейки да сподели повече, той се обърна рязко и тръгна към близкия камък. Пъргаво се покатери и, обгърнал с ръце коленете си, поседя, за да се наслади на гледката.

Зарейла поглед след него, Джордана се чудеше какъв ли път е поел в живота. Времето на спортна слава бе отминало. Надали четирийсет и пет годишни полузащитници се търсеха много. Треньорството не му подходеше. Възможно бе да е станал коментатор, трябваше да се появява само през почивните дни. Умееше да говори. Речта му при посрещането го доказваше. И макар да бе самотник по природа, в никакъв случай не беше срамежлив. Все пак едно време избягваше пресата. Питър беше този, който ухажваше и омайваше журналистите, като пускаше в действие своя чар. Не, не искаше да мисли за Питър, за Ланс и въобще — за миналото.

Въздъхна тежко и сведе глава. В този момент Патрик скочи и ги повика с ръка. Тръгнаха.

Успокоена, че успя да метне сама раницата на гърба си, Джордана се почувства освежена и самоуверена. Поглъщаше с очи красотата наоколо — ритмично полюшващите се борове и непоклатимите ели, които стоически понасяха неуместното човешко присъствие.

Когато пътеката стана стръмна, за пръв път усети напрежение в прасците. Усилието ѝ достави удоволствие, лекото разпъване на мускулите, подобно на това при сутрешните ѝ тренировки, бе наслада за нея. Чувстваше се неимоверно ободрена от мисълта, че тялото ѝ е много по-съвършено от машина за механични действия. Обичаше да изпитва границите на възможностите си, затова ускори крачка, докато съвсем ясно почувства как се опъват мускулите на бедрата и прасците. „Уилоу Ентърпрайзис“ само печелеше от добрата физическа форма на основателката си.

Докосна бузата си и извади от долния страничен джоб на раницата тубичка с крем. Гримът бе нейна специалност. В действителност козметиката за жени спортистки беше първият голям удар на предприятието ѝ. Асортиментът бе богат и макар че включваше кремове и сенки, които всяка интересуваша се от мода жена купуваше, гордостта на Джордана бе по-практичната серия от хидратиращи средства. Кремът в ръката ѝ бе един от тях. Размаза го по ръцете си, после по страните и брадичката. Няколкото дни, прекарани на открито без грим, щяха да подложат препарата на тест, а слънцето щеше да докаже неговите защитни свойства.

Тя лесно поддържаше темпото и с пълни гърди вдишваше уханието на есента. Листата на дърветата бяха пожълтели и повехнали, а някъде високо над главата ѝ се чуваше крясъкът на мигриращи патици.

— Облечена си по-скоро като за пролетно време, а не за есен — отбеляза Джон, който се изравни с нея и я стресна.

Тя погледна екипировката си — изискано, леко подплатено яке с колан на талията и панталони, които падаха свободно и се затваряха с цип на глезените. Целият ѝ екип бе в светлозелено.

Джордана се засмя и отвърна:

— Можех да избирам между зелено, яркожълто, розово и лилаво. Незнайно защо си помислих, че зеленото ще подхожда на цвета на гората.

— Това не е ли екип за бягане?

— Нещо подобно, макар че го рекламираме като универсален спортен екип. Принципите са едни и същи — свободни и леки дрехи, но предпазващи. Всъщност това яке е доста по-топло от обикновения анцуг за бягане. Чувствам се наистина чудесно.

И по всичко личеше, че наистина е по-добре екипирана от мъжете. От пръв поглед се виждаше, че техните екипи са далеч по-тежки. Само Патрик изглежда се чувстваше добре в своя анорак.

— Не е лош — реши Джон и намали крачка, за да заеме мястото си зад Джордана.

Тя бе взела със себе си и дебел вълнен пуловер, но се надяваше, че многото слоеве от по-леки дрехи ще я загреят достатъчно. При ходене нещата стояха по-особено. Макар че с приближаването на вечерта слънцето грееше по-слабо и въздухът застудя, тя усещаше как

по гърба ѝ под раницата се стичат тънки струйки пот. Ала когато спрат и седнат вечерта, вероятно ще ѝ стане студено.

— Как върви там отзад? — подвижна Патрик. Тримата мъже пред Джордана също се извърнаха.

— Чудесно — успокои всички Джордана и се усмихна.

— Има ли мехури? — подхвърли Доналд.

— Не.

— Разранени рамене? — подметна Бил.

Тя поклати глава.

— Но ако вие, момчета, сте уморени...

Точно тъй бързо както се обвърнаха, тримата поеха отново.

Остатъкът от следобедния маршрут беше лек и приятен. Джордана се наслаждаваше на тихите звуци на гората, случайното про шумоляване на дребен горски обитател, сладкото ухание на дърветата — всичко това бе като лековит балсам против спомена за шумотевицата на града.

Тялото ѝ показваше добра форма. Подсмихна се, като чу как Джон запъшка, щом пътеката се заизкачва към билото. Вътрешно се поздрави за доброто постижение, когато стигнаха заслона, в който щяха да прекарат нощта.

Само след половин час вече се чудеше дали не е избързала с поздравленията. Докато вървяха, повечето време в индийска нишка, изцяло се беше отдала на радостта да бъде сред природата. В момента, изучавайки трите стени на заслона, за първи път си позволи да мисли за неловката ситуация, в която се намираше — сама жена сред петима мъже.

Всички бяха смъкнали раниците от гърба си и почиваха, докато Патрик запали примуса, за да сгрее вода.

Както през целия следобед, мъжете разговаряха помежду си, пренебрегвайки, доколкото бе възможно присъствието на Джордана. Тя извади от раницата чифт мокасини, с които да се преобуе. Носете два чифта чорапи — отвътре тънки, а отгоре дебели, вълнени. Краката ѝ бяха като сварени, макар все още да чувстваше хладина. Извади също и дебела вълнена шапка и я нахлузи върху модерно подстриганата си гъста кестенява коса.

В този момент Патрик се запъти към своята раница. Свали якето и разкопча ризата си. Джордана затаи дъх, когато дрехата падна и

разкри широките рамене и масивния гръден кош. Мъжът се наведе да търси нещо сред вещите и мускулите на гърба му заиграха. После се изправи и сякаш усетил като физически допир погледа ѝ, извърна лице към нея.

Тя почувства в гърдите си странно туптене. Опита се да отклони поглед, но тъмните му очи сякаш задържаха нейните в плен. Мъжът бавно тръгна към нея и спря на по-малко от крачка.

— Има ли нещо? — попита той.

Тя бързо поклати глава и сведе поглед. Очите ѝ спряха на мускулестите му гърди. Сигурно му е студено, помисли тя, макар че от тялото му сякаш струеше топлина.

— Сигурна ли си?

Тя преглътна и кимна. Но очите ѝ не се откъсваха от него.

— Ще настинеш — прошепна.

— Безпокои ли те това? — нежният му копrienен глас я накара да потръпне.

— Нали си наш водач — успя да промълви тя. — Ще ни създадеш проблем, ако се разболееш.

— Като от желязо съм.

— Виждам — и в този момент се прокле, че го произнесе. Руменината, плъзнала по страните ѝ, нямаше нищо общо с хладния вечерен ветрец.

Тогава видя поизбледнелия белег на рамото му и, без да се замисли, протегна ръка и го докосна. Мъжът неволно потръпна, но бързо се овладя и не помръдна, когато тя прокара пръсти по кожата му.

— От какво е?

Той се поколеба за миг. Когато проговори, в гласа му се долавяше горчива нотка.

— Много неща могат да се случат на човек, ако играе футбол с години.

— Кога...

— През последния сезон. Много улесни решението ми да се оттегля.

Тя кимна мълчаливо, не съзнавайки, че пръстите ѝ все още докосват кожата му. Тогава той сграбчи ръката ѝ и я притисна към себе си, бавно я придвижи надолу към изпъкналите си мускулести гърди.

Сърцето му биеше по-силно и от нейното. Когато пръстите ѝ докоснаха втвърденото зърно, младата жена вдигна поглед.

— Падаш си по футболисти? — рече той с ласкаво присмехулен тон.

Тя рязко дръпна ръка и мъжът я пусна.

— Не беше нужно да казваш това.

Патрик сви рамене и навлече ризата.

— Но съм прав, нали? Питър... Аз...

— Държиш се не по-малко грубо от Бил.

Той задържа погледа ѝ, докато закопчаваше ризата. Стори ѝ се, че съвсем преднамерено се облича тъй бавно — всяко движение показваше чудесната му физика.

— Бил не те познава.

— Нито пък ти! — възмутено извика тя.

— Аз знам коя си.

— Аз също. Аз съм Джордана Къркланд от „Уилоу Ентърпрайзис“. Точка.

С нисък, суров шепот той добави:

— Също и бившата съпруга на Питър Къркланд.

Тя го измери с пронизващ поглед.

— Това те тревожи, нали?

— Защо мислиш така? — запита той с нехаен тон, който обаче не отговаряше на издайнически стиснатата челюст.

— Защото двамата бяхте конкуренти от самото начало. Защото повечето пъти Питър излизаше победител в негласния двубой — тя продължи атаката, водена единствено от инстинкта си. — Защото може би... може би аз те привличам по някакъв начин.

Тялото му се изопна, а очите му се впиха в нея. После, без да отрече или да потвърди, той се отдалечи. Джордана пък се обърна на другата страна и загърби компанията. Закри очи с ръка и пое дълбоко въздух, за да се успокои. Опита да насочи мислите си към Ню Йорк, към „Уилоу Ентърпрайзис“, така както бе правила в продължение на десет дълги години.

Не бе убедена, че е задрямала, но когато Джон дойде да ѝ предложи чаша кафе, стреснато отвори очи и седна.

— Благодаря.

— Уморена ли си?

— Да, малко. Беше тежък ден.

Той клекна до нея, отпивайки бавно от горещата течност.

— Шофирала си от Ню Йорк тази сутрин?

— Да.

— Тогава сигурно си изтощена. Ние всички дойдохме още вчера и спяхме до късно тази сутрин.

Тя погледна изпитателно към другите.

— Имате ли семейства?

— Общо три жени и седем деца. Бил не е женен.

— Откъде се познавате?

— Бяхме приятели в колежа.

Този път усмивката ѝ бе по-естествена.

— Шегуваш се. И сте поддържали връзка през всичките тези години?

— Всъщност не съвсем. След дипломирането всеки тръгна по своя път. Дон следваше стоматология, Бил отиде в бизнес школа, Лари постъпи на работа при баща си, а Крейг искаше да завърши курсове за счетоводител.

Тя отпи глътка кафе, усещайки в гърлото си приятната му топлина.

— А ти?

— Аз започнах да пиша докторска дисертация по математика. Сега съм преподавател.

— Математика — рече тя замислено. — Интересно. Но как се събрахте пак?

— Видяхме се на събирането по случай десет години от завършването. Открихме, че все още ни свързват много неща, включително и стремежа от време на време да избягаме от града. Първия път, когато опитахме, тръгнахме със семействата си за Карибите. Жените не си допаднаха, приятелката на Бил бе изолирана от групата.

Джордана се намръщи съчувствено.

— Колко жалко.

— Не, чудесно беше — съзрял объркването ѝ, той обясни: — Това, което ние, мъжете, искахме всъщност, бе да избягаме от всичко — жени, приятелки, деца, работа. Затова започнахме да организираме подобни екскурзии — той се залюля на пети и вдигна очи към

потъмнялото небе. — Бяхме на плаване до Бахамските острови, карахме ски в Скалистите планини, тъпкахме се с лакомства по време на едно морско пътешествие, загубихме малко пари в Лас Вегас.

— Но досега никога не сте предприемали подобна експедиция?

— Не, никога.

— А как намерихте Патрик?

— Пътническият агент на Лари го откри. Знаеше, че извежда групи от време на време и му позвъни. Още през пролетта.

— Ангажирали сте го толкова отрано. Сигурно всички сте футболни запалянковци.

Макар че усети зле прикритото недоволство в гласа на Джордана, Джон го отдаде на типичното женско презрение към този спорт.

— Всъщност едно от пътуванията ни действително съвпадна с четиридневния турнир в Лос Анджелис за Суперкупата.

— О, Господи, значи ще трябва да слушам цяла седмица коментарите ви — простена тя, съвсем не на шега.

— Не. Това беше едно от условията, които Патрик постави, преди да се съгласи да ни бъде водач.

— Какво искаш да кажеш?

— Отказва да коментира футбола. Очевидно при него е принцип — Джон се замисли. — Господи, какъв играч беше!

Джордана се намръщи.

— Неслучайно го наричаха Ланс.

— Да, връзваше се в противниковата защита като меч. Наистина беше страхотен футболист!

Изведнъж той схвана, че Джордана знае повече, отколкото показва, и я изгледа с любопитство.

— Ти го познаваш. Знаеш много за футбола — той замълча и Джордана затаи дъх. — Къркланд. Да не би да имаш нещо общо с...

Нямаше смисъл да отрича. Беше само въпрос на време, докато другите се досетят.

— Питър. Бяхме женени три години, а от десет вече сме разведени.

— Сериозно ли говориш? Хей, това е страхотно! Нямам предвид развода, разбира се. Трябва да си била с него през най-успешните му години. Колко вълнуващо!

— Не толкова — рече тя. — Всъщност дори беше скучно.

— Щом си се омъжила за него, не може да си мислила така.

Тя въздъхна и сведе очи.

— Прав си. В началото беше различно. Но бързо научих как... Е, няма значение — Джордана вдигна поглед и се съсредоточи върху Патрик, който се суетеше около примуса. — Трябва да му помогнем — промърмори тя и се надигна.

Патрик усети приближаването ѝ, лицето му остана безизразно.

— Да ти помогна с нещо?

— Можеш да извадиш говеждата супа от раницата. Водата е почти завряла.

Останалите мъже вече се бяха събрали, когато тя донесе пакетчетата.

— Да не искаш да кажеш, че тези пликчета ще задоволят глада ни? — изуми се Доналд, загледан в ръцете на Джордана.

Малкият фенер, закачен наблизко, хвърляше достатъчно светлина, за да забележи ироничната усмивка на Патрик.

— Ще те нахрани, повярвай. Приготвил съм по две порции за всеки.

— Ще си поделим ли допълнителната порция на Джордана? — подхвърли Бил, явно доволен от хитростта си.

— Да не си луд — възпротиви се тя. — Смятам да се нахраня.

— Да не напълнееш? — обади се Лари предпазливо.

— След като изразходвам не по-малко енергия от вас, момчета? Не е възможно.

Бил се обърна към Доналд.

— Мисля, че тя трябва да ни готви. Нали си е женска работа.

— Не се изненадвам, че си ерген, Бил — срязва го тя. — Никоя нормална жена от двайсети век не би се омъжила за теб.

Лари се изкикоти, но веднага щом забеляза мрачния поглед на Бил, преглътна и замълча.

Патрик вдигна ръка.

— Деца, моля ви. Хайде да се въздържаме. Всички ще помагат при готвенето. Джон и Доналд да отидат до ручея и да напълнят празните съдове с вода. Ще ги сложим на огъня, докато ядем, за да можем после да измием всичко. Бил, мисля, че пудингът е в твоята раница. След малко ще ми трябва. Лари, при теб са чиниите и готварските принадлежности. Джордана, ела и приготви бульона. И не

ме гледай така, сякаш съм самият дявол. Днес готвиш ти и с това си приключила за цяла седмица. Справедливо е, нали?

Възмущението ѝ се изпари.

— Наистина ли?

— Охо — простена Доналд. — Тя е еманципирана. Деловата жена. Мрази да готви.

Джордана се усмихна очарователно и клекна до Патрик.

— Ти давай инструкциите, аз ще готвя.

Точно тъй и стори. Вечерята стана изненадващо вкусна и питателна. Патрик бе търпелив и съвсем делови, което я успокои. Беше започнала да се страхува, че седмицата с него ще се превърне в ужасно изпитание, свързано със спомените, които искаше да изтрие от съзнанието си, но поне по време на вечерята, той се държа с нея както с всички останали.

По-късно през нощта обаче нещата не стояха точно така.

ВТОРА ГЛАВА

Изтощена, Джордана заспа непробудно веднага след вечеря. Напъха се в спалния чувал, сложен далеч от останалите в ъгъла на заслона и след миг вече бе потънала в сън. Мъжете говореха и се смееха, но тя спеше дълбоко и не чуваше нищо, докато посред нощ долови някакъв звук и се събуди стресната.

Трябваше ѝ време да установи къде се намира. Беше много уморена, но седна и се огледа. Когато отново чу звука, обърна глава към противоположния край на заслона, където в полумрака едва различаваше неясните очертания на спалните чували.

Някой хъркаше. Тя сложи ръка на сърцето си, за да успокои лудото му биене, после се намръщи и извърна очи. Едно време Питър хъркаше. Колко нощи с неохота се бе будила, за да го побутне да легне на другата страна. После бе лежала с часове, без да може да заспи отново.

И сега изведнъж се разсъни съвсем. Хъркането продължаваше като дълбоко и разтърсващо кресчендо. Опита се да разбере кой от мъжете издава този звук, но в тъмнината бе невъзможно. А и да отгатнеше, не би могла да направи нищо.

Раздразнена, че са я събудили, тя прегърна колене и, подпряла в тях брадичка, се загледа в гората, после обратно в сенките. Лека-полека очите ѝ свикнаха с тъмнината и тя установи, че един от чувалите бе по-настрана от другите, някъде по средата между нейния и останалите. Това сигурно беше Патрик.

Поне не хъркаше той. Странно как се бе озовал там; всъщност не толкова странно, като се има предвид професията му. Беше полузащитник, готов да се справи с всеки проблем, който може да изникне посред нощ. Тя се усмихна иронично. Нищо чудно да се бои, че някой от мъжете може да я нападне. Колко трогателно. Нейният рицар, потънал в дълбок сън.

Надигна се внимателно и се измъкна от заслона, помъкнала със себе си и спалния чувал. Спря чак когато хъркането се превърна в тихо

бръмчене, седна с кръстосани крака в чувала и се загледа в нощния пейзаж.

Окъпани в сребристата светлина на луната, дърветата бяха невероятно красиви. Зарейла поглед в гората, тя усети как мислите и се връщат към Патрик. Почувства се успокоена, че той е наблизо. Възхищаваше се от спокойствието и хладнокръвието му. Впечатляваше я начинът, по който се справи с групата в първия ден на експедицията, дълбокият му гърлен глас, мускулестото тяло...

През съзнанието ѝ се заредиха картини от спортни състезания, потънали в миналото спомени за мачове, където полузащитникът чакаше с протегнати ръце топката, с напрегнато тяло, готов да се втурне — както ѝ се струваше навремето, идеалният образ за мъжественост.

Физически Питър бе прекрасен — и на игрището, и в живота. Но емоционално, интелектуално...

А Патрик? Неохотно призна, че е привлекателен, дори прекалено. А въздействието му върху нея я безпокоеше. От години не бе чувствала така да я привлича мъж и би предпочела нещата да останат непроменени. Неприятностите около развода и впоследствие необходимостта да направи самостоятелна кариера я бяха принудили да организира живота си по такъв начин, че в него нямаше място за мъже.

Откликът на тялото ѝ я изненада. Дали не бе зажадняла за секс?

Тя изстена тихо и зарови глава между коленете си. В същия миг чу зад себе си стъпки и се обърна. Над нея се извисяваше тъмна фигура. Бе готова да извика от страх, но широка длан запуши устата ѝ. Нечия дълга ръка я сграбчи през кръста, силни бедра се притиснаха в нея и я повалиха на хълбок.

— Шт. Аз съм.

Шепотът заглъхна, ръката освободи устата ѝ, пръстите бавно се плъзнаха по устните, явно с нежелание да прекратят допира.

— Патрик? — прошепна тя и се обърна, за да види лицето му. Главата ѝ докосна рамото му. Ръката му не се отдръпна от кръста ѝ.

— Да, аз съм. Добре ли си?

— Изплаши ме.

— Чух, че стана. Мислех, че отиваш до... Е, като не се върна, се притесних.

— Добре съм — прошепна тя, но всъщност се чудеше дали това е вярно. Нервите ѝ бяха изопнати. Въпреки това не направи опит да се освободи от прегръдката му.

— Не можа да заспиш ли?

— Някой хъркаше и ме събуди.

— Май не понасяш хъркане? — подхвърли той. В тона му като че ли се долавяше подигравка.

— Не.

— Питър не хъркаше ли?

Не, не ѝ се подиграваше. Подпитваше я. Раздразнена, Джордана се освободи от ръката му, отдръпна се и седна по-далече от него. Втренчи се в гората.

— Питър хъркаше.

— И това не ти харесваше?

— Не.

Няколко мига мълчаха. Патрик се настани до нея, загледан в противоположната посока.

— Защо дойде тук, Джордана? — попита той накрая.

Тя знаеше, че не става дума за среднощната ѝ разходка в гората.

— И преди ме пита. Започва да става досадно.

— Все пак бих искал да знам.

— Защо?

— Любопитство.

— Защо мислиш, че съм дошла?

— Мина ми през ум, че е възможно да си разбрала кой ще води групата — започна той колебливо.

— Шегуваш ли се?

— Шшт! — той хвърли поглед към заслона. — Ще събудиш останалите.

Макар да приглуши гласа си до шепот, в него все още се чувстваше изумление.

— Мислиш, че съм дошла тук заради теб?

— И преди са го правили.

— О, Господи, не мога да повярвам! Какво самочувствие! — тя тръсна глава. — Ако знаех, че ще си тук, никога нямаше да дойда — очите ѝ гневно проблеснаха.

— Мразиш ме.

— Моля?

Той повтори по-бавно, без да отмества поглед от очите ѝ.

— Мразиш ме.

— Та аз почти не те познавам, как бих могла да те мразя?

— Нали сама спомена, че с Питър бяхме съперници.

— Какво общо има това с омразата?

— Ти беше негова съпруга. Естествено е да бъдеш на негова страна.

— Питър никога не те е мразил.

— Така е — отвърна той замислено. — Смятам, че си права. Тъй като винаги излизаше победител, не е имал причини да ме мрази.

— Но ти го мразиш, така ли?

— По-скоро изпитвам неприязън. Не знам. Не беше приятно да си втора цигулка на Питър Къркланд през всичките тези години... Но нека се върнем на темата.

— И каква е тя?

— Е, по собствените ти думи, ти никога не би дошла на тази експедиция, ако знаеше, че аз ще водя групата.

С въздишка тя затвори очи и опря глава в коленете си.

— Ще бъда откровена, Патрик — започна бавно, сякаш ѝ костваше огромно усилие, — не искам да се връщам към спомените.

— О, зарекла си се да избягваш вече футболистите?

Тя вдигна рязко глава. Пак я подвеждаше.

— Никога не съм се интересувала от футболисти. Бях влюбена в Питър Къркланд. В мъжа, а не във футболиста.

— Можеш ли да ги разграничиш?

— Мислех, че мога — прошепна разколебано тя. — Поне в началото.

— Но не и към края?

— Разведохме се. Всичко приключи — тя извърна глава. — А и не е твоя работа.

Той въздъхна с огромно облекчение и продължи смело:

— Е, това поне е успокоение.

— Кое? — промърмори тя.

— Че не се занимаваш с футболисти. Но не си се отказала от мъжете, нали?

Тя се извърна рязко.

— Не мога да повярвам, че казваш това.

— Защо? Обикновен въпрос.

— Нахален си.

— Като Бил. Точно така. Приличам ти на Бил.

Нищо подобно. Този път не беше сигурна дали я дразни, или подпитва.

— Защо правиш това? Защо не идеш... да се заяждаш с някой с твоите размери?

— Твоите ми допадат повече.

Тя опита да се изправи, но Патрик я задържа.

— Говори с някой от мъжете — промърмори тя.

— Те спят.

— А ти защо не спиш?

— Заради теб. Защото те чух да ставаш. Защото се обезпокоих. И бях любопитен.

Той приближи. Джордана забеляза, че косата му е разрошена, челюстта — стисната, а погледът му е прикован в устните ѝ. Когато опита да се отдръпне, мъжът я привлече в прегръдките си.

— Пусни ме, Ланс — прошепна тя и опита да овладее бесните удари на сърцето си. Той беше зад нея, чувстваше топлината му по гърба си, ръцете му я обгръщаха и прегръдката му бе по-нежна, отколкото тя би желала. Защото ако бе проявил грубост, можеше да се бори. Но тази нежност я привличаше необяснимо. Или може би прекалено дълго бе останала без мъжка ласка?

— Аз съм Патрик, Джордана — прошепна той в косите ѝ. — Ланс отдавна не съществува. Не е нужно да се бориш със спомените. Освен това съм мъж. И те намирам за изключително привлекателна, по дяволите.

Би трябвало това неохотно признание да я отблъсне, но всъщност я заинтригува още повече. Изведнъж престана да мисли за Ланс и за миналото, а за Патрик, чието силно мъжко тяло я предпазваше от всичко. Мислеше за мускулестите му гърди, за пръстите му, които галеха устните ѝ и ухаеха на мускус, за очите му, в които се четеше невероятна топлина, когато той пожелаеше.

Патрик я извърна към себе си. Лицето му бе само на сантиметри. Докато младата жена се бе отпуснала в прегръдките му, той изучаваше чертите ѝ, сякаш зашеметен.

— Чудех се какво ли би било, ако те целуна — сподавено промълви той.

Устните му едва докоснаха нейните и сърцето ѝ заби лудо. Беше очаквала по-агресивна атака, затова се изненада, очарована от нежния му подход. Възбудата я остави без дъх и се разля като сладостна отмала по тялото ѝ.

Устните му се движеха толкова бавно, че за миг ѝ се прииска да изкрещи от разочарование. Пак я подмамваше. Или пък ѝ даваше време да го отблъсне? Но тя знаеше какво иска. Не беше най-разумното нещо, но го искаше.

Устните ѝ се разтвориха и откликнаха на целувката му — страстна като гласа му, нежна като топлата му кадифена кожа.

Изведнъж той се отдръпна и Джордана се почувства изоставена, но съзря искрата дълбоко в очите му.

— Джордана? — прошепна той.

В отговор тя протегна ръка и зарови пръсти в гъстата му, разрошена от съня коса, притегли главата му към устните си и го целуна отново. Този път усети силата му, съвсем не брутална, а наелектризираща.

— Кожата ти е тъй мека — той погали врата ѝ, пръстите му се плъзнаха под блузата.

— От крема — отвърна тя, но цялото ѝ внимание бе насочено към дланта му, която бавно се придвижваше надолу. Гърдите ѝ се стегнаха, зърната се втвърдиха болезнено в очакване да ги докоснат.

— От крема ли?

— Хидратиращ крем. Не мога без него.

— Заради бизнеса ли?

— Заради себе си. Обичам да се грижа за себе си.

— Това намек ли е? Че си независима?

— Не исках да прозвучи така. Но наистина съм независима.

— Нямах нужда от мъжка подкрепа?

— Вече не.

— Естествено, имала си връзки с мъже и след Питър?

— Защо да е естествено?

— Ти си красива жена, Джордана. Винаги съм завиждал на Питър. Ти му придаваше блясък.

— Странно, смятах, че е обратното.

— Боже мой, не. Той печелеше трофеите, но всъщност ти беше ненадмината. И кариерата ти го потвърждава.

— Знаеш за моята работа?

— Само това, което чух от мъжете тази вечер.

— Искаш да кажеш, че докато съм спала, сте говорили за мен?

Той постави нежно пръст върху устните ѝ и това ѝ подейства дори по-силно от прошепнатото:

— Шшт. Те имат нужда да изпуснат пара. Някои още се цупят, че си настояла да тръгнеш с тях.

— Каква банда от... — не довърши тя.

— Разбери ги. Чувстват се неудобно. Това е всичко.

— А ти?

— Как мислиш?

— Не знам. Изобщо не те познавам.

— Съжаляваш ли, че... стана така?

Знаеше, че има предвид целувката и не можеше да го излъже. По природа беше откровена.

— Не. Не съжалявам. А ти?

— Не — промълви той. — Бих искал да не беше съпруга на Питър.

— Не съм! Защо продължаваш да намесваш Питър?

— Защото е тук, дявол да го вземе! — изръмжа Патрик и скочи на крака.

— Не настояваше ли ти, че Ланс вече не съществува. Не твърдеше ли, че не трябва да се борим със спомените?

— В такъв случай съм сгрешил — промърмори той, отчаяно прокарайки пръсти през косата си. — С години живях в сянката на Питър Къркланд и проклет да съм, ако се съглася да обирам остатъците.

Мъжът се отдалечи, но не по посока на заслона, а навътре в гората. Джордана остана изумена. Ръцете ѝ трепереха от яд, в очите ѝ се четеше болка. След тази страхотна целувка... се чувстваше наранена.

Най-лошото бе, че той изчезна и не можа да му отговори. Бе се отнесъл несправедливо с нея, но тя беше безсилна.

След известно време се успокои и се върна в заслона. Заспа чак на разсъмване. Патрик още не се беше върнал.

— Джордана?

Нечия ръка леко разтърси рамото ѝ, после внимателно погали гърба ѝ. Тя издърпа чувала над главата си. Беше още съвсем тъмно, а бе уморена, толкова уморена.

— Хайде, Джордана. Всички вече закусват.

Тя отвори очи, но не видя нищо и реши, че този глас е бил в съня ѝ. После се сети къде е и какво се бе случило снощи. Отдръпна се и бавно седна.

За нейна изненада слънцето грееше, но тя се чувстваше отпаднала и скована. Мъжете наистина бяха около огъня. Джордана се взря в тях, надявайки се, че Патрик ще се отдалечи, но той не помръдна и тя го изгледа враждебно.

— Сега си върви — рече хладно. — Будна съм вече.

— Джордана? Погледни ме!

Тя обърна глава съвсем бавно, лицето ѝ бе застинало като маска.

— Съжалявам за това, което казах снощи. Сгреших.

— Ти наистина мислеше така. Защо се извиняваш?

— Почувствах се в опасност и атакувах. Беше детинско от моя страна, и жестоко.

— Така е. Освен това беше нечестно. Развод поисках аз, а не той. Аз поисках да си отида. Аз напуснах Питър, ако искаш да знаеш. Тъй че, от какво да се чувстваш застрашен?

Очите му бяха толкова тъмнокафяви и дълбоки, та човек можеше да потъне в тях.

— От теб. От това, че изпитах невероятно удоволствие, когато те целувах.

— Просто една целувка, какво толкова — продума тя равнодушно.

Той улови брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Беше страхотна целувка. Сигурен съм, че и ти смяташ така.

— Да, наистина, но само целувка. Никаква заплаха няма. Сега, моля те, ще ме оставиш ли на мира?

Лицето му помръкна. Той бавно отпусна ръка.

— Нараних те, Джордана, и страшно съжалявам. Ако смяташ, че ще се почувстваш по-добре, върни ми обидата — примирено рече той. — Можеш да се измиеш и преоблечеш при потока. Аз ще задържа мъжете тук, за да не те безпокоят.

Джордана извади от раницата си всичко необходимо заедно с вчерашния анцуг. После, както ѝ бе предложил Патрик, се запъти към потока.

Тя закуси бързо, опакова си багажа и потегли с останалите, като през цялото време се чудеше защо не е ядосана на Патрик. Макар и обидена, тя прие разкаянието му за искрено. Очевидно и той като нея се притесняваше от миналото. Познавайки арогантността на Питър Къркланд, можеше да си представи колко горчивина бе натрупал Патрик през всички тези години. Чувстваше се обърквана, че може да му прости.

Сякаш умишлено дневният маршрут бе тежък и изискваше концентрация. След двацетина минути краката на всички започнаха да наболяват.

— Ох — въздъхна Джон, — през цялото време ли ще се катерим?

— Още малко — подсмихна се Патрик. — Проблеми ли има?

— Не! Не!

— Тогава защо пуфтиш като старец? — подразни го Доналд и намигна приятелски на Джордана, която остана много изненадана. — Ние всички се справяме чудесно.

— Говори от свое име, Дон — простена Лари, тръшна се върху близкия камък и свали обувките си. — Мисля, че това е вчерашният мехур.

Патрик му помогна да се намаже и каза:

— Ще се движим бавно, но днешният преход е доста тежък.

Вървяха цяла сутрин. Нямаше маркировка, но Патрик знаеше всички пътеки и ги поведе на юг по Бейсън Рим Трейл към подножието на връх Мийдър.

— Господи, изглежда недостъпен — рече Джон, когато започнаха да изкачват върха.

И наистина беше така. Много от височините трябваше да се минават групово, подаваха се раници, ръце и крака опипваха стабилна почва. Когато спряха да обядват на една панорамна площадка под самия връх, Джордана с благодарност се отпусна върху една скала и се облегна на раницата си.

Четиримата мъже също се строполиха върху скалите и единствен Патрик имаше сили да обикаля и да събира пакетите храна от раница на раница.

— Това ли е удоволствието? — попита го Лари с доста неуверен вид.

— Ами да. Нали ти казах да потренираш предварително.

— Сторих го.

Както винаги, Джордана бе седнала малко встрани от останалите.

Патрик приклепна до нея.

— Добре се справяш — отбеляза той нехайно.

— Забавно е — рече тя предпазливо.

— Вече не ми се сърдиш?

Тя се замисли.

— Смятам, че от ходенето ми мина.

— Това е добре. Не си ли уморена?

— Не бих казала. Планинарството е приключение, в което досега не съм имала късмета да участвам. Когато Крейг ми позвъни, моментът изглеждаше удобен. В офиса като никога царуваше овладян хаос. Имах нужда от почивка. Зимата вече настъпваше и щях да изпусна сезона.

— Не караш ли ски.

— Не. А ти?

— Опитвах, но не съм достатъчно добър.

— Не мога да повярвам. Та ти си професионален спортист!

— Бях професионалист.

— Съжалявам, ако те засегнах. Не съобразих, че си чувствителен на тази тема.

— Просто съм уморен. Хората очакват да се състезавам с някогашната им представа за мен. Не мога и не искам — той разтри рамото си.

— Болезнено ли е? Рамото имаш предвид.

— Понякога.

За миг настъпи мълчание. След малко тя попита:

— С какво се занимаваш? — и тъй като той я погледна въпросително, добави: — Каква е работата ти?

Той се поколеба за миг. После с игриво пламъче в очите попита:

— А ти с какво мислиш, че се занимавам?

— О, не, не можеш да ме подмамиш.

— Хайде — започна да я увещава той, — какво си представяш, че може да прави бивш футболист?

Каква ирония, помисли си тя, и досега да питае горчиви чувства към Питър, но не и към края на кариерата си.

— Когато за пръв път те видях вчера, помислих, че или си станал треньор, или пък спортен коментатор. Но виждам, че завинаги си скъсал с миналото на Ланс, тъй че би трябвало да изключи тези възможности. Би могъл да продаваш коли или дрехи, дори недвижими имоти. Някои от бившите спортни величия притежават ресторанти.

— Опитай пак — засмя се той.

— Имаш подход към хората — добави тя и хвърли поглед към мъжете до тях. — Мениджмънт? Чакай! Преподавател по психология!

— Преди беше по-близо до истината. Занимавам се с бизнес.

— О?

— Рисковани капиталовложения — той се засмя, като видя как се промени изражението ѝ. — Нещо лошо ли има в това?

— Не, нищо.

— Хайде, изплюй камъчето!

Тя въздъхна.

— Когато започвах моя бизнес, отидох при неколцина инвеститори. Категорично ми отказаха заем.

— Вероятно не са ти имали доверие.

— Сигурно — не искаше да звучи предубедена, затова добави: — Трябва да си помогнал на много хора.

— Опитвам се. За шест години фирмата ми подкрепи основаването на няколко десетки нови предприятия и помогна на други да стъпят на крака, след като бяха стигнали почти до банкрут.

— Някои от тях бяха ли ръководени от жени?

— Разбира се. Не сме тесногръди. Ако фирмата изглежда надеждна, подкрепяме я.

— И инвеститорите ти са съгласни?

— Те имат доверие в нас. Всъщност като се замисля, май никога не сме правили грешка с жена. Всичките ни несполуки са били с ръководители мъже.

— Жените трябва да работят два пъти повече, да бъдат двойно по-добри, за да ги приемат.

— Все се надявам, че хората, в които влагаме, са от най-добрите в бранша си. Нали рискувам собствените си пари и тези на

инвеститорите. Но предизвикателството за мен е в общата работа, в ръководството.

— Сигурно се справяш добре?

— Надявам се. Приятно ми е да мисля, че това е част от мен самия. Дали е футбол, или бизнес — не бих го правил, ако не съм добър.

Тя кимна и хвърли поглед към мъжете. Увери се, че ги бяха оставили на спокойствие.

— Никога ли не си се женил?

— В сила е същата теория. Да кажем, не съм намерил жена, която да събуди вечния инстинкт у мен — той се изтегна на земята, пъкна ръце под главата си и затвори очи.

Джордана се възхити от стройното мускулесто тяло, гладко избръснатото лице с високи скули.

Тя също се отпусна и затвори очи. След малко крадешком погледна отново към Патрик. Той се преобърна по корем, заставайки само на сантиметри от нея.

— Чудех се дали не си задремала — прошепна. — Изглеждаш уморена.

— През последните две нощи спях твърде малко.

— Две? Тогава в неделя вечер е имало лудо сбогуване с някой, който ти е много скъп?

Тя се усмихна.

— Не съвсем. Стоях до късно да чета за експедицията. Прочетох всичко, което намерих за планинарството. Слава Богу, че книжарниците работят в неделя.

— Страхотна си, знаеш ли? — отвърна той с усмивка.

— Не бих казала.

— И се изчервяваш. Приятно е — от нежния шепот бузите и пламнаха още повече. — Станала си по-хубава. Кълна се, смятам, че си по-красива от времето, когато беше с Питър, а тогава също бе зашеметяваща. На колко години си сега? Трийсет? Трийсет и една?

— На трийсет и две.

— Омъжила си се млада.

— Бях на деветнайсет и доста глупава.

Бегла усмивка пробяга по лицето ѝ и мъжът проследи с пръст очертанията на устните ѝ.

— Странно... Да се срещнем по този начин...
Тя лекичко ухапа пръста му.
— Странно наистина.
— Страхотно се целуваш.
— Ти също. Но би било наистина глупаво, ако започнем връзка.
— Какво ще кажеш за кратка история. Закрепваме двата спални чувала един за друг с ципа и спим три нощи заедно в двойно легло.
— Патрик?! С всички тях наоколо?
— Разбира се, че не. Бих могъл да те завлека за косата в гората...
— Тактиката на пещерния човек, така ли?
— Ако се наложи. Привличаш ме непреодолимо, Джордана.
— Чувството е взаимно.
— Но глупаво.
— Много глупаво.
Той въздъхна, прочисти гърлото си и рече:
— Трябва да запомним това — после повиши глас и викна на останалите: — Хайде да почистим и да тръгваме.

Следобедният маршрут не бе по-лек от сутрешния. Задъхани стигнаха до върха и после заслизаха по Мийдър Ридж Трейл. Гледките бяха неописуеми — скали, ледникови площадки, планински вериги в далечината, залесени хълмове. Лари снимаше непрекъснато.

Мъжете сякаш се бяха примирили с присъствието ѝ и от време на време я включваха в разговора. При по-тежките отсечки от маршрута мълчаха. Сега се спускаха и Джордана знаеше колко опасности крие наклона.

След преход през гората най-после стигнаха Дивата река.

— Това ли е? — изумен изграка Бил.

— Господи, колко е диво! — додаде Джордана, изненадана от собственото си добро настроение, при положение че раменете, гърбът и краката я боляха непоносимо.

— Малко по-нататък ще лагеруваме — рече Патрик.

Не само Джордана, но и всички останали изпитаха облекчение, когато стигнаха сухото равно място, където най-после свалиха

раниците. Този път нямаше заслон — само малка площадка, заобиколена от гора.

Както и вчера, след залез-слънце бързо стана студено. Веднага навлякоха по-топли дрехи.

Под инструкциите на Патрик разпънаха палатките, които носеха. Докато помагаше, Джордана бързо прецени положението. Три двойни палатки. Интересно. Докато се възхищаваше от добре свършената работа, тя не забеляза как две от палатките бяха заети. С Патрик се спогледаха. После и двамата леко свиха рамене, поусмихнаха се и захвърлиха раниците си пред последната. След това всички насочиха вниманието си към приготвянето на вечерята, която чакаха с нетърпение.

Както снощи клепачите ѝ започнаха да се затварят още преди да е изпила кафето. Мъжете подхванаха игра на покер. Тя се извини и възможно най-незабелязано се пъкна в палатката си, съблече топлите дрехи, влезе в спалния чувал и заспа мигновено.

Този път я събуди не хъркане, а топли мъжки устни, които докосваха челото ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

Усещането беше прекрасно, даваше ѝ топлина в тази студена нощ. Джордана се остави на удоволствието с усмивка, никак не ѝ се искаше да излезе от това полусънно състояние.

— Патрик — промърмори тя, — какво правиш?

— Сгривам си устните — дъхът му погъделичка ухото ѝ. — Навън е дяволски студено.

— И тук не е по-топло. Носът ми е замръзнал.

Той моментално целуна нослето ѝ.

— Така по-добре ли е?

Джордана протегна ръка и докосна страната му.

— Странно, никак не си студен.

Изведнъж се разсъни съвсем... и разбра, че е лудост да го остави да я целува. Хвана го за косата и издърпа главата му назад.

— Това не е ли забранено?

— Кое? — попита невинно мъжът.

— Да сваляш клиентките.

— Обичам да свалям клиентките.

— И го правиш непрекъснато? — тя сграбчи косата му и дръпна по-силно.

— Оох, по-леко — и когато го пусна, той продължи: — Разбира се, че не. За какъв ме взимаш?

— Бих могла да те взема за същия неукротим жребец, какъвто бе и Питър — съжали за думите си само миг по-късно, когато той я притисна с тяло към земята.

— Аз не съм Питър, Джордана — дрезгаво промълви той. — Аз не съм Питър. Може да сме били в една професия, да сме играли на едно игрище, да сме стояли на един и същи подиум или да сме давали интервюта, но общото свършва дотук. Не знам що за съпруг или любовник е бил той и не ме интересува. Знам само, че беше шумен и арогантен, и че имаше славата на саомнителен фукльо...

— Хей — разнесе се приглушен вик, — какво правите там?

— Какво става? — обади се друг.

— Говорят за футбол, остави ги — отговори трети.

— Но аз се опитвам да спя — оплака се първият.

— Стига си се въртял.

— Проклетата палатка е толкова тясна.

— Я си затваряйте устата всички — срязва ги четвърти. —
Вдигате повече шум от любовниците.

Джордана не можеше да се сдържа повече.

— Любовници? — изкрещя възмутено. — Какви любовници? Да не сте луди?

Патрик ѝ направи знак да замълчи и се надигна, обръщайки се към мъжете в тъмното.

— Момчета, по-добре поспете. С Джордана водим малък спор. Няма да ви безпокоим.

Чуха се няколко изсумтявания, после всичко утихна. Джордана бе притаила дъх и с цялото си същество усецаше стегнатото тяло на Патрик върху себе си. Дори дебелият спален чувал не можеше да притъпи въздействието. Испита противоречиви чувства, когато мъжът се търколи настрана и легна върху своите завивки.

Настъпи пълна тишина. Тя се вслушваше в дишането на Патрик и в своя доста ускорен пулс. Неспособна да понесе напрежението, което витаеше във въздуха, се обърна и прошепна:

— Пат?

— Да?

Въздъхна облекчено. Не беше заспал.

— Пат, съжалявам... Аз... Слушай... нямах намерение да те сравнявам с Питър — мъжът остана безмълвен и тя продължи: — Всъщност... не съм била с... много мъже. Искам да кажа, не... не подхващам случайни връзки и предполагам... предполагам, че ме караш да се чувствам уязвима.

Намръщи се и се обърна на другата страна. Как можа тъй да обърка нещата, да направи каша от нещо съвсем незначително. Естествено, беше се опитал да я подразни, като каза, че сваля клиентките. Разбира се, че я дразнеше. Наистина ли?

— Само те дразнех — прошепна той, сякаш прочел мислите ѝ.

С рязко движение я притегли към себе си. Само след миг тя се отпусна и подпря брадичка на рамото му.

— Не всички мъже скачат от едно легло в друго, Джордана. Някои са доста придирчиви. Знаеш ли, за мен тези отношения са също тъй интимни, лични и неприкосновени, както и за теб.

Не ѝ бе минавало през ум и думите на Патрик я пронизаха като електрически ток. Донякъде, за да се пребори с това неочаквано разкритие, тя реши да възприеме леко подигравателен тон.

— Да не искаш да ме убедиш, че си още девствен?

— Не съвсем — засмя се тихо Патрик. — Но и аз не се занимавам със случайни истории. Може и да не съм се оженил, но имах няколко сериозни връзки с жени. И научих много. Например, че уважението е изключително важно при сериозните взаимоотношения. Самоуважението и уважението към партньора. Не, Джордана, не свалям клиентките. Поне досега не ми се е случвало...

Джордана се усмихна и прошепна в отговор:

— Ясно. Благодаря, че ми го каза. Успокоително е, че аз не съм единствената, която се държи по-различно от обикновено.

Тихият му смях отново я накара да поруменее. Мъжът я притисна в прегръдките си.

— Сигурно горският въздух активира хормоните.

— Вероятно — прошепна тя и прокара ръка по гърдите му. — Господи, ти замръзваш! — възкликна Джордана. — Няма ли да се пъхнеш в спалния чувал.

— Нямам особено желание.

— Защо?

— Ще има още една преграда между телата ни. Достатъчен ми е твоят спален чувал. Хайде да ги съединим с ципа, а? Какво ще кажеш?

Джордана потръпна, но не от студ.

— Мисля, че трябва да сме луди.

— Ще се сгреем.

— Май прекалено дори.

— Слушай, знам, че е необичайно за теб — започна той и погали косата ѝ. — Знам, че аз също не съм донжуан. Но, по дяволите, не мога да се държа по-различно. Когато те погледна, забравям кои сме, къде сме и единственото нещо, което искам да направя, е да те прегърна и...

— И?

— Да те любя.

Джордана потръпна. Не бе в състояние да отрече въздействието на думите му. Неволно докосна устните му, за да го принуди да замълчи.

— Не говори така, Пат. Не мога да устоя.

— Тъй и трябва да бъде — продължи той. — Е, какво ще кажеш? Ще се сгреем ли взаимно?

— Не.

Той въздъхна дълбоко и я освободи от прегръдките си.

— Все още смяташ, че е глупаво.

— Да.

Дълго лежаха безмълвни. Накрая Пат се вмъкна в спалния си чувал. Доста се въртя, сякаш не можеше да си намери място.

— По дяволите тази проклета палатка! Чия беше блестящата идея да спя тук?

— Твоя.

— Да, наистина.

Пак настъпи мълчание. Джордана не можеше да пропъди от съзнанието си представата за мъжественото му тяло. Патрик се завъртя отново, полежа миг-два, после се размърда и рече:

— Невъзможно е да заспя! — оплака се той като малко момче и Джордана се разсмя.

— Разбира се, че не можеш. Защо не опиташ да лежиш спокойно?

— Нали опитвам. Твоя е вината.

— Моя?

— Не мога да заспя, като си толкова близо до мен.

— Какво искаш да направя? Да изляза ли?

— Не, да се отдръпнеш по-далече.

— Няма място.

— Така е — изведнъж той се подпря на лакът. — Хайде, целуни ме за лека ноц.

— С какво ще помогне това?

— Ще се успокоя. Все се чудя дали вторият път ще бъде така хубаво. Ако не е, ще се излекувам.

— А ако е хубаво. Тогава какво?

— Може би ще престана да мисля за това.

— Какъв мечтател си ти, Патрик Клейз.

— Сигурно. Ами ти? Мечтаеш ли?
— Понякога.
— За какво?
— Е, въпросите ти стават твърде лични.
— Хайде, кажи ми. За какво мечтаеш?
— За работа. За успехи.
— И?
— Това е.
— Колко суховато. И скучно. Не може да не фантазираш за мъже, за любов, за секс.
— А ти?
— За мъже. О, не. За любов и секс? През цялото време.
— И кои са любимите ти фантазии?
— Мечтая за една жена.
— Как изглежда тя?
— Не знам — прошепна той. — Не външният вид я прави изключителна. По-скоро нейната топлина. Индивидуалността ѝ. Нежността. Чувствата ѝ към мен, които са над всичко друго на този свят.
— Доста егоистична фантазия, нали?
— По дяволите, не. Аз изпитвам същото към нея. Просто в живота ми никога не е имало човек, който да ме обича толкова... А това има значение.
— А родителите ти? Не те ли обичаха?
— О, да. И мен, и четиримата ми братя, и трите ми сестри.
— Осем деца? Това е чудесно!
— Не и когато ти се ще да получиш малко внимание само за себе си. Бях най-малкият. Най-често братята и сестрите ми бяха принудени да се грижат за мен. Никак не им беше приятно все да се влача след тях. Когато започнах да играя футбол, всички изпитаха облекчение.
— Отрано ли започна?
— На седем играех на улицата с децата, на девет вече бях в младежкия отбор. Нататък знаеш.
Едва сега тя осъзна откъде е дошла амбицията му и разочарованието, че е бил винаги на второ място след Питър Къркланд през всички тези години.
— Родителите ти вероятно са се гордеели с теб.

— Вероятно. Но ние никога не сме били близки. Дълго време, им бях обиден.

— Още ли е така?

— И двамата са мъртви.

— О, Пат, съжалявам.

— Аз също. Трябваше доста да порасна, за да разбера, че са направили това, което е трябвало да направят. Но съм си дал дума, че никога няма да постъпя така с моите деца. Искам да имам две. Не повече. И да им дам всичко, на което съм способен.

— Сигурно ужасно ще ги разглезиш.

Той се засмя.

— Ето защо ми трябва добра съпруга, която да не ми позволява да се самозабравя. Какво ще кажеш?

— Какво ще кажа за какво?

— За целувката? След като ти се изповядах, дължиш ми я?

— Защо ми се струва, че ме манипулираш?

— Не още. Но ако искаш... — той обърна младата жена към себе си.

— Патрик... — прошепна тя предупредително.

— Само целувка. Една целувка.

Без да дочака отговор, той впи устни в нейните и я привлече върху себе си.

Джордана не бе в състояние да се съпротивлява. Мъжът я привличаше неудържимо. Страстта се бе разгоряла още по-силно, след като я бе допуснал в своя интимен свят. Тя с наслада се отдаде на целувката.

Устните му я изследваха, докосваха, изпиваха. Най-сетне той обхвана лицето ѝ и се отдръпна, откъснал устни от нея.

— Е... — прошепна тя задъхано.

— Още по-хубаво беше. Мисля... Мисля, че... загазихме — и като я притисна с тяло, още повече усложни проблема.

— Май ще е най-добре да се върна в моята част на палатката — промърмори Джордана, но когато понечи да го стори, мъжът я задържа.

— Не, не още.

— Не за първи път говорим за това, Пат. Ще бъде глупост.

— Но със сигурност ще ни хареса — отвърна и отново впи устни в нейните. Тя се почувства обезсилена, желанието я заля като мощна вълна. — Само посмей да ми кажеш, че не е така — предизвика я той.

— Така е, наистина, но не е там работата — тя докосна устните му и понечи да се отдръпне, но мъжът се възползва от движението и обхвана гърдите ѝ. — Господи, Джордана, толкова си съблазнителна! — палецът му нежно погали втвърденото зърно.

Джордана пое дълбоко въздух, затвори очи и отметна глава. Ръката, на която се подпираше, се разтрепери, но младата жена вече не можеше да се отдели от него, нямаше никакъв смисъл да отрича, че е възбудена.

Мъжът я издърпа нагоре и устните му достигнаха гърдите ѝ. Захапа нежно зърната през тънката материя на блузата. Джордана усети как кожата ѝ пламна, огънят обхвана всяка фибра на тялото ѝ. Младата жена прошепна името му, заровила лице в косата му, вдишвайки аромата на тялото му.

Изведнъж мъжът се раздвижи, притисна я с тяло и започна да се бори с нещо в тъмното.

— Какво правиш? — запита тя, като усети как ръцете му търсят нещо от двете ѝ страни.

— Проклетият спален чувал ми пречи — изръмжа той. — Трябва да ги съединим.

Тя хвана ръцете му и ги притисна към тялото си.

— Не, моля те, Пат. Недей!

— Защо? Беше ти приятно, нали?

— Но не трябва — отвърна тя, без да изпуска ръцете му от страх, че ако я докосне, няма да може да му устои. — Срещу толкова много неща трябва да се борим. Нали чу какво казаха момчетата — че разговаряме за футбол. В известен смисъл беше така. Твоето минало е футболът. Донякъде и моето. Само че го приемаме по различни начини.

Мъжът застина.

— Шегуваш се, нали?

— О, не, футболът...

— Не говоря за футбола, а за това, че искаш да спрем.

— Не, не се шегувам.

— Господи, имаш ли представа...

— Да, имам — прекъсна го тя. — Знам какво изпитваш. И ще излъжа, ако кажа, че не се чувствам по същия начин.

— Е, тогава не разбирам. Аз имам нужда от теб, ти също се нуждаеш от мен. Какво те спира?

— Първо, нито ти, нито аз си падаме по случайни връзки. Второ, не искам да съжаляваме на другата сутрин. Трето, имаме още няколко дни преход с цяла група мъже, които няма да бъдат очаровани от подобна връзка, и четвърто, дойде ли петък вечер, всеки ще тръгне по своя път.

Тя спря, задъхана. Патрик също мълчеше. Най-сетне рече с въздишка.

— Добре, мисля, че не пропусна нищо. Лека нощ, Джордана. Обърна се и не помръдна повече.

В сряда сутрин времето беше мрачно и облачно, съвсем подходящо за настроението на Джордана. Тя се събуди и откри, че е сама в палатката, грабна дрехите си и се запъти към потока. Добре, че в лагера не се виждаха хора. Нямахше да ѝ бъде приятно да чуе коментари за предишната вечер или остроумни забележки за разговора ѝ с Патрик.

Стигна до потока, остави нещата на земята и се изправи. Изпъна гръб и изстена от болка — мускулите ѝ отказваха да се подчиняват и на най-простите движения.

— Какво има, Джордана? — чу плътен глас някъде отстрани. — Гърбът ти ли е схванат?

Извърна се и зърна Патрик, облегнат на една бреза.

— Днес ще се шпионираме, така ли? — сопна се, за да прикрие изненадата си, макар да не бе трудно да се досети къде е отишъл, след като го нямаше в палатката и из лагера.

— Просто се подчинявам на природните си нужди. А какво е твоето извинение?

— Бих казала същото и за себе си, но явно трябва да почакам.

Внимателно потопи ръце във водата и ги притисна към лицето си.

— Виждам, че си от ранобудните — рече той, приближавайки. Като не получи отговор, продължи по-нежно: — Ако това може да те

успокои, ще ти призная, че и аз току-що се опитах да разсея мрачното настроение с разходка. Не мислех, че някой ще стане толкова рано.

— Колко е часът?

— Седем.

— Сигурно е по навик.

Тя наплиска лицето си с вода, взе кърпата и я притисна към очите си. Първоначално се стресна, когато усети силните му ръце да масажират гърба ѝ, но се остави на грижите му.

— Хайде, отпусни се — успокоително прошепна той.

— Толкова съм уморена — промърмори Джордана.

— Но се справи не по-зле от останалите. Би трябвало да се гордееш със себе си.

Той коленичи и притисна младата жена към гърдите си, устните му докосваха слепоочието ѝ, ръцете му обвиваха талията ѝ.

— Веднъж да тръгнем, болката ще изчезне.

— Не съм сигурна. Ужасявам се от мисълта, че трябва пак да нарамя раницата.

— Да поема ли част от товара ти?

— В никакъв случай. Другите ще помислят, че се предавам.

— Знаеш ли, можеш да се бориш с това, че си жена само до определена граница. Биологичен факт е, че жената има по-слаба мускулатура от мъжа. Би било съвсем естествено...

— Всичко е наред — настоя тя, но не се отдръпна от масажиращите му пръсти.

— Знаеш ли, Джордана, ти си загадка за мен.

— Аз?! Загадка?! Мислех, че съм съвсем обикновена.

— И това е част от очарованието ти. Понякога си като скала, не излизаш от равновесие, друг път си толкова уязвима. Не си спомням да съм познавал толкова многостранна личност и дори имам чувството, че изобщо не съм те опознал.

— Аз също — разсмя се тя. — Често изненадвам самата себе си.

Чуха се стъпки и прашене на сухи листа.

— Господи! — изстена Доналд. — Ето ги!

— А ние си мислихме, че ще се барикадират в палатката поне още час и половина — обади се Лари.

Едва влачейки крака, по пътеката се дотътри Бил, спря до потока и с раздражение изгледа двойката.

— Какво правят?

— Мисля, че никога няма да разберем — обади се Джон.

Лари се обърна директно към тях.

— Какво правите?

Джордана сведе поглед към водата, без да забележи безстрастното изражение на Патрик.

— Какво, правим? Ние? Ами... перем — Патрик леко я притисна в прегръдките си, когато усети, че тя се киска. — Искам да кажа, показвам на Джордана как да пере. Нали ги знаеш градските жени — той съучастнически сниши глас. — Малко са бавни... О! — тя го бе сръгала с лакът в ребрата. Патрик я пусна и стана. — И са много раздражителни сутрин. Е, момчета, който я иска, може да заповяда.

Обърна им гръб и се запъти към лагера.

Джордана запази хладнокръвие и посегна към тубичката с крем. Макар да не желаше подобна публика, гордостта не ѝ позволи да си тръгне.

— Какво ще кажете, момчета? — попита шеговито Бил: — Кой я иска? Джон?

— Не, благодаря. Много я бива в ходенето. Не мога да поддържам темпото ѝ. Ще нарани самолюбието ми.

— Лари?

— Шегуваш ли се? Тя сигурно печели два пъти повече от мен.

— Дон?

— Мари ще ме убие. Хей, ами ти, хитрецо? Ти си единственият ерген тук.

Докато Джордана спокойно втриваше в кожата си хидратанта, напълно пренебрегвайки присъствието им, Бил взе да разиграва сценка, все едно ще купува Джордана, присви очи и започна да глади брадата си.

— Ами, не знам. Не е лоша. Има хубава шия, ама е ужасно кльоцава.

— „Стройна“ е подходящата дума — поправи го тя с необходимата доза пренебрежение. — Ако бях пък по-дебела, нямаше да ти харесам по друга причина.

— Какъв остър език — продължи Бил, — а и не знае да готви — той махна с ръка. — Клейз може да си я задържи. Всъщност двамата

си подхождат. Той готви и чисти, тя печели парите, а в свободното време...

— Говорят за футбол — вметна Джон. — Имат много общи интереси. Къркланд и Клейз...

Изведнъж тя реши, че е чула предостатъчно. Бързо събра нещата си и тръгна по пътеката.

— Благодаря ви, джентълмени. Не си спомням откога не съм водила толкова остроумен разговор.

— Хей, това беше само първо действие... — извика Доналд след нея.

Без да спира, тя вдигна ръка и каза:

— Убедена съм, че ще прекарате чудесно във второто и третото действие. А през това време аз имам нужда от едно силно кафе.

На закуска всички бяха мълчаливи. Макар небето да бе все още отрупано с облаци, настроението на Джордана постепенно се подобряваше. Не се сърдеше нито на мъжете, чиито задявки не бяха враждебни, нито на Патрик, който бе заменил среднощните страсти със сдържан учтив тон.

Ако той я смяташе за загадка, тя се чувстваше с него по същия начин. Но дневният маршрут постави всичко останало на заден план.

След закуска те прибраха палатките, опаковаха багажа и потеглиха по нова пътека, която бе малко по-лека от предишната. Слава Богу. Както останалите, Джордана чувстваше тялото си изцедено. Когато се заизкачваха отново, не само нейният глас се включи в протестите.

Спираха често — да се възхитят, на гледката или да си починат. Патрик бе извор на информация не само относно историята на гората, която прекосяваха, но и за растителността и дивата природа наоколо.

Цяла сутрин се придвижваха бавно напред. Завиха на запад по Ривър Трейл. Небето често притъмняваше, но дъждът остана само заплаха. Джордана отдъхваше с облекчение всеки път.

— Нали имаш екип за дъжд? — попита Патрик, когато улови един от тревожните ѝ погледи към небето.

— О, да, но това не значи, че искам да го обличам.

Той погледна вълнения пуловер, който се подаваше от разтворената яка на якето.

— Не ти ли е студено?

— Не. Дори ми е топло.

Погледът се плъзна надолу.

— А краката? Тези неща не изглеждат достатъчно стабилни.

— „Тези неща“ — отвърна тя, леко усмихната — са феноменално удобни. И топли. Мисля, че ще им дам добра оценка, като се върна. Никакви мехури или мазоли.

— Но дали ще те предпазят, ако вали?

— Е, ще разчитам на случайността — тя се намръщи раздражено. — Не се предполагаше да вали — после сбърчи носле и погледна умолително мъжа. — Мислиш ли, че ще завали?

Патрик се засмя.

— Лицето ти е невероятно изразително.

— Ще вали ли?

— Ще почакаме и ще видим — сви рамене той.

Не завая. Все пак те предвидливо похапнаха бонбони и стафиди, за да обядват по-късно, чак когато пристигнат на мястото за пренощуване. След като се нахраниха, Патрик предложи да ги заведе да ловят пъстърва, но Джордана предпочете да остане в лагера.

— Наистина ли не искаш да дойдеш? — тихо попита Патрик, докато другите приготвиха въдиците и принадлежностите си.

— Наистина — усмихна се тя. — Риболовът никога не ме е привличал.

— Всички тръгваме. Ще останеш тук сама.

— Точно на това се надявам. Смятам да си почина. Може би ще почета или ще поспя. С удоволствие ще постоя сама. Освен това има покрив, ако започне да вали.

— Дори не мисли за това — посъветва я Патрик и тръгна с думите: — Ще се върнем при залез-слънце. Поддържай домашното огнище.

Всички се засмяха и потеглиха. Тя ги проследи, докато изчезнаха от погледа ѝ, после се облегна на огромен бор и затвори очи.

Беше тихо. Имаше нужда от това. Колко различно от офиса ѝ в Манхатън. За миг се зачуди как ли вървят нещата там в нейно

отсъствие. Ако изникнат спешни проблеми, как ли ще ги разрешат, след като бе невъзможно да се свържат с нея.

Отвори очи и се взря в мястото, където Патрик бе изчезнал в гората. Харесваше го — това беше проблемът. Наистина го харесваше.

Съвсем неочаквано образът на Питър Къркланд се появи пред очите ѝ, изтръгнат някъде от спомените, които така упорито се бе опитала да изтрие от съзнанието си. И него харесваше... в началото. Не, беше влюбена в него. Ума си бе загубила, завладяна от чара, външния вид, обаянието му. Твърде късно разбра, че той също е очарован от себе си.

Не можеше да повярва, че е издържала три години. Неволно потръпна, като си спомни събиранията, на които бяха ходили. В началото бе изпитвала удоволствие, а после огромна неохота — откри, че прекарва по-голямата част от вечерта сама и единствената ѝ заслуга е, че е съпруга на Питър Къркланд. Просто един придатък, нищо повече. Лека-полека започна да ненавижда отредената ѝ роля.

Бе прекарала по-голямата част от живота си уединено и имаше достатъчно време да анализира себе си и недостатъците си. Нуждаеше се от поле за изява, трябваше да открие, своето призвание. Питър бе реагирал твърде остро на това нейно заключение.

— Да не си луда? Защо трябва да работиш? Печеля предостатъчно, за да издържам и двама ни. Ти си ми нужна вкъщи. Нали си моя съпруга?

— Но, Питър, бездействието ме унищожавя. През спортния сезон ти почти непрестанно си на път. А когато си тук, повече време прекарваш на тренировки, събрания или пресконференции или... или... Бог знае къде — беше започнала да храни подозрения, но предпочиташе да ги запази за себе си. — Искам да имам нещо свое, под което да мога да си сложа името.

— Подписваш се под един милион сметки.

— Скучно ми е! Не можеш ли да разбереш?

— Честно казано, не. Имаш мен, имаш тази къща — бе отвърнал той с типичната си арогантност.

— И какво да правя? Цял ден да чистя? Да готвя специални вечери, без да знам дали ще се върнеш, ако изникне нещо непредвидено?

Очите му се бяха присвили.

— Джордана, ти си егоистка. Аз съм централната фигура в отбора. Трябва да присъствам. Знаеш това.

— Не! Не знам! Щом си толкова важен, би трябвало да ти се чува думата. Кажим им, че жена ти те чака. Да си намерят някой друг.

— Друг няма да свърши работа. Аз им трябва. И това ми харесва.

— Знаем. Там е проблемът. Но какво ще правя аз? Кажим ми, Питър!

— Можеш да готвиш, да чистиш, да ме чакаш да се върна. Би трябвало това да ти стига.

— Да, но не ми стига!

Той дори не я бе чул.

— И какво ще кажат хората, ако жена ми тръгне на работа? Освен това, какво би могла да правиш? Нямах никаква квалификация — бе се усмихнал подигравателно. — Освен да ми бъдеш съпруга. Хайде, мила. Една суперзвезда е достатъчна за семейството. Ела. Дай ми целувка.

Отвратена от спомена, Джордана потръпна. Край. Свършено бе.

И ето сега — Патрик. С не по-малко привлекателна външност. Почти толкова преуспяващ. Малки деца. Ето какви бяха те. Тичат и се сблъскват. Препъват се един в друг, стиснали до обезумяване тази нещастна топка.

Но тя наистина харесва Патрик. Не може да отрече този факт. Макар да опитваше да си внуши, че е егоист като Питър, не успяваше. Но как да прецени? Три дни и две нощи в горите на Ню Хампшир? Добре, той може да готви. И май го прави с голямо удоволствие. По дяволите, та той бе единственият, който можеше да се справя с газовия котлон.

Имаше неща обаче, които я озадачаваха. Например отказът му да говори за футбол, настоящите изявления, че тези времена са отминали. Докато Питър все още разчиташе на някогашната си слава, Патрик обикаляше горите и развеждаше новоизлюпени планинари... когато не беше в офиса да измисля начини за подкрепяне на начинаещи бизнесмени.

Странно. Наистина странно. Колко жалко, че на деветнайсет не бе срещнала Патрик...

Тя въздъхна и бавно се изправи. Пъхна ръце в джобовете и тръгна по пътеката, която водеше към езерото Кечъм. Земята наоколо беше тъй подгизнала, обрасла с мъх и разядена от корени, че Джордана реши да не приближава до водата. Надяваше се мъжете да донесат прясна пъстърва за вечеря.

Прозя се и реши, че с удоволствие ще подремне. Загърна се в якето си и се върна в заслона. Пъхна се в спалния чувал и затвори очи. Когато се събуди, навън беше тъмно, валеше и тя все още бе сама.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джордана се измъкна от завивките, приближи до края на навеса и се вгледа през проливния дъжд. Както и предишният заслон, този бе с три стени. Освен това предната му част бе преградена с почернели от времето греди. Слава Богу, нямаше палатки тази вечер — спестяваше си изкушението и... разочарованието.

Замислено пъхна ръце в джобовете и, загледана в тъмнината, се сети, че има фенерче. Не, по-добре да използва газовата лампа. Бързо коленичи и я запали, после седна край бледата ѝ жълтеникава светлина и зачака мъжете.

С всяка изминала секунда се безпокоеше все повече и повече. Патрик я бе уверил, че ще се върнат преди здрачаване. Но вече бе тъмно и валеше. Не искаше да си мисли най-лошото, затова реши да се разсее и да ги посрещне с топла вечеря. Дали ще може да запали котлона? Колко пъти бе наблюдавала Патрик. Знаеше, че първо трябва да го зареди. Справи се лесно, но чак когато приготви клечката кибрит се сети, че ще ѝ трябва вода. За съжаление годната за пиене вода тук не бе тъй близо, както на предишните две места.

Нямаше как, най-малкото, което можеше да направи, бе да се изложи на дъжда, като се има предвид в какво състояние щяха да пристигнат мъжете. Навлече дъждобрана си, грабна две кофи и напусна заслона. Още не бе излязла от очертаванията на лагера и се върна, за да им остави бележка. Патрик щеше да се безпокои.

Сложи я до котлона, на безопасно разстояние от лампата и, насочила фенерчето, потегли. Чак когато стигна до малкото изворче, което Патрик им бе показал, осъзна, че можеше просто да остави кофите под дъжда. С пълни кофи, стиснала фенерчето под мишница, тръгна обратно. Някъде по средата на пътя я стресна шум — нещо си проправяше път през хрусталаците. Очите ѝ се разшириха от ужас, но въпреки това насочи светлината пред себе си, озъртайки се за скривалище, ако внезапно пред нея изникне голяма кафява мечка или друго хищно животно.

Фигурата, която се появи, наистина беше едра и донякъде тъмнокафеникава или черна — трудно бе да познае заради подгизналото от дъжда пончо. И все пак, макар и да не беше мечка, мъжът бе доста разярен.

— Джордана! Господи, какви глупости правиш! — изкрещя Патрик и я хвана за раменете, сякаш всеки момент щеше да я разтърси. — Нали предупредих, че ще се движим в група. Навън е абсолютна тъмнина, вали проливен дъжд и пътеката не е добре означена...

— Помислих те за мечка — задъхано отвърна тя. Изпитваше такова облекчение, че нямаше да му се сърди, дори да я беше разтърсил.

— Така ме изплаши! — промърмори той и я прегърна. Джордана зарови лице в гърдите му.

— Значи си видял бележката ми.

— Да. Тъкмо се бяхме измъкнали от другите неприятности. Та изворът е на повече от десет минути път от лагера. Можеше да се загубиш.

— Имам добро чувство за ориентация.

— Трябваше да изчакаш да се върнем. Някой от нас щеше да отиде за вода.

— Искях да ви посрещна с нещо топло — уханието на мускус, което излъчваше тялото му, бе тъй приятно, че не й се щеше да се отдръпне, макар че първоначалната й уплаха вече бе отминала. — Не можех да бездействам. Притесних се. Защо се забавихте?

— Заради дъжда. Прислонихме се в малка горичка и все се надявахме, че ще спре. После мъжете започнаха да спорят — в гласа му прозвуча весела нотка. — Дон искаше да продължим. Лари предпочиташе да чакаме. А Джон се опитваше да вразуми и двамата.

— А Бил?

— Бил наистина беше много смешен. Непрекъснато гледаше ту небето, ту земята. Явно преценяваше шансовете. Точно когато другите трима се поуспокоиха, той изръмжа и тръгна. Ние го последвахме.

— Радвам се, че не сте го изоставили.

— Не се радвай. Толкова държеше да бъде водачът, че се препъна и се просна с цялата си дължина в калта.

— О, не! — Джордана отметна глава. — Пострада ли?

— Само гордостта му. Горкият. Толкова държи на физическата култура и координацията. Добре, че ти не беше там — щеше да умре от срам. Стана му малко по-леко, когато и аз се препънах, докато му помагах.

— Ти се спъна?

— И на мен ми случва. Не съм идеален. И аз съм човек. Имам си недостатъци. Един, от които е тази налудничава привързаност към теб. Затова, добре, че момчетата са наоколо, иначе щях да остана в заслона и цял следобед да се любя с теб.

Джордана почувства дъха му до лицето си. Ръката му бавно се плъзна по гърба ѝ и я притисна.

— Наистина, добре е, че са наоколо — прошепна тя в отговор. — Иначе нищо чудно да ти бях позволила.

— Господи, Джордана! — той я привлече в прегръдките си. — Не говори така!

— Защо не? Нали и ти го казваш?

— Да, но аз съм мъж. Аз съм страстното животно, и тъй като не мога да прикрия физическите си усещания, имам право да говоря, каквото мисля. Но ти си жена. Би трябвало при теб чувствата да са по-силни. Предполага се ти да ме разубеждаваш, че е лудост, да ме отблъскваш.

— Не мога, и в двете си ръце държа по една кофа.

— По дяволите! — възкликна той. — Дай да ги нося!

— Не се притеснявай — отвърна тя, защото ѝ се искаше пак да я прегърне.

Но Патрик грабна кофите и тръгна по пътеката.

— Ти върви отпред с фенера, аз съм зад теб.

Тя не възрази повече, за да не излезе глупачка в неговите очи, и започна да си проправя път през храстите. Слава Богу, трябваше да прикове цялото си внимание в пътя, което отклони мисълта ѝ от стройното му тяло, което я привличаше непреодолимо. Искеше да се отпусне, да се наслади изцяло на почивката сред природата.

Дъждът продължаваше да се излива като из ведро. Пътеката беше кална и тъмна, а въздухът точно толкова студен, колкото би бил, ако имаше снеговалеж. Когато двамата с Патрик пристигнаха в заслона, обувките ѝ бяха мокри. Тя извади нови дрехи от раницата.

Каквито и да са били споровете при завръщането им, мъжете явно ги бяха забравили. Окачили мокрите си дрехи на приспособен простор и преоблечени в сухи, седяха край огъня и с въодушевление обсъждаха риболова. Джордана се заслуша да разпознае гласа на Патрик, но не го долови. Сигурно се преобличаше. Тя хвърли поглед през преградата от закачени дрехи, но не успя да види нищо.

Чак когато той застана изненадващо пред нея, Джордана забеляза, че всъщност раницата му е наблизо. Младата жена седеше с кръстосани крака на земята и се опитваше да прецени до каква степен са пострадали обувките ѝ.

— Джордана — гласът му прозвуча напрегнато, напомняйки ѝ за изреченията в гората думи.

Тогава тя осъзна, че е само по бельо. Наистина, то закриваше тялото ѝ от главата до петите, но тънката материя бе плътно прилепнала.

Пресегна се небрежно, за да вземе суха риза, но усети как сърцето ѝ бясно заби. Единственият звук бе шумоленето на дрехи — тя ровеше нервно в раницата, разбъркваше всичко, без да успее да извади каквото трябва.

Най-после откри вълнения пуловер, който търсеше, но в този момент току пред лицето ѝ застанаха чифт мокри джинси и секунди след това Патрик седеше до нея.

— Изглеждаш толкова секси — прошепна той.

Тя стоеше неподвижно, не искаше да помръдне от страх да не би той да отмести поглед от нея. Не трябваше, лудост беше, но искаше Патрик да я види, да я докосне. Както никога досега тялото ѝ жадуваше, крещеше за този допир.

Изпита почти облекчение, когато той протегна ръка да погали раменете ѝ и затаи дъх, щом пръстите му пропълзяха надолу по гърдите, които се очертаваха под прилепналата материя с набъбнали и втвърдени зърна. Но ръката продължи надолу и разочарована, младата жена прехапа устни. После дланта му легна върху бедрата ѝ и тялото ѝ пламна.

Изведнъж мъжът се отдръпна и възбудено разкопча ризата си. След миг заедно с фланелката тя лежеше захвърлена на земята. Патрик привлече Джордана на колене към себе си, повдигна камизолата и разголи гърдите на младата жена, привлече я към голото си тяло.

Джордана потръпна, когато палците му нежно погалиха втвърдените зърна.

— Кажи нещо, моля те — сподавено прошепна мъжът.

— Не мога. Ти ми взе... дъха...

— Кажи ми да те пусна.

— Не мога.

— Креци. Викай за помощ.

Пръстите ѝ бавно се придвижваха по мускулестия му гръб — искаше да опознае мъжа колкото може повече в този интимен момент.

— Толкова е приятно...

Изведнъж идилията бе разрушена от бурен смях. Последваха реплики и хихикания, които увериха Джордана и Патрик, че до този момент никой не ги е забелязал.

Патрик потръпна и зарови лице в косата ѝ.

— Пак ще те галя, Джордана — прошепна той, — но не сега. По-късно. Ще те докосвам и целувам, ще се наслаждавам на всичко, за което само съм мечтал нощем. Ще те накарам да ме желаеш, толкова силно, че да забравиш за съществуването на другите мъже. После ще те любя, много пъти, безкрай, така както Питър Къркланд дори не би могъл да си представи, че е възможно.

След възбуждащите думи, споменаването на Питър Къркланд имаше отрезвителен ефект. Патрик го стори съвсем преднамерено, Джордана знаеше това. Трябваше да се върнат на земята. Какво правеха? Тук в заслона, почти пред очите на другите мъже, в един илюзорен свят, временно изолиран от действителността, в която никой от двамата не желаше другия — какво правеха?

— Благодаря — промърмори тя и със закъснение се измъкна от прегръдките му, дръпна камизолата и сведе глава. — Май загубих контрол.

— Аз също.

Патрик скочи на крака и ѝ обърна гръб. Джордана наблюдаваше раменете му, които се вдигаха и спускаха с всяко поемане на въздух. Виждаше, че тялото му е напрегнато, представяше си колко е разочарован.

Джордана се отдаде на спомени. Патрик Клейз. Дългогодишен съперник на Питър. Не би трябвало да го желае. Но го желаше до болка.

Чу звук от разкопчаване на цип. Вдигна очи. С гръб към нея мъжът сваляше мокрите си джинси. Тя не можеше да откъсне поглед. Патрик мълчеше. Събу панталоните и ги хвърли настрана, после приближи до раницата си само по слип. Джордана посегна към сухия си панталон.

— Пат? — прошепна, заслушана в шумоленето на дрехи откъм раницата.

— Да?

— Съжалявам. Не трябваше да допускам да се стигне дотук.

— Всичко, което казах, беше искрено — прошепна той.

Когато го погледна, той вече навличаше ризата си. С пресъхнала уста тя се чудеше какво да каже. Нищо не ѝ хрумна.

— Късно е, Джордана — прошепна той. Не я докосна. — Трябваше да ме отблъснеш, но не го стори. Знам, че ме желаеш. И помни ми думите, ще бъдеш моя. Твърде дълго съм се състезавал, за да пренебрегна предизвикателството. А щом става дума да се победи Питър Къркланд, няма по-сладко предизвикателство от това.

Джордана бе изумена от неочакваното изявление.

— Не мога да повярвам — прошепна тя с болка. — Искаш да ме спечелиш само... за да победиш Питър?

Изражението му бе непроницаемо. Патрик се втренчи в нея, после се надигна и се отправи към преградата от висящи дрехи, без да продума.

С цената на огромни усилия Джордана се преструваше на спокойна и ведра по време на вечерята. Мъжете бяха жизнерадостни, първата — отлична. Младата жена обаче успя да хапне само парченце от порцията, която Лари победоносно ѝ сервира.

— Джордана не яде — забеляза Дон. — Не ѝ харесва нашата първа.

— Може би не обича риба — подхвърли Джон.

— Не, чудесна е — обади се тя.

— Тогава защо не се храниш? — попита Лари.

— Мисля, че не съм гладна. Всички вие свършихте повече работа от мен днес. Не е чудно, че сте изгладнели. Много е вкусна, наистина. Просто не мога повече.

Тя избягваше погледа на Патрик и Бил забеляза това.

— Карали са се. Казах ви, че нещо става зад завесата.

— Бил... — предупредително рече Джон.

Но и Доналд беше впечатлен от неволното потрепване на Джордана при забележката му.

— Слушай, Джордана. Трябва да бъдеш внимателна с мъже като Клейз. Те мислят само за едно. Сигурно е свързано по някакъв начин с манталитета на съблекалните.

Те се шегуваха, забавляваха се с неудобството ѝ. Тя погледна към Патрик. Едва прикритата усмивка на лицето му не ѝ помогна. Или може би...

— Точно така — каза тя рязко. — Манталитетът на съблекалните. Всъщност, момчета, чудя се не сте ли притеснени. Както чувам, хомосексуализмът...

— Хомосексуализмът?! — извика Патрик.

Лари се изхили, а Доналд и Бил се разсмяха на глас. Само Джон гледаше замислено ту Патрик, ту Джордана.

— Успя да ни засрами, нали, момчета? — поклати глава Бил и отново се засмя. — Пак ти повтарям, Клейз. Можеш да я имаш. Вземи я, тя има отговор за всичко, нали?

— Почти за всичко — отвърна Патрик, възвърнал доброто си настроение, което ясно личеше по блясъка в очите му. — Но не съвсем.

Само Джордана и Пат знаеха, че тя е загубила първия рунд.

Още дълго след като бяха изпили кафето си, мъжете останаха край огъня, отдадени на спомени за минали пътешествия и приключения. Джордана бе легнала с книга и фенерче. Опитваше да се настани удобно, но нито тънкият дюшек, нито спалният чувал успяваха да омекотят дъските. Чудеше се дали изобщо ще може да заспи и съжаляваше, че е дремнала следобед.

Патрик се бе излегнал само на няколко метра от нея и бързо прелистваше книгата си, но това не ѝ носеше успокоение. Нито пък фактът, че колкото пъти отклонеше очи към него, той срещаше погледа ѝ.

У него имаше целеустременост. Вътрешно бе усетила това негово качество. Когато го срещна преди три дни, машинално му бе отредила място в света на Питър. Но разлики имаше. Патрик бе по-нежен, по-чувствителен, по-щедър. Така поне бе мислила до днес следобед.

Странно, колко силно ѝ бяха въздействали думите му в първия момент. Никога не ѝ се бе случвало мъж да обяви намеренията си тъй открито, ожесточено, и това правеше всичко още по-вълнуващо.

Тя отгърна страницата и продължи да се вира с празен поглед. О, да, агресивността на Патрик я бе възбудила... до момента, в който изрече онези думи за сладкото отмъщение. Тогава нещо в нея сякаш се пречупи. Никога не ѝ бе минавало през ума, че Патрик може да я използва.

От устните ѝ неволно се откъсна стон. Тя се раздвижи неловко и почувства погледа на мъжа върху себе си. Опита се да го избегне, като престорено се задълбочи в книгата си, но накрая не издържа, затвори я шумно, загаси фенерчето и се отправи към края на навеса.

Дъждът бе преминал в лек ръмеж. Въздухът бе свеж и хладен. Тя обгърна с ръце тялото си и се върна в спалния чувал, хвърляйки бегъл поглед към мъжете.

Молеше се да заспи, но сънят бягаше от очите ѝ. Мина един час. Мъжете започнаха да си лягат. Патрик отдавна бе загасил своя фенер и лежеше безмълвно като нея.

Мина още един час. Всичко беше притихнало. Някой започна да хърка. Джордана се размърда, закри уши с горната част на чувала, но това не помогна.

После усети ръка на рамото си.

— Джордана?

Тя не помръдна.

— Да?

— Дъждът спря, искаш ли да се разходим?

— Не — приглушено отвърна тя.

— Защо не?

— След това, което каза, как смееш дори да питаш? — изсмя се тя дрезгаво. — Възнамеряваш да ме заведеш до най-близката скала и да ме изнасилиш ли? Да, наистина, Питър никога не е правил това. Не би му минало през ум, че може да прекара една седмица в гората с мен. Тук няма журналисти.

— Затова искам да си поговорим.

Тя помълча няколко секунди. Ала не успя да сдържи любопитството си.

— За какво?

— За Питър. И за теб.

— Не.

Отново настъпи тишина. Когато Патрик заговори, гласът му трепереше от вълнение.

— Налага се, Джордана. Ти имаш нужда да говориш... а аз трябва да чуя това, което те измъчва. Хайде, само ще разговаряме. Няма да те докосна.

Тя усети, че ще бъде детинско от нейна страна да откаже. В крайна сметка, никой от двамата не можеше да заспи. Патрик беше прав. Тя бе успяла да разбере чувствата му едва след като той ѝ разказа за миналото си. Може би ако и тя стори същото, той ще проумее какво я тревожи.

Накрая се съгласи. Изпълзя от чувала, облече се, сложи вълнена шапка и ръкавици и последва Патрик навън.

Гората бе притихнала след бурята. Патрик разстла пончото си на гладък камък край лагера и ѝ направи знак да седне. Настани се далече от нея, за да покаже, че спазва обещанието си.

— Хайде, Джордана, говори.

— Не знам откъде да започна — сви рамене тя.

— От Питър.

Джордана кимна и зарея поглед в далечината.

— Бях на деветнайсет, тъкмо завършвах първата година в колежа. Попаднах на празненство. Той се появи със свой приятел. Естествено, всички бяхме като омагьосани. Националният герой, футболната звезда, голямото име. Изпитвах не по-малко любопитство от другите. Той беше толкова привлекателен.

— Как започна връзката ви?

— Не си спомням точно — намръщи се тя. — Влюбих се в него от пръв поглед. Какво видя той в мен не знам. Бях съвсем обикновена — о, сигурно, достатъчно привлекателна, но все пак скромна колежанка със стипендия, която се надява да вземе диплома и да си намери добра работа.

— Искаше да направиш кариера?

— Не, всъщност исках съпруг. И деца. Но бях израснала в семейство, където по необходимост и двамата родители работеха, затова сметнах, че и с мен ще бъде така — тя замълча, за да подбере

най-точните думи. — Ще излъжа, ако не призная, че мечтаех да се омъжа за богатия принц — нали знаеш, синдромът на Пепеляшка.

— Но не си имала мащеха и три грозни доведени сестри.

— Не, майка ми беше — всъщност продължава да е — чудесна. Бях единствено дете. Но младите момичета обичат да мечтаят. Както и да е, в колежа вече почти се бях излекувала от това. Тогава се появи Питър. Незнайно по какви причини избра мен. По-късно ми казваше, че бил привлечен от невинността ми. Била съм по-мълчалива, по-срамежлива от жените, които познавал — тя се поколеба, после продължи, макар да знаеше, че думите ѝ ще наранят Патрик. — Казваше, че съм предизвикателство за него. Покани ме да излезем и като че ли така започна връзката ни. Беше наистина зашеметяващо. Известният футболист и провинциалната колежанка. Нещата бяха предопределени. Той винаги знаеше как да се държи и какво да каже. Беше ми взел ума. Прелъстяване от най-класически вид и аз налапах въдицата.

— Но той те обичаше.

— Да, така е. Винаги съм го знаела. И точно затова решаваща роля изигра моята невинност.

— Не разбирам.

— Знаейки, че Питър ме обича и че аз го обичам, бях толкова уязвима. Когато ми предложи да се оженим, бях като замаяна. Искаше да стана негова жена завинаги. Да се откажа от учението изглеждаше просто дреболия пред перспективата да прекарвам цялото си време с него.

— Какво се случи после, Джордана?

— О, в началото беше чудесно. Сватба като в приказките, дълъг бял шлейф, стотици гости, цветя и фотографии. Родителите ми се пръскаха от гордост, че дъщеря им се омъжва за човек, който ще се грижи за нея така, както те винаги са мечтали.

— А ти?

— Аз също. Бях госпожа Питър Къркланд. Където и да отидеше той, бях до него. Хората ме познаваха, уважаваха. Осъществиха се и най-смелите ми мечти.

Патрик усети колебанието ѝ и отгатна причината.

— Освен...

— Бях госпожа Питър Къркланд. Нищо повече.

— И не ти беше достатъчно?

Тя сведе глава и добави много тихо:

— Не. Не беше. Скучаех.

— С Питър?

В гласа му едва доловимо прозвуча страхопочитание. Джордана инстинктивно усети, че макар Патрик да е изпитвал омраза към съперника си, задето го лишава от популярност, той не можеше да отрече възхищението си от постиженията му.

— Може би скука е твърде силна дума — обясни Джордана предпазливо. — По-скоро изпитвах разочарование. Разочаровах се от начина на живот, който водехме — по време на ваканциите ходехме от спонсор на спонсор, от празненство на празненство, от един вестникарски фарс на друг. А в сезона беше още по-лошо. Независимо от обещанията на Питър, аз стоях сама. Не го придружавах при пътуванията му — твърдеше, че го разсейвам. Но настояваше да го посрещам на летището, да присъствам на пресконференциите, да вися на ръката му, когато фотографите снимаха. Бях олицетворение на любеща съпруга, чието единствено предназначение е да приветства мъжа си с разтворени обятия. През цялото време се чудех къде е изчезнал мъжът, който от време на време обичаше да се усамотява с мен. Тези моменти изчезнаха след сватбата. Дори когато бяхме сами вкъщи, той мислеше за следващия мач, за следващия договор, за следващите награди или интервюта. Кълнеше се, че ме обича, но всъщност обичаше себе си. Присъствието ми в неговия живот беше като на лъскавото му черно ферари. И него обичаше. Беше част от представата за него самия.

— Горчиви думи.

— Нима ти не би запазил горчивина на мое място? Каж ми, Патрик, защо си се зарекъл да забравиш всичко, свързано с футбола?

— Защото съм надраснал този спорт.

— Спортът? Или стила на живот, който върви заедно с него?

— Мисля, че и двете.

— Но защо?

— Защото получих травма в коляното.

— Не е това. Ти винаги избягваше пресата. Защо?

— Защото журналистите изопачаваха нещата. Създаваха образи, които бяха абсолютно неверни. Повърхностни тълкувания...

— Точно така. Такъв беше и моят живот в черупка. Повърхностен. Специални експедиции по магазините, за да купя рокля, която ще нося само една вечер. Коктейли с все едни и същи отегчителни хора. Хубава къща. Изкуствена усмивка за пресата. Празно съществуване, Пат. За мен поне беше така.

— Не искаше ли да имаш деца?

— Много исках, но Питър беше против. Смяташе, че ще го разсейват. Че няма да може да пътува. Че ще бъдем като приковани към дома.

— Тогава ли реши да поискаш развод?

— О, не, мислех, че има друго решение. Исках да работя. Но Питър заяви, че неговата съпруга не трябва да работи. Заяви, че подобно нещо ще накърни образа, който хората са си изградили за него. Но причината да поискам развод не е една. Всичко се натрупа като лавина. А една нощ чух и разговора между двама негови съотборници и разбрах, за многобройните му любовни афери.

— Е, все пак си оцеляла — прошепна Патрик и окуражително я стисна за рамото.

— „Уилоу Ентърпрайзис“ ми спаси живота. Не знам какво щях да правя без нея.

— Можеше да срещнеш някой приятен и обикновен мъж, в когото да се влюбиш отново.

— Не. Не мисля, че бих се доверила на любовта втори път.

— Нима си се отказала от идеята да имаш семейство?

— Бизнесът е моето семейство. С мен работят чудесни хора и всеки път, когато лансираме нов проект, сякаш се ражда дете.

— О, няма я онази топлина, любов. Нито пък е тъй трайно. А и какво ще правиш в бъдеще? Когато остареееш и се умориш?

— Ще си почивам.

— Сама?

— Ако се наложи. Мога да се справям, докато не съм загубила самоуважението си.

Искаше ѝ се думите да прозвучат категорично, но почувства странна празнина и несъзнателно се приближи към Патрик.

— Хайде да се връщаме. Сигурно си уморена.

Прав беше. Чувстваше се изцедена. И в същото време изпитваше облекчение.

Когато стигнаха до заслона, дочуха леко похъркване.

— Господи, няма ли да спре — промърмори Джордана. — Да знаех точно кой е, ще го побутна да престане.

— Как ще спим?

— Има само един начин — отвърна той и премести в тъмното двата спални чувала един до друг, прикрепяйки ги с ципа. Джордана не възрази, не искаше да разруши топлото чувство, което ги свързваше, след като той със съчувствие бе изслушал разказа ѝ.

Тя съблече връхните си дрехи без капка колебание и се пъхна в уютното легло, което Патрик ѝ предлагаше. Знаеше, че ще се опита да я люби. Чувстваше се подготвена за това. Може би и двамата имаха нужда от топлината, от това толкова интимно, взаимно отдаване.

Вече не чуваше хъркането, нито пък самотния вой на вятъра. Долавяше единствено силните удари на сърцето на Патрик. И сгушена в прегръдките му, Джордана заспа дълбоко.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Джордана се събуди сама със спомена за тялото на Патрик, което я предпазваше и сгряваше през нощта. Той беше станал отдавна и вече облечен, приготвяше закуската. Останалите тъкмо се надигаха.

Лицето ѝ поруменя при мисълта какво би станало, ако ги бяха хванали прегърнати в двойния им спален чувал. Нямахше да ги оставят на мира.

Но, слава Богу, Патрик се бе постарал това да не се случи. Мъжете смъкнаха дрехите си от въжето и тя крадешком погледна към котлона. Патрик беше клекнал, съсредоточен в работата си. Носеше бледосини тесни джинси и карирано вълнено яке. С леко дългата тъмна коса и необикновено сръчните движения, той приличаше на планинар, на трапер, на човек, свикнал със спокойствието на природата.

Завиждаше му. Вълнуваше се винаги, когато го погледнеше. Не беше честно, но бе неоспорим факт. Ако не беше толкова уморена, може би щеше да има проблеми със заспиването снощи. Той също бе много уморен. Но ако не беше така? Дали събитията биха се развили по друг начин?

Тя потисна тръпката си, облече се набързо и пое към потока да се измие. Когато се върна, закуската бе готова. Нарочно се забави при раницата, защото се боеше да срещне погледа му. Но не можеше да бяга вечно — стана и се запъти към огъня.

Ала Патрик сякаш не я забелязваше. Погледът му мина разсеяно край нея, когато ѝ подаде чаша кафе. Чудесно, помисли си тя, поемайки и обилната порция овесени ядки. Беше гладна, а Патрик ги бе предупредил, че ги чака тежък преход през деня.

И наистина се оказа така. Пътят бе труднопроходим, макар да минаваше през изключително красива местност. Заобиколиха езерото и тръгнаха по горската пътечка, която се спускаше към прохода Пъркинз. Оттам се заизкачваха по килим от есенни листа. Все по-често се

виждаха вечнозелени дървета, а въздухът бе по-разреден. От връх Картър Доум се разкриваше чудесна гледка. В далечината се извисяваше величествения връх Уошингтън. Там спряха да обядват.

Слънцето приличаше, силно. Независимо от височината, беше изненадващо топло.

— Типично време за Нова Англия — обясни Патрик, като имаше предвид рязката промяна след снощната буря.

Джордана чувстваше топлината. След изминатия път, тя се наслаждаваше на почивката и мислите и блуждаеха. Макар да избягваше погледа на Патрик, мъжът беше пред очите ѝ в проблясъци от спомени. Ръката му на бузата ѝ. Устните, които си играят със зърното на гърдата ѝ. Допира на топлата му кожа.

— Успях! — изкрещя Лари. — Чудесно!

Стресната в мечтанието си, тя късно разбра, че я снима. Страните ѝ поруменяха. Вдигна ръка, сякаш да се защити.

— Господи, Лари! Това е отвратително! Така да издебваш хората.

— Не съм те дебнал. През последните десет минута все това правя — ходя наоколо и снимам всички. Ти просто беше другаде. Ти и Пат. Трябваше да видиш неговото изражение.

— Преди или след снимката.

— И преди, и след снимката. Разсеяно преди и ядосано след това... точно като теб — той вдигна отново фотоапарата. — Чудесно! Колко много лица имаш, Джордана. В един момент сияеш, в следващия беснееш.

Когато Лари пак се опита да снима, Джордана скочи и попадна право в обятията на Патрик. Сложил длани на раменете ѝ, той започна да я успокоява.

— Спокойно, миличка — прошепна, — той просто те дразни.

— Не обичам да ме снимат — скръцна със зъби тя.

— Аз също, но ако упорстваш, сигурно ще го амбицираш още повече. Обикновено си толкова спокойна и хладнокръвна, че ще им доставиш голямо удоволствие, ако те извадят от равновесие.

— Хайде, усмихнете се! — извика Лари.

Патрик я стисна за лакътя. И двамата обърнаха глави към обектива и се усмигнаха.

Усмивката ѝ изчезна в секундата, в която чу щракването.

— Това беше ли убедително? — прошепна тя в ухото му.

— Абсолютно. Виж, загуби интерес.

Наистина Лари вече говореше с другите, които, както осъзна Джордана, бяха участвали във фотографското шоу с удоволствие. Тя въздъхна и седна на земята. Усети, че Патрик я наблюдава. Мъжът се поколеба, после се зае отново с обяда си. Джордана се зачуди защо изобщо бе дошъл при нея. О, разбира се, за да ѝ попречи да се изложи пред останалите. Благородният рицар!

А защо щеше да се изложи? Сега разбра, че Лари бе прекъснал мечтанията ѝ, затова се бе почувствала ядосана и притеснена. Изложена на показ. Опасен човек бе този неин бял рицар. Събуждаше у нея странни мисли. И опасни.

Следобедният преход също бе труден. Джордана напрягаше тяло до предела на физическите му сили, като по този начин се освобождаваше от излишната енергия. Изкачиха връх Хайт, после започна мъчителното слизане. Прасците ѝ пареха от болка, бедрата пулсираха. Под тежестта на раницата раменете ѝ жадуваха за облекчение.

Зачуди се защо ли се подлага на подобно мъчение. Каква глупачка е била да дойде тук. Трябваше просто да се върне в Ню Йорк, след като видя кой е водачът в понеделник сутринта. Не, по-скоро трябваше да открие най-близкия хотел и да прекара една възстановителна седмица. Наистина бе имала нужда да си почине, да се отърси от всекидневните грижи. Но не и по такъв начин.

Не само тя чувстваше напрежението. Сред недоволните възгласи на мъжете спираха сякаш много по-често да почиват. Един-два пъти усети, че Пат им дава отдих специално заради нея, но, ако наистина бе така, той не го обяви гласно. По-скоро поддържаше образа на строгия предводител, който подтиква хората си все напред.

Минаваха през гори, които сякаш по чудо бяха убегнали на дървосекачите. Високи дървета, килими от мъх край пътеката. Тук-там красиви слънчеви петна, които се процеждаха през клоните.

В късния следобед стигнаха до поточето Спрус, където щяха да пренощуват. С огромно облекчение Джордана пусна раницата на земята и се строполи до нея. Успокоена забеляза, че и мъжете са сторили същото.

Очите ѝ сякаш сами потърсиха Патрик. Той също се освобождаваше от товара си, с гръб към нея. Тъкмо извърещаше поглед, когато забеляза, че се движи по особен начин. Наистина, изглеждаше висок и силен както винаги. Но нещо правеше движенията му по-непохватни. Вгледа се объркана. Начинът, по който мъжът изправи гръб, после тронаво се наведе. Когато вдигна ръка към рамото си, тя разбра.

Инстинктивно тръгна да го успокои, но в този момент срещна погледа му и застина. Все още с ръка на рамото, той я изгледа втренчено. И тя сякаш чу думите: „Добре съм, нищо ми няма, забрави, че си ме видяла.“ После мъжът бавно отпусна ръка, обърна се и коленичи пред раницата.

Джордана нямаше избор и отново седна. Чудеше се откога го боли рамото. Имаше чувството, че желанието му да продължат напред бе свързано не само с групата, а и с него самия. Типично за футболните герои. Контузени или не, винаги се състезават. Болката е част от играта.

Тя изсумтя недоволно и се облегна на раницата. Клейз искаше да се чувства мъченик. Странно, но той не бе позволил на никой от тях лукса да направи същото през изминалата седмица.

Седмица. Стресната, тя се сети, че седмицата бе почти към края си. Беше четвъртък. Тази нощ бе последното преспиване на открито. Утре ще завършат пътешествието и ще си тръгнат за вкъщи. Чудеше се как толкова бързо е минало времето. Независимо от проблемите, бе прекарала чудесна седмица. И макар сега да се чувстваше изтощена, подобна умора бе здравословна. От години не бе усещала такава разтоварване.

Както бе легнала, обърна глава и погледна Патрик през полуспуснати клепачи. Няма да го види... след утрешния ден. Знаеше, че така ще е най-добре, но не можеше да не съжалява поне малко. Той я вълнуваше. Присъствието му бе прибавило нещо по-специално към излета ѝ в горите. Удоволствие. Очакване. Подобно чувство изпитваше, когато влезеше сутрин в офиса си, но все пак бе доста различно. Наистина доста различно.

— Изглеждаш тъжна. Дори меланхолична.

Обърна глава и видя до себе си коленичил Джон. Опита да потисне изчервяването и събра сили да се усмихне.

— Просто съм уморена.

— Това, което видях, не бяха признаци на изтощение — рече той подигравателно и вдигна вежди. Погледът му се отмести към Патрик, после отново спря на нея. Продължи съвсем тихо: — Харесваш го, нали?

Не беше въпрос. Джордана внимаваше да не преиграва.

— Разбира се. Ти не го ли харесваш?

— Не по същия начин. На мен ми допада, защото е силна личност и е интелигентен, защото има истински качества на водач. Нали разбираш, ти виждаш качества, които аз не мога да забележа. Аз съм мъж, а ти си жена.

— Сигурно си прав — промърмори тя и притвори очи тъй, сякаш искаше да покаже, че ѝ е безразлично, но това съвсем не заблуди Джон.

— Надявам се, не сме те притеснили с шегите и тъй нататък.

— Няма проблеми.

— Ще го виждаш ли?

— Кого?

— Пат.

Тя отвори очи.

— Кога?

— След като обиколката свърши.

— Защо да го правя?

— Защото изглеждате чудесно заедно.

Тя се изсмя суховато и се застави да запази хладнокръвие.

— Една връзка не може да се крепи на това, че двойката изглежда добре заедно.

— Вие имате много общи интереси.

— О?

— Например футболът и други неща.

— Аз нямам нищо общо с футбола.

— В миналото си имала.

— Да. Но сега той не е част от моя живот.

— Нито пък от неговия — Джон потърси с поглед Патрик. — Удържа на думата си. Беше заявил, че няма да клюкарства на тази тема и наистина не каза и дума. С теб разговарял ли е?

— Не.

— Защото не си поискала.

— Точно така.

— И не го намираш за привлекателен?

— Хей, какво е това, разпит ли?

Ако въпросите бяха зададени от друг, може би щеше да се обиди. С Джон беше някак по-различно. Той беше най-мил с нея. Беше истински любопитна да чуе какво ще ѝ каже.

— Разбира се, че не е разпит, просто се чудех. Приятно е да си помислиш какви възможности имате. Ако с Пат сте заедно...

— Няма такава вероятност — прекъсна го тя. — Животът на всеки от нас е съвсем различен от този на другия.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— Смятам, че издигаш несъществуващи стени.

Джордана заговори тихо, без злоба:

— Мисля, че минаваш границите.

— Сигурно си права. Но те харесвам, Джордана. Ти си много силна и целеустремена жена. Възхищавам се на начина, по който успя да се вместиш в групата и да ни изтърпиш. И разбирам защо Крейг така те превъзнася. Ти си интелигентна. И решителна. Ясно ми е защо „Уилоу Ентърпрайзис“ е успешно предприятие. Само се чудя... — гласът му заглъхна.

— Чудиш се какво?

— По какъв начин компенсираш емоционалната страна на същността си.

— Деловите жени нямат емоции.

— Ти имаш. Забелязал съм. Начинът, по който гледаш Пат понякога. Както преди малко. Видя, че си разтрива рамото. Едва се сдържа да не идеш при него.

— Значи забеляза? — неволно отрони тя, без да съзнава, че това е признание.

— Случайно улових тревожното ти изражение, после проследих погледа ти, отправен към Пат, и разбрах.

Тя се отпусна и затвори очи.

— Това, което си видял, е било съчувствие към друго човешко същество. Никога не съм претендирала да съм безмилостна.

Той се засмя.

— Не мисля, че би могла да бъдеш, дори да поискаш. Най-малкото към Пат. Е — продължи той, — май си права. Минах границите. Всъщност аз познавам Пат едностранчиво. Може би иначе е повърхностен.

— Шегуваш ли се? — извика Джордана и подскочи изумена.

Джон се усмихна и очите му заблестяха шеговито. Стана и отиде да помогне на Патрик.

Оказа се, че Бил има бутилка вино в раницата. Беше я крил, увита в дрехите си, през цялата седмица и сега триумфално я извади на вечеря. После излезе, че и Доналд е направил подобен трик. След като изпиха първата, той отвори своята. Вечерята наистина се превърна във весело събитие.

Джордана потуши меланхоличните разсъждения, за които я бе обвинил Джон, или по-точно се опита да ги разсее. Но ефектът бе незначителен. Наистина, виното я сгря и отпусна, но не успя да заличи усещането, че Патрик е наблизо, фактът, че палатката, която бяха споделили онази нощ, бе разпъната настрана от другите и ги чакаше. И че дори да бе възможно Патрик да се възползва, тя не би имала нищо против.

Отлагаше, докато можеше. Стоя, докато мъжете един по един започнаха да си лягат. Тя... и Патрик.

— Уморена ли си? — попита той тихичко.

Малкият фенер хвърляше сенки по лицето му и придаваше на чертите още по-мъжествен вид, сякаш бяха издялани от камък.

— Не.

— Искаш ли да поговорим? — тя поклати глава. — Да се разходим? — пак отрицателен жест. — Да поиграем руми?

— Руми? — не звучеше опасно.

— Добре.

Патрик раздаде картите. Изиграха три игри. Той ги спечели всичките. Стана, стисна ѝ ръката и предложи:

— Все пак да се поразходим?

— Не, Пат...

— Хайде — улови ръката ѝ и преодоля съпротивата. Джордана не искаше да предизвиква спор и безмълвно го последва в тъмната гора. Спряха на малко възвишение. Чак тогава той я пусна.

— Колко хитро. Знаеш, че не мога да избягам, защото ще се загубя.

Патрик бе застанал с гръб към нея и заговори, без да се обръща.

— Ще се справиш, ако решиш. Както винаги.

Говореше за живота ѝ и тя го знаеше.

— Опитвам се.

— Опитай и тази вечер.

Тя затаи дъх.

— Да опитам какво?

Той бавно се извърна. Макар тъмнината да скриваше изражението, напрегнатостта му се долавяше ясно.

— Да се престориш, че миналото не съществува. Че никога не съм играл футбол, и че никога не си била омъжена за най-заклетия ми съперник.

— С каква цел? — чу се да прошепва тя, макар в ушите ѝ да ехтяха бесните удари на сърцето. Разбира се, тя знаеше отговора предварително.

— Заради нас, Джордана. Заради теб и мен. Една нощ. Заедно.

Искаше да отстъпи назад, но краката ѝ сякаш се бяха сраснали със земята.

— О, Пат... не знам...

— Не го ли искаш? — в гласа му не прозвуча арогантност или хитрина, само умолителна нотка, която я трогна.

— Знаеш, че искам — прошепна.

— Тогава, защо не? Една нощ?

— Защото не мога. Не мога да забравя.

— Реши се, Джордана, наоколо няма никой. Толкова сме далеч от реалността.

Но тя поклати глава.

— Не мога да забравя.

— Не е това причината — заяви той. — Страх те е.

— По дяволите, прав си, страх ме е — извика тя отчаяно. — Страхувам се от всичко, което си бил, което аз съм била. Не искам нещата да се повторят, Патрик. Разказах ти какво мъчение беше за мен. Не мисля, че мога да го понеса отново.

Патрик се взря в нея объркан, но заговори с равен тон:

— Не ти предлагам нищо, което е било преди. Мисля, че бях ясен.

— Достатъчно ясен да ми заявиш, че ще се любиш с мен, за да си отмъстиш на Питър.

— Не съм казал такова нещо.

— Но такъв беше смисълът.

— Ти си го изтълкувала така, Джордана. Нека изясним нещата. Казах, че ще правя любов с теб така, както никой досега не е правил...

— Както Питър никога не е правил.

— Точно така. Ти си била омъжена за него и това ме съсипва. Ужасявам при мисълта, че си била в прегръдките му. Ужасявам се от мисълта, че който и да е, освен мен, може да те прегръща. Аз съм нормален човек. Може да не съм арогантен като Питър, но имам самолюбие. И то ми казва, че ако се любя с теб, изживяването трябва да е незабравимо. Това искам, това ми е нужно. Не разбираш ли?

— Като предизвикателство, Пат, така ли? Точно тази дума използва.

Той отчаяно прокара пръсти през косата си.

— Разбира се, че е предизвикателство. Всеки път, когато мъж прави любов с жена, това е предизвикателство. Или поне трябва да бъде. Ако не е... Добре, какъв смисъл има?

Джордана се уплаши. Той беше прав. Искаше ѝ се да му повярва, но ако го стореше, щеше да унищожи контрола, който бе упражнявала върху себе си в продължение на много години. Това би означавало да забрави. А не беше сигурна, че е в състояние да го направи.

Патрик усети колебанията ѝ, простена и тръгна обратно през гората.

— Къде отиваш? — извика тя.

— Връщам се в лагера — отговори, без да се обръща.

Точно когато щеше да изчезне зад завоя, Джордана хукна след него. Нямаше желание да остане сама с горските обитатели. Трябваше да подтичва, за да върви в крачка с него. Щом стигнаха в лагера, мъжът влезе в палатката. Разкъсвана от колебания, Джордана усети как пулсът ѝ се ускори. Не можеше да стои навън вечно. Студено беше. Палатката, спалният чувал ѝ осигуряваха защита и топлина. Тя изстена отчаяно и последва Патрик вътре.

Той вече бе свалил якето и събуваше джинсите си. Тя тихичко се наведе над спалната торба и също се заразсъблича. Остана само по топло бельо и бързо се пъкна в завивките.

Очите ѝ, свикнали вече с тъмнината, се вираха в тавана. До нея Патрик се въртеше неспокойно, търсейки по-удобна поза. Накрая изруга и седна, като започна да масажира рамото си.

Джордана не можеше да отмести поглед. Стана и бутна ръката му настрани.

— Няма нужда да...

— Шшт. Тихо — прошепна тя. — Нека ти помогна.

Под ръката ѝ мускулите му бяха сковани и втвърдени. Тя натискаше леко и упорито, но не постигна нищо.

— Свали ризата — заповяда шепнешком. — Пръстите ми се плъзгат.

Известно време той не помръдна. Стоеше със сведена глава и стисната челюст. Накрая протегна ръка и издърпа през глава ризата. Голото му тяло пареше при допира ѝ. Тя масажираше мускулите му с длани, после се опита да ги отпусне с пръсти. Но независимо колко се стараше, той оставаше напрегнат. Тя плъзна ръце по врата му и атакува мускулите там.

Нищо не се получаваше. Нищо друго, освен възбудата, че го докосва. Нищо, освен магията на физическата му сила. Само изкушението, което я подлудяваше. Тя спря, чак когато усети, че напрежението в нея е нараснало толкова, колкото и неговото. Простена и опря чело в рамото му.

— О, Пат!

Той се протегна бавно и хвана дланите ѝ, притегляйки ги към гърдите си. Тя се сгуши в извивката на врата му. Ухаеше прекрасно. Беше толкова привлекателен. В този момент Джордана се почувства невероятно женствена.

Той я привлече в прегръдките си, притисна я силно. След миг тя бе до него в спалния чувал, предложила устни в екстаз.

Нищо друго не съществуваше, точно както ѝ каза той. Страстта им бе толкова силна, че миналото потъна в забвение. Мъжът я целуваше в сладостен унес, езикът ѝ търсеше неговия. Пръстите му я докосваха по гърдите, корема. Дланта му бавно се плъзна между бедрата ѝ и мъжът усети пламналата в очакване женственост.

Джордана дори не бе усетила, че е свалил трикото ѝ и сега съблича своето. Вече тръпнеше, извиваше се към тялото му, изпитваше такава нужда от него, каквато не бе чувствала към никой друг. Усети го в себе си и само с устни той успяваше да заглуши стоновете ѝ.

Джордана никога не бе изпитвала такава съвършено удоволствие. Задъханите стонове на Патрик я възбуждаха не по-малко от ритмичните тласъци на слабините му. Тя го посрещаше при всяко движение с нуждата да бъде завладяна, чувстваше, как цялото ѝ същество се стреми към него. Поглъщаше всичко, което той ѝ предлагаше в замяна. А то беше много. Сред страстта на сливането тя усещаше как той се въздържа и знаеше, че чака нейния екстаз, за да се превърне в начало на неговия.

И когато това стана, бе заслепяваща катаклизмична експлозия от вътрешно удоволствие и радост, достигнала върха си при последния му тласък, при изтръгналия се неволно от гърлото му вик.

Те останаха прегърнати сякаш цяла вечност, докато накрая Патрик се отпусна върху ѝ. Учестеното им дишане бавно се успокояваше.

След много време той излезе от нея и се търколи на една страна, повличайки я със себе си.

— Съжалявам, скъпа — прошепна и зарови лице в косата ѝ. Тя усети как ръцете му треперят, макар че я притискаха силно. — Съжалявам.

— Съжаляваш?

— Искях да е толкова хубаво. Толкова дълго. Искях да правя любов с всяка твоя фибра.

— Но точно така беше!

— Искях да бъде толкова различно.

— Така беше, наистина! — възкликна тя и обхвана лицето му. Устните ѝ докоснаха неговите, после, когато ги отдръпна, пръстите ѝ заеха мястото им. Тя се поколеба за миг, преди да изрече това, което беше самата истина: — Питър никога не е изпитвал такава нужда от мен, не по този начин.

Думите ѝ сякаш увиснаха във въздуха, докато накрая мъжът изстена, притисна я към гърдите си тъй силно, че дъхът ѝ секна.

— О, скъпа, не исках да мислиш за него в този момент.

— Но ти го правиш. И освен това искам да знаеш, че това, което се случи, беше много специално за мен, Пат. Толкова те желяех.

— Аз също те желяех. Не може да не си разбрала. Желанието, което изпитвам към теб, няма нищо общо с Питър. То просто е в мен. От понеделник. Щях да те желяя дори да беше жената на турски султан.

— Знам — промърмори тя и прехвърли крак върху бедрото му. Усети как той се възбуди.

Патрик пое дълбоко въздух.

— Отново те желяя.

Усмивката ѝ сякаш проблесна в тъмнината.

— И това знам.

— Приятно ли ти е?

— Питър никога не искаше. Никога втори път. Винаги съм смятала, че е прекалено уморен. По-късно разбрах, че и в любовта, както във всичко останало, е прекалено егоцентричен. С неговия оргазъм започваше и свършваше света. Повече нищо не ми дължеше — пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите на Патрик. — Говоря ти всичко това умишлено, Пат. Не съм от тези, които започват да си изливат душата, щом ги целунеш. Но... съм поласкана, че ме желяеш отново. Особено след това, което току-що изживяхме — добави бързо.

— Заради това, което току-що изживяхме — поправи я той и я целуна по челото. — Всичко беше толкова хубаво. Джордана... погали ме...

Кръвта закипя във вените ѝ. Погледна го в очите и съзря отново онази жар. Знаеше, че никога няма да бъде безразлична. Плъзна ръка надолу и го обхвана, отначало плахо, после с нарастващо удоволствие.

Мъжът изстена, отдал се на страстта.

Сама жадна за любов, Джордана го насочи към влажната очакваща го топлина.

Мъжът обхвана хълбоците ѝ и проникна в нея.

Макар че този път отдаването бе по-бавно, удоволствието беше не по-малко наситено. С всяко движение той я издигаше все по-високо.

— Ще... станеш цялата в синини — задъхано рече мъжът.

— О, Господи, Пат, страхотно е...

— А това?

Ръката му намери зърното на гърдата ѝ и го потърка с палец.

— Да!

— Но все още... не мога да те видя — успя да произнесе той. — Всъщност бих искал... да те просна под сребрилата лунна светлина. Гола... върху мек бял чаршаф... и да те гледам... и да те любя...

Тя обви ръце около врата на мъжа и се притисна към него. Тихи задъхани стенания се откъснаха от устните ѝ. Цялото ѝ тяло гореше, търсеше освобождение.

Секунди след нея свърши и той. Дълго след това никой не проговори. Лежаха прегърнати в единичния спален чувал и сякаш тази близост допълваше удоволствието, което току-що бяха споделили.

— Пат? — прошепна тя.

— Да?

— Смяташ ли...

— Какво?

— Дали сме...

— Какво?

Притеснена, тя изплю камъчето:

— Дали сме вдигнали много шум?

В очите му проблеснаха присмехулни пламъчета.

— Шум? Сумтене, стенания, въздишки...

— Шшт. Знаеш какво имам предвид. Мислиш ли... че някой от мъжете е чул?

Той се засмя.

— Съмнявам се. Слушай.

И действително, когато напрегна слуха си, тя долови далечно и равномерно бръмчене. Озадачена, се заслуша още по-внимателно.

— Не мога да повярвам. Тази вечер хъркат двама.

— Така изглежда. Дори другите да са будни, не биха могли да чуят каквото да е било заради хъркането. Лично мен малко ме интересува дали някой от тях знае, или не.

— Теб, разбира се, нищо не може да те притесни — рече тя с упрек. — Ти си мъж. Дори си те представям как се фукаш наляво-надясно с изпъчени гърди...

Той нежно стисна бедрото ѝ, за да прекъсне думите ѝ.

— Хей, не съм казал подобно нещо. Не съм позъор.

В гласа му прозвуча раздражение и Джордана съжали, задето разруши интимната атмосфера след преживяното.

— Знам — рече тихо и погали гърдите му. — Предполагам, все още съм предпазлива. Навик. Не се сърди.

Патрик се преобърна по гръб, взе ръката ѝ и я притисна към сърцето си.

— Аз съжалявам. Съжалявам, че е трябвало да свикнеш така. Но не всички мъже сме такива, уверявам те.

Тя му вярваше. Притисна се към него и краката им се преплетоха.

— Удобно ли ти е?

— Да. Май съм извадила късмет. Ставаш за възглавница. А как е рамото?

— По-добре. Май забравих за него.

Той се понамести и я целуна по челото.

— Лека нощ, скъпа.

— Лека нощ, Пат.

Джордана затвори очи и потъна в сън моментално. Би трябвало да размишлява върху това, което току-що се бе случило. Върху възможните последствия. Да се чуди какво ще ѝ донесе утрешния ден. Но не го стори. Не можеше да се занимава с това. Моментът бе толкова изключителен, че не искаше с нищо да го помрачава. Тъй или иначе утрешният ден щеше да дойде. Неминуемо.

Със слънце и ободряващо хладен въздух започна петъчният ден. На Джордана обаче не ѝ се стори странно, че незнайно защо времето никак не повдигна духа ѝ.

Всъщност се беше събудила в добро настроение — новият ден бе започнал върху облак от еротични спомени. Първата ѝ грешка бе, че опита да се доближи до Патрик. Мястото беше празно и тя стреснато отвори очи. Това се оказа втората ѝ грешка.

Както винаги, нямаше го. Беше се облякъл и излязъл от палатката много преди другите да са се размърдали. Проблемът бе там, че тя не беше „другите“. Тя беше жената, с която бе правил любов през изминалата нощ. Можеше поне да я целуне, преди да излезе. А може би го е сторил, без тя да усети.

Сърдито нахлузи дрехите си и излезе на студа. Мъжете поглъщаха закуската с такова настървение, сякаш бяха гладували цяла

година. Но по-лошото бе темата, на която разговаряха. Завръщане
вкъщи.

Беше петък. Днес се прибират у дома.

Джордана приближи мълчаливо, после спря. Застина заслушана,
без да може да помръдне. Накрая при нея дойде Патрик и я извади от
временното вцепенение.

— Замразен омлет? — предложи ѝ той и протегна към нея
чинията.

Бяха първите думи, които ѝ отправи след нежното „лека нощ,
скъпа“ снощи и подборът съвсем не беше от най-романтичните. Но
сега беше сутрин и имаха публика.

— Ами... — тя колебливо сведе глава.

— Трябва да хапнеш нещо, чака ни цял ден ходене — нежно
настоя той.

Без да поглежда, тя пое чинията, наля си кафе и седна на земята.

— Ще се обръсна — рече Лари, като поглади посивялата си и
набола брада. — Това е първото нещо, което ще направя.

Джон поклати глава.

— Аз пък влизам под душа, преди да пипна каквото и да било.
Цялата мръсотия на Ню Хампшир сигурно се е събрала под яката ми.

Бил вдигна ръка и заяви мечтателно с притворени очи:

— Лично аз умирам да почувствам в устата си дебел, сочен стек
алангле.

— Легло — обади се Доналд. — Ето това искам аз. Меко и топло
легло.

— Ами ти, Джордана? — попита Бил. — Какво удоволствие ще
си доставиш, като се върнеш?

Коремът ѝ болезнено се сви. Направи върховно усилие да не
погледне към Патрик.

— О, от всичко по-малко, предполагам.

— Предполагаш? — заяде се Доналд. — Къде отиде онази
категорична дама, с която се запознахме в понеделник? Тя не би се
съмнявала в нищо, щеше да знае всички отговори. Или пък може би...
— хвърли той хитър поглед към Патрик — вие двамата планирате да
останете и да изминете маршрута повторно?

Джордана не се сдържа и обърна очи към Патрик. Той
изглеждаше не по-малко мрачен от нея. С огромни усилия тя успя да се

усмихне.

— Как бих искала да е така, но това е лукс, който не мога да си позволя. В Ню Йорк ме чака работа. Всичко ще се стовари върху мен в понеделник сутрин.

— О, деловата жена — като ехо повтори думите си от първия ден Доналд. Тогава това бе прозвучало презрително. Сега в тона му се чувстваше респект. И усмивката му излъчваше топлина.

Джордана кимна и най-сетне успя да се усмихне искрено. Тези мъже не бяха толкова лоши в крайна сметка и съвсем не се бяха държали зле. Тя ги огледа един по един и сякаш безмълвно им благодари. После сведе глава, защото усети, че в нея самата имаше нещо съвсем ново. Дали тази по-емоционална страна от същността ѝ, за която Джон бе споменал вчера? Дали не я бе потискала през всичките тези години?

Имаше много поводи за размисъл, докато прибираха палатките и пълнеха раниците. Тръгнаха на път. Маршрутът не беше труден. Пейзажът не бе тъй зашеметяващ, както през първите дни от седмицата. Освободен от хранителните продукти, товарът им бе по-лек.

Спряха да обядват на поляна, кацнала над яркосин вир, която би била прекрасна в по-топло време. Джордана мълчаливо дъвчеше и се чудеше как тъй незабелязано отмина седмицата. Как ѝ се искаше да продължи. О, да, мечтаеше за гореща баня. И легло. И пресен, хрупкав кроасан. Но копнееше и за други неща.

Патрик говореше малко. Всичко би дала да узнае за какво мисли, но маската на самоконтрол не допускаше това. Както винаги, играеше чудесно ролята на водач, показваше им местността, гласът му бе търпелив и дружелюбен.

На моменти ѝ идеше да изкреци. Искаше да го попита: „Какво почувства?“, „Какво мислиш?“, „Какво ще правим?“ Но, разбира се, не посмя. Знаеше отговорите, или поне тези, които се отнасяха до нея. Всеки ще тръгне по своя път. Тъй трябваше да бъде. В планината те нямаха задръжки. Но в града ги чакаше действителността.

А тя приближаваше с всяка крачка. Макар следобедният преход да не беше труден, Джордана почувства нарастващо безпокойство. Опита да го потисне, да погледне изминалата седмица отстрани, да

концентрира съзнанието и ентузиазма си към новата работна седмица. Не успя.

Изненадващо бързо пристигнаха в лагера, откъдето бяха тръгнали преди четири дни. Мъжете ликуваха, с радост смъкнаха за последен път раниците от гърба си. От сърце благодариха на Патрик, стискаха си ръцете, имаше дори прегръдки за Джордана, на които тя отвърна искрено.

После Доналд и Бил потеглиха с едната кола, Лари и Джон — с другата. Патрик и Джордана останаха сами.

Стиснала ключовете, тя бавно приближи до джипа, когато мъжът затвори задната врата.

— Прибра ли палатките и всичко останало? — попита.

— Да.

Тя кимна и погледна към гората.

— Е, хайде, май и аз трябва да тръгвам.

— Смяташ да изминеш целия път до Ню Йорк тази вечер?

— Такъв беше планът ми — пъкнала ръце в джобовете, тя погледна към небето. — Не съм сигурна. Може би след целия този брътвеж за легла и бани, ще се предам и ще спра в някой мотел по пътя.

Настъпи тишина. По небето се носеха облаци и се прегрупираха в най-различни форми. Макар че погледът ѝ бе отправен към тях, тя изобщо не забелязваше красотата им.

— Джордана?

Сърцето ѝ подскочи и тя срещна погледа му.

— Да?

— Знам едно чудесно място. На около час път оттук. Смятах да пренощувам там — той сякаш се поколеба. — Убеден съм, че ще бъде празно. Нали сезонът приключи...

Тя кимна, но не отговори. В гърлото ѝ се надигна буца.

— Е... просто исках да ти кажа... — той се обърна и застана пред вратата със сведена глава и сковани от напрежение рамене. Когато я погледна, в очите му се четеше същата вътрешна болка, която я измъчваше през целия ден. Той протегна ръка, хвана брадичката ѝ и погали бузата ѝ с палец. — Най-добре тръгвай. Аз ще карам след теб. Ще бъда по-спокоен, като видя, че си излязла на магистралата.

Джордана наклони глава и погали ръката му върху страната си. После каза нежно:

— Не, ти мини първи, аз ще те следвам.

Стори ѝ се, че за миг зърна блясък в очите му, но той изчезна тъй бързо, та не бе сигурна дали не си е въобразила. Но чувствата не можеха да бъдат въображаеми. Те бяха нещо, което се чувстваше осезаемо.

С тази мисъл Джордана натискаше газта, вперила поглед в джипа пред себе си, следвайки го към мотела на един час път от лагера.

ШЕСТА ГЛАВА

„Дивата гора“ представляваше голяма старинна къща в Южен Ню Хампшир, до която водеше частен път. Бе разположена под огромни брястове, чиито листа бяха вече окапали и величествени вечнозелени борове. Чудейки се дали е постъпила правилно, макар да съзнаваше, че всъщност не бе имала избор, Джордана паркира шевролета, който бе взела под наем, до джипа на Патрик.

Мъжът веднага застана до нея, за да ѝ помогне — лицето му изразяваше напрегнато очакване, дори колебливост, ако бе преценила правилно.

— Да вземем раниците — рече Пат тихо. — Тук ще изперат дрехите.

Пое ключовете от ръката ѝ, извади багажа от колата и го метна на рамо. После вдигна своята раница и тръгна към входа на мотела. На Джордана ѝ се прииска да възрази, задето той носи двоен товар, но в последния момент се спря. Без спалните чували, дюшеците, да не говорим за храната и другите вещи, раниците бяха доста леки. А и Пат вече бе до входа, държеше снежнобялата врата отворена за нея.

Джордана влезе във фоайето и застана до Патрик на регистрацията. Той не я попита дали иска собствена стая. Би било глупаво. След изминалата нощ нямаше за смисъл да се преструват. Сградата имаше елегантната архитектура от началото на века, високи тавани и изящни виещи се стълбища. Дори да искаше, Джордана не би могла да устои на тази красота, нито пък на умолителния поглед на Патрик, когато се появи пиколото и ги поведе към стаята. Тя се усмихна несигурно в отговор и съсредоточи вниманието си в момчето, което вървеше пред нея.

Спалнята беше голяма, с прозорци до тавана и огромно старомодно легло. На едната стена имаше полиран махагонов гардероб, а на другата — бюро. Тапицерията на меката мебел беше на едри цветя в зелено, виненочервено и бяло. Общото впечатление бе за

уют, простор и светлина. Джордана се досети, че Патрик не за първи път отсяда тук.

След като оставиха багажа си и пиколото излезе, почувстваха известно неудобство. Тя обиколи с поглед стаята и накрая се взря във вратата на банята. После очите ѝ се спряха на калните туристически обувки, на лъсналите от мръсотия панталони и якето ѝ. Дали защото стаята бе толкова чиста, а самата тя бе събрала доста прах през петте дни, или пък защото Патрик щеше да я види, наистина да я види за първи път, Джордана се почувства невероятно мръсна.

— Мисля, че Джон беше прав — промърмори стеснително. — Чувствам се така, сякаш цялата мръсотия в щата се е събрала под дрехите ми.

— И е мен е същото — отвърна той, пъргаво разкопча вълнената си риза и я пусна на пода.

С престорено небрежен жест Джордана също започна да се съблича.

— Наистина ли ще изперат всичко това? — зачуди се тя, като хвърли върху дрехите и първоначално лимоненожълтото си яке.

— Винаги са го правили. Пренощувал съм тук няколко пъти досега.

Тя кимна и се наведе да разкопчее обувките си.

— Оказаха се добри. Нямам нито един мехур.

Фланелката на Патрик тупна върху купчината дрехи, а той се опита да изуе покритите си с кал ботуши.

— Добре, но не ти ли беше студено с тях?

— Общо взето не.

— Пропускаха ли вода?

— Само в деня, когато валя.

Той се засмя, но не продума. Джордана разтвори самозалепващите се парчета, които придържаха панталона на кръста. Разнесе се силен пращящ звук. Дали не полудяваше? Може би бе прихванала нещо в гората през изтеклата седмица? Не можа да спре пръстите си, когато издърпаха през глава пуловера, не се стресна, когато вторият ботуш на Патрик изтрополи върху дъбовите дъски.

Все още със сведен поглед събу панталоните. Те останаха под джинсите на Патрик върху купчината за пране. Преди да е загубила кураж, съблече и вълнената риза.

Едва тогава срещна погледа на Патрик. Стоеше пред нея само по слип. Сега за първи път видя тялото, което преди само бе докосвала — леко загорелите широки гърди, стройното тяло, мускулестите бедра. Тя го гледаше втренчено с пресъхнала уста и разтреперени колене.

— Никога ли не носиш сутиен? — прошепна той дрезгаво. Погледът му спря с възхита на пълните ѝ гърди.

— Аз... аз... обикновено нося. Когато работя, имам предвид. Но в почивните дни, нали съм сама... А и смятах, че няма да ми е удобно, когато съм в планината...

— Чудесно — промърмори той, и сякаш изпаднал в транс приближи към нея. Пръстите му се плъзнаха по врата ѝ, надолу към гърдите ѝ.

— Красива си, Джордана. Казвал ли съм ти го?

Страните ѝ поруменяха.

— Мисля, че в един момент спомена нещо такова.

— Повтарям го.

За миг погледът му спря върху бикините. Джордана усети как пулсът ѝ препуска, когато пръстите му се плъзнаха под копринената материя и продължиха надолу. Тя се подпря на рамото му и се освободи от бельото.

Дланите му обгърнаха хълбоците ѝ, а младата жена впи пръсти в раменете му и прошепна:

— Искам да съм чиста за теб.

— Надали би била по-красива от сега. Господи, Джордана! — той коленичи пред нея, обгърна с ръце кръста ѝ и притисна лице към корема ѝ. — Толкова те желая, не мисля, че мога да издържа.

Патрик я целуна по пъпа и се насили да стане. Под тънката материя на слипа тя зърна явното доказателство за желанието му.

— Ако не побързаме, ще те обладая тук на пода. Но бих желал да ти е меко и удобно.

Хвана я за ръка и я поведе към банята. Душ не се виждаше никъде. Старата порцеланова вана сякаш ги канеше.

Търпение, повтаряше си Джордана, макар че тялото ѝ тръпнеше неудържимо.

Патрик пусна водата и регулира крановете.

Той стоеше с ръце на хълбоците и наблюдаваше как водата се покачва — очевидно имаше повече самодисциплина от Джордана,

която не можеше да свали поглед от голото му тяло. Мускулите по гърба му ясно се очертаваха. На рамото се открояваше белег, а отляво на гръбнака се виждаше малко петънце. Тя не се сдържа и го докосна, после прокара пръсти надолу.

Беше сгрещила, като мислеше, че вниманието му е във водата. Той се обърна рязко и я сграбчи, притисна я силно и започна да я гъделичка.

— На пода ли искаш? Да?

— Не... недей... Пат... предавам се! — кикотеше се тя.

— Искаш ли, Джордана?

— Да — прошепна тя, — искам всичко тази нощ.

Устните им се сляха в безкрайна целувка. Накрая той се отдръпна и се наведе над ваната.

— Не мисля, че ще са доволни, ако направим наводнение. Мръсното пране им стига.

Патрик свали слипа и го ритна настрана. Джордана преглътна и погледът ѝ се плъзна надолу.

— О, Пат — едва успя да прошепне. — Ти също си красив.

Приблужи, постави ръка на гърдите му и бавно я спусна надолу. Докосването предизвика моментална реакция.

Джордана се наведе и целуна втвърденото зърно на гърдата му.

Патрик подскочи.

— Във ваната ли? — попита той. — Добре — нежно целуна очите ѝ. — И аз искам да съм чист за теб, любима. Чист, свеж, ухаещ на нещо по-добро от миризмата на дивак, който живее из горите.

— Диваците са много вълнуващи.

— Но могат да бъдат и отвратителни.

— Беше ли притеснен? Снощи, имам предвид.

— Не. Е, може би малко. Но когато човек е там, някак свиква да чувства нещата по-елементарно. Тук вече всичко е различно.

— Ти да не би да се изчерви?

Той се намръщи.

— Ще се къпеш ли, или да влизам сам?

— Идвам, идвам — тя потопа стъпало. — О, топла вода! Какво блаженство!

— Колко бързо се приспособяваме — подразни я той и зае отсрещния край на ваната.

Макар да ѝ се подиграваше обаче той също бързо се приспособи. Начинът, по който отмиваха мръсотията от телата си, нямаше нищо общо е любовната игра. Подаваха си непрекъснато сапуна, сякаш той беше най-важното нещо на света. Когато водата се превърна в истинска черна мътилка, станаха и изчакаха да изтече. Въртяха крановете, блъскаха си главите над ваната, смееха се. После се сетиха, че всъщност имат право на по една вана всеки и я напълниха отново. Този път Патрик се изтегна и Джордана седна между бедрата му. Ръцете му леко я придържаха през корема. За момента сексуалните им нужди бяха забравени.

— Приятно е, нали? — промърмори той в ухото ѝ.

— О, да — отвърна тя. — Какво спокойствие.

Чиста и топла, кожата ѝ сякаш тръпнеше. Крайниците ѝ се бяха отпуснали сладостно. Чувстваше се прекрасно в прегръдките на Патрик. Затвори очи и въздъхна.

Изтегнати така, забравиха времето. Чак когато водата започна да изстива, Джордана забеляза, че гърдите ѝ са настръхнали.

— И аз мисля същото — рече Патрик. — Май е време.

Избута я напред и се хвана с две ръце за страните на ваната, изправи се и излезе, протягайки ръка за дебелия хавлиени кърпи, които ги чакаха приготвени. Преметна едната през рамо, а с другата зачака да обгърне тялото на Джордана.

Изведнъж настроението пак се промени, изпитаното преди време сексуално напрежение в спалнята се върна. Къпането бе послужило като особен буфер, необходимост. То приключи. И сега какво?

Джордана знаеше отговора. За миг осъзна, че това също е необходимост. Не по-малко от къпането, имаше нужда и от Патрик. Сгуши се в хавлията, избърса внимателно лицето си. Мъжът се зае да изсуши тялото си. Джордана го наблюдаваше и движенията на кърпата сякаш разбудиха и стимулираха кожата ѝ. Имаше чувството, че Патрик я докосва.

Не размениха нито дума, но във въздуха витаеше сексуалност. Джордана направи опит да разруши интимната атмосфера, като се наведе и рязко започна да си бърше косата. Червените, късо подстригани кичури бързо изсъхнаха. Загърна кърпата през кръста си, отиде пред огледалото и я среса в ръце. Само след секунди Патрик застана зад гърба ѝ. Той обхвана гърдите ѝ отстрани и ги погали.

Зърната се втвърдиха. С палец и показалец ги мачкаше и подръпваше, докато Джордана отметна глава и простена. Мъжът я притегли към себе си. Тя усещаше неравномерното му дишане в ухото си, очевидните признаци на неговото желание. Но точно когато се пригответи да се обърне, готова за любов, той се отдръпна и метна кърпата на ръба на мивката.

Безмълвно, Пат хвана ръката на младата жена и я поведе към спалнята. Издърпа завивките и я погледна. Сърцето ѝ биеше така, сякаш целият свят можеше да го чуе. Стори ѝ се, че иска да ѝ каже нещо и се чудеше с какви ли думи би могъл да изрази безумното желание, което се четеше в погледа му. Когато той просто сведе глава и впи устни в нейните, тя разбра, че не е намерил подходящи слова. И двамата знаеха, че е невъзможно да се даде израз на чувствата им. Бяха се обрекли един на друг, изоставяйки всички съмнения.

Езикът му вкуси от сладкия ѝ дъх, обходи вътрешността на устата. Целувката му бе спокойна, бавна, сякаш изследваше всяка подробност. В този миг Джордана разбра, че той възнамерява да направи всичко, което бе споменал — да я докосва, да я съзерцава, да прави любов с всяка нейна фибра.

Пат вдигна глава. Устните му бяха мокри от нейните. Очите му ѝ заговориха отново с онзи плътен, дрезгав глас на мълчанието. Краката ѝ се подкосиха. Когато погледът му се съсредоточи върху кърпата, която обгръщаше бедрата ѝ, едва се сдържа да не извика. Беше изумена, че една целувка и един поглед могат да имат такова еротично въздействие. За пръв път тя осъзна и призна пред себе си, че най-вероятно това, което я бе привличало към Питър, е било общественото му положение.

Патрик не позволяваше, подобно нещо. Още от самото начало бе заявил, че трябва да вижда у него само мъжа — висок, мургав, привлекателен, достоен. Когато, тръпнещ от желание, той посегна към кърпата, Джордана изпита чувството, че е единствената жена на света, която може да задоволи желанието му.

Пат я вдигна на ръце. Коленичи до нея на хладните бели чаршафи. Залезащото слънце хвърляше златни лъчи по цялото ѝ тяло — по плоския корем, по налетите гърди, по заоблените рамена. Пръстите му проследиха слънчевите нишки и тялото ѝ потръпна от възбуда. Джордана едва се сдържа да не го докосне, толкова силна

бе топлата вълна, която я обгърна. Само разтвори длани и ги притисна върху чаршафа.

Целувките му следваха допира на пръстите му. Кожата ѝ пламваше под милувката на устните му. Когато вече не можеше да устои на това сладостно мъчение, сграбчи Патрик за ръцете и го привлече към себе си.

Погледите им се срещнаха и в очите на Пат тя видя като в огледало всичко, което изпитваше. Настъпил бе моментът. Не можеха да чакат повече. Патрик нежно разтвори бедрата ѝ и се подпря на лакти. После, без да отмества поглед, с рязко движение проникна в нея.

Джордана затвори очи. Удоволствието, което ѝ доставяше, бе неописуемо, надминаваше и най-смелите ѝ мечти. Тя изви тяло назад и посрещна движенията му, като го галеше по гърба, накрая вкопчи пръсти в раменете му, разтърсена от конвулсията на оргазма. А върхът на удоволствието бе в това, че сливането им беше пълно и едновременно. Той също затвори очи под напора на фантастичното усещане.

Дълго мълчаха, прегърнати, накрая той я целуна по ухото и промълви:

— Това беше...

Джордана се усмихна самодоволно, забелязвайки, че и той изпитва затруднение с думите.

— Нали?

— Ти си невероятна.

Тя самата се чувстваше така. Беше чудесно усещане.

— Ти също.

Известно време лежаха отмалели след бурята от страст. Бледите остатъци от слънчеви лъчи напомняха на фенера в гората, но вместо твърдата земя сега под себе си имаха удобен матрак. И на мястото на спалните чували и палатката, които пазеха тайната им, сега бе дошла тази нова свобода. Дори мисълта, че тя е само временна, не можеше да помрачи щастието на Джордана. Чувстваше се стоплена, доволна и много, много влюбена в тъмнокосия мъж до себе си.

— Ангел мой? — прошепна той.

— Да? — усмихна се, когато чу новото си прозвище. За Питър винаги бе скъпа, мила или все по-често към края, просто Джордана.

— Спиш ли?

— Да.

Той я побутна закачливо.

— Така си и мислех.

Седна в леглото тъй енергично, че тя се стресна, после протегна ръка, светна лампата и взе телефона.

— Какво правиш?

Чу гласа му в слушалката.

— Да. Стая 206. Бихме искали да поръчаме вечеря, моля. Два стека, не много препечени, картофи, салатата, каквито пресни зеленчуци имате и мляко — той й хвърли игрив поглед. — Да, и шоколадова торта, а също и кафе. Мисля, че това ще е достатъчно. Двайсет Минути. Добре.

Затвори телефона и се търколи в своята половина на леглото. Джордана не пропусна да забележи как в движението си тялото му закачливо се потърка в нейното.

— Вечерята ми звучи чудесно.

— Заслужили сме я, нали?

Тя склони глава на рамото му.

— Май прегладнях. Не искам в скоро време дори да погледна замразена или изсушена храна.

— Какво? Оказа се, че не си привърженик на природата?

— Нима казах толкова нещо? Като си помисля, ти беше първият, който се сети за непрепечен стек.

— Това харесва ли ти? — в гласа му прозвуча колебливост и тя побърза да го увери.

— Идеално.

— Ти също си съвършена — целуна я той по челото.

— О, не съм сигурна. И аз си имам особени моменти.

— Когато работиш?

— Понякога.

— Разкажи ми за работата си. Как започна?

Тя се изненада, че не се подвоуми да го стори. От една страна, не искаше да смесва реалния свят с илюзията, която изживяваха двамата с Патрик. Но пък изглеждаше толкова нормално да сподели с него нещо от живота си. Думите започнаха да се изливат сами.

— След като напуснах Питър, изпаднах в депресия. Не знаех точно е какво да се захвана. Убедена бях, че искам да правя нещо. Трябваше да правя нещо...

— Той не ти ли плащаше издръжка?

— О, да. Макар и неохотно. И аз също тъй неохотно я приех. Затова бързах да намеря начин да печеля сама. Беше намесена гордостта ми. А и отчаяната нужда да правя нещо смислено в живота си.

— От самото начало ли бе замислила създаването на фирмата?

— Идеята не беше съвсем оформена. Още когато живеех с Питър, бях срещнала хора, които ме съветваха да започна собствен бизнес.

— Разбирам. Изискана жена. Влиятелно име. Разумен поглед върху нещата. При това изключително красива.

Тя леко се намръщи.

— На мен не ми изглеждаше така — Патрик погали косата ѝ и този жест на нежна близост бе достатъчен да я накара да продължи: — На доста места ходих. Минах през интервюта и тъй нататък. Но все ми изглеждаше, че ме командват. А нали точно от това бягах. Лека-полека се замислях за собствен бизнес. Когато се обадох на онези, с които бях разговаряла, те проявиха голям ентузиазъм. Лошото е, че всеки път, щом затворех телефона, всички съмнения ме налягаха отново.

— Например?

— Например че бях напуснала колежа още след първата година. Фактът, че не разбирах нищо от бизнес. Че за да започна нещо свое, ще ми трябват суми, с каквито не разполагах.

— Питър имаше пари.

— Разбира се. Но аз не исках нито цент от него. Нали се развеждахме. Колкото повече търсех работа, толкова по-ясно ми ставаше, че искам да предприема нещо самостоятелно. Затова започнах да чета. Всичко, каквото ми попаднеше. Реших, че мога да подхвана малък бизнес. Че ако се обградя с можещи хора, те ще ме научат. Че бихме имали шанс заради идеите и контактите, които си бях създавала покрай Питър.

— И тръгна да се бориш?

— Именно. Взех издръжката си от Питър накуп, за да има с какво да започна. Наех малък офис и пет жени, всяка от които имаше

силен дух и нужната квалификация — продажби, маркетинг, изследване и така нататък. Разработихме всичко на хартия и започнахме да се борим за пари, тъй че нещата да тръгнат както ние искахме.

— Например?

— Да сме стабилни и вдъхващи доверие. Искахме да изградим добър имидж. От самото начало смятахме, че трябва да продаваме из цялата страна в най-добрите магазини. Звучи арогантно, нали?

— Не. Просто смело. Ако разполагаш с добър продукт и го пласираш успешно, трябва да си глупак, ако не се прицелиш високо. Справила си се чудесно.

— Да, достатъчно добре, за да успея да върна първоначалните заеми, да се появя на пазара и да разширя дейността. Достатъчно добре, за да отделия сумата, която взех от Питър и да я инвестирам в нещо, което не е свързано с моя бизнес.

Патрик се засмя.

— Страхотна си. Той сигурно си е глътнал езика.

— Дори не знам дали е разбрал и лично мен не ме интересува. Но знам какво е важно за мен. То е в кръвта ми, Пат. Вътрешно се чувствам удовлетворена. Сега съм личност, а не нечий придатък. Много приятно усещане.

— Виждам това — рече той със сериозно изражение. — Радвам се за теб.

Тя се усмихна и зарови лице в гърдите му, за да скрие изчервяването.

— Малко губя мярката, когато говоря за бизнес.

— Разбираемо е, бизнесът е твоят живот.

— Обикновено съм толкова заета, че не гледам на нещата по този начин. Странно е, когато мога да ги видя отстрани.

— Нали за това съществуват ваканциите. Да погледнеш всичко отдалече.

— Наистина ли? — в очите ѝ проблеснаха игриви искрици. — Аз пък си мислех, че са предимно да сваляш непознати мъже и да правиш любов в горите.

— Сега не сме в горите.

— Не.

— Съжаляваш ли?

— Не.

— Добре.

Той улови устните ѝ в безкрайна целувка, после изръмжа и я придърпа върху себе си.

— Какъв глупак съм бил, когато смятах, че един път е достатъчен. След всеки път те желая все повече и повече.

Джордана усещаше това както в собственото си, така и в неговото тяло. Коленете ѝ опряха в чаршафа от двете страни на бедрата му. Тя плъзна език в устата му, чувстваше се готова да го приеме.

Той провря ръка между телата им и откри очакващата го влажна топлина. Погали я е тъй умели движения, че младата жена изстена от удоволствие.

— Не е честно, Пат — извика тя, но той проникна в нея и в миг всичко друго, освен ритмичния устрем на телата им и слетите устни загуби значение. Ръцете им намираха най-чувствителните места и създаваха безброй еротични усещания. След неволно изтръгнати викове и стонове, те се отпуснаха изтощени.

Точно в този миг на вратата се почука. Обслужване по стаите.

— Не мога да повярвам — простена Патрик.

— Не мога да помръдна — засмя се тя.

— И аз — рече той.

Чукането се повтори.

— Някой трябва да отвори — прошепна тя, обърна се на една страна и дръпна завивката до брадичката си. Нямаше съмнение кой според нея трябваше да стори това.

Патрик стана и се запъти към вратата. Трето почукване.

— Идвам — изкрещя той, грабна от банята хавлиен халат и промърмори ядосано, когато чу кикота на Джордана: — Много смешно, нали?

Полускрита между чаршафите, Джордана наблюдаваше келнера, който буташе количката с вечерята им. Почувства се благодарна, че не са изпратели някое младо и невинно момиче от провинцията. Патрик изглеждаше толкова привлекателен в белия хавлиен халат, от който се подаваха дългите му загорели прасци. Слава Богу, личността, която влезе, беше определено от мъжки пол, и макар че младежката му възраст предполагаше неопитност, беше очевидно добре обучен. Ако

подозираше, че появяването му е било ненавременно, с нищо не го показва. Със сведена глава той сервира, като сръчно превърна количката в масичка. В центъра постави ваза с цветя. Ароматът, който долиташе от чиниите, бе зашеметяващ.

След като младежът си тръгна и останаха сами, Джордана отметна завивките и скочи от леглото. Изведнъж бе огладняла зверски. Патрик донесе от банята халат, държа ѝ го, сякаш бе палто от страшно скъпа кожа и накрая се наведе, за да ухапе лекичко Джордана по ухото.

— Бих те оставил да се храниш гола, но не знам как ще го понеса. От друга страна човек не може да живее само със секс. Този стек изглежда фантастично.

И двамата се нахвърлиха с апетит върху храната. Всичко друго бе забравено за момента. Когато приключиха, на масата не бе останало нищо годно за консумация.

Пат се облегна на мекия стол.

— Как мислиш, да опитам ли от цветята?

Изтръгналото се от Джордана стенание прекъсна шегата му. Тя се отпусна на дивана, протегна се и кръстоса глезени.

— Пряддох.

Той ѝ хвърли многозначителен поглед.

— Напоследък май често ни се случва.

Изведнъж, обладан от изненадваща енергия, Пат скочи, спусна страните на масичката и я избута навън в коридора. Като се върна, ѝ направи знак с ръка.

— Премести се.

— Да се преместя? — тя се огледа невинно наоколо.

— Направи ми място.

— Тук? Защо, какво му има на стола?

— Чувствам се самотно тук. Хайде.

Той се наведе, вдигна я на ръце и я настани до себе си на дивана.

— Така по-добре ли е? — попита тя и го погледна в очите.

— Много по-добре. А ти как се чувстваш?

— Чудесно.

— Още кафе? Ще поръчам...

— Нищо повече. Наистина пряддох.

— А пиене? Бренди, порто?

Тя поклати глава.

— Нищо, благодаря — затвори очи и се притисна в него. — Пат?

— Да?

— Разкажи ми за кариерата си.

— За работата?

— За футбола.

За миг той застина. Почувствала погледа му, тя вдигна глава.

— Сигурна ли си, че искаш да слушаш за това?

— Да, искам — чувстваше, че е готова да понесе всичко.

Той усети това спокойствие в излъчването на очите ѝ и започна с тих глас:

— През първите години на гимназията играех вече достатъчно добре, за да спечеля стипендия за колежа.

— Винаги ли си мислил да станеш професионалист?

— Да. Откак се помня, футболът е бил всичко в живота ми. Всъщност дори планирах да спечеля купата „Хейсмън“. Излишно е да добавям, че не успях.

Тя кимна. Знаеше много добре кой я бе спечелил същата година.

— Нищо не си загубил. Парче обработен метал, което е дяволски трудно за чистене.

Патрик изсумтя.

— Все пак, исках го. Никога няма да забравя този ноемврийски ден. Знаех, че се състезаваме трима. Според моя агент тогава аз си бях осигурил подкрепата на източните щати, Питър — на западните, а Дъг Шонбрун — на южните. Седях през цялото време в канцеларията и се молех да спечеля, като опитвах да се убедя, че го заслужавам. Накрая си тръгнах за дома. Чак в два през нощта ми се обади агентът. Бях съсипан.

— Толкова ли голямо значение имаше за теб купата?

— И като пари, да не говорим за престижа. Едва ли не колкото наградата „Оскар“ за един актьор. Слава Богу, не беше нужно да заставам пред камерата, когато отваряха пликовете. Достатъчно мъчение бе да присъствам на официалната вечеря, но поне имах време да се подготвя вътрешно за загубата. Тежък удар беше. А през пролетта Къркланд беше първият избран за претендент. Мен ме включиха чак след третия кръг на първенството.

— Защо такава несъответствие?

— Иди ги питай. Толкова много заслуги имах. Какви бяха техните критерии един Господ знае.

Джордана чувстваше как от цялото му същество лъха разочарование и за миг съжали, че е отворила дума за това.

— Но се представи добре, нали? Доказа им, че са грешили. Колко кръга от Суперкупата си печелил?

— Само един. Другите два отстъпих на... мисля, че се досещаш на кого.

Успокоена от насмешливия тон, тя се усмихна.

— И тези трябваше да лъскам. Той искаше да блестят, когато ги вдигне нависоко, а това се случваше често, ако си спомняш.

— Как да не си спомням. Именно така можеш да загубиш приятелите си и уважението на хората. Но Питър имаше особен чар. Можеше да прави каквото си поиска и пак да излезе сух от водата. Светът обича победителите. Предполагам, това е логиката.

— Ако обичта на света е крайната ти цел.

Той замислено кимна.

— Не това искаш сега, нали?

— Не в този смисъл. Естествено, искам да ме уважават за това, което правя. Да бъда възнаграден. Но не са ми нужни оваците на тълпите. Мисля, че съм като теб. Важното е какво мисля аз самият. Нужно ми е самоуважение. Искам да мога да заспивам вечер с чувството, че съм бил добър, честен и достоен. Как ли е спял Къркланд?

— Като новородено. Дава представа за неговата ценностна система, нали?

Пат я притегли към себе си и младата жена усети, че я разбира и е съгласен с нея.

— Сигурно. Както и да е. Приключил съм с футбола. Сега съм благодарен за решението си. Футболът ми даде всичко, което можеше. Преди да се оттегля, вече си бях създал име и пари, та да мога да започна собствен бизнес. За мен това е предизвикателство и възнаграждение за усилията. Доволен съм.

— Разкажи ми подробности, Пат. Сам ли ръководиш?

— Имам трима партньори. По странен начин моята история е подобна на твоята. Може да съм завършил колеж и следдипломна квалификация по бизнес, но съм нищо в сравнение с випускниците на

Харвард и Колумбия. Докато аз съм разигравал топката, те са се шлифовали по Уолстрийт. И тъй с техните познания, моите пари и малко допълнителни инвестиции, до които успях да се добера, основахме „Хютън Груп“.

Джордана застина. Надигна се и се взря в лицето му.

— „Хютън Груп“? Ти си в „Хютън Груп“?

Устните му весело потрепнаха, щом видя изуменото ѝ изражение.

— Ами, да. Не е кой знае какво.

— Патрик, „Хютън Груп“ се смята за една от най-перспективните фирми. Искам да кажа, аз далеч не съм специалист по капиталовложения, но чета пресата. Където и да погледнеш — „Уолстрийт Джърнъл“, „Форбс“, „Таймс“ — за вас се писаха фантастични неща през последната година! — тя се извърна, озадачена. — Странно, не си спомням да съм срещнала името ти. Сигурно просто съм прелиствала...

— Името ми не фигурираше там. Фирмата се казва „Хютън Груп“, а не „Клейз Груп“. Така ми харесва повече.

Изумена от скромността му, тя продължи да се вглежда в него. Той беше толкова различен.

— Има ли значение? — попита тъй тихо, че в първия момент тя не го чу, потънала в мислите си.

— Моля?

— Има ли значение как се казва фирмата ми и кой съм аз?

— Разбира се, че няма. Просто е... вълнуващо.

Лицето му помръкна.

— Сега, след като знаеш, че съм в „Хютън Груп“, по-вълнуващ ли съм от преди?

Тогава го разбра. Усмихна се и нежно докосна устните му.

— Да, по-вълнуващ си, само че не заради това, което си мислиш. Защото би трябвало да си безкрайно арогантен. А не си. Ето, това е вълнуващото — тя го целуна. Сложи глава на рамото му и го прегърна.

— Ще бъда ли достатъчно вълнуващ, че да ме изтърпиш до неделя?

Сърцето ѝ подскочи.

— До неделя?

— Не е нужно да се връщаш утре, нали?

— Не.

— Тогава остани с мен тук до неделя. Моля те.

Джордана се усмихна. Макар да изпълняваше чист каприз, чувстваше се уверена в себе си.

— С удоволствие — отвърна тя. — Благодаря.

СЕДМА ГЛАВА

Патрик бе застанал до прозореца и гледаше към Парк Авеню. Бюрото зад него бе отрупано с папки. Секретарката седеше точно пред вратата на кабинета му, готова да напише всички писма, които се предполагаше, че е оставил на диктофона предната вечер. Но той не бе направил нищо подобно. Всъщност не бе вършил нищо друго, освен да мисли за Джордана. Изглежда му бе станало навик.

През двете седмици след завръщането им от Ню Хампшир, когато всеки от тях подкара колата си и тръгна към собственото си всекидневие и грижи, той бе опитал да се потопи в работата. Не можеше да се каже, че бе успял. Сега, както много пъти преди това, мислите му се върнаха към онези два почивни дни в мотела. Беше като сън, прекрасен и изпълнен с топлина, сън, който въплъщаваше всичките му мечти, дори повече. Не бяха излизали от стаята си през онези два дни. Първо имаха извинението с дрехите — чак късно събота вечер прането пристигна, изгладено, сгънато, поставено на закачалки. Но дори тогава предпочитаното облекло останаха хавлиите или изобщо нищо върху телата им.

Разговаряха и правиха любов, поръчаха закуска и се любиха, хапнаха сирене и вино, след това отново правиха любов, вечеряха, побърбиха и пак се любиха. И всеки следващ път беше по-хубаво. Станаха близки приятели и невероятни любовници. Мисълта, че трябва да се разделят, го побъркваше.

В неделя часовете се изнизваха и напрежението започна да се чувства. И двамата знаеха какво следва. Както в разговорите, така и когато правеха любов, се чувстваше нервната им превъзбуда. Накрая той рече:

— Историята стана много сериозна, за да я забравим. Разбра това, нали? — тя го погледна замислено и кимна. Той продължи: — И двамата имаме нужда от време, за да помислим. Като се върнем в града, нещата ще се променят. Всичко дотук беше много красиво, но

далеч от реалността. Сега ще трябва да помислим за връзката си в този по-различен аспект.

Тя отново кимна, но съгласието ѝ само подсили разочарованието му. Предпочиташе тя да бе спорила, че няма да има никаква разлика, че това, което имат, ще продължи при всякакви обстоятелства, че го обича, но тя не се възпротиви. Беше твърде разумна. Много неща беше преживяла, много бе препатила с Питър Къркланд, за да си затвори очите пред проблемите, които неминуемо щеше да има с Патрик. Ако искаше връзката им да оцелее в реалния свят, трябваше да се примири с доста неща. А също и той.

Дали бе успял? Всички размишления и вътрешни колебания, които го измъчваха и преди, го бяха убедили в едно. Обичаше я. Тя беше всичко, за което бе мечтал в една жена — сърдечна и интелигентна, вълнуваща и независима — всичко, с изключение на едно. Беше бившата съпруга на Питър Къркланд.

Изглежда не можеше да се отърве от тази мисъл. Тя го преследваше, измъчваше го както навремето фактът, че е в сянката на Къркланд. И сам се вбесяваше от себе си. Твърде често си представяше Джордана гола, нейното тяло, което познаваше така добре, в обятията на Питър. Това караше стомаха му да се свива. После съжаляваше и я желаше още повече от преди. Щом я обичаше, нямаше никаква причина да не ѝ се обажда, да я вижда, дори да се ожени за нея. Да върви по дяволите Питър. Какво го интересува, че ще се подмятат зловни забележки, че вестниците несъмнено ще измислят всякакви истории. Какво го интересуваха хората.

Но всъщност обръщаше внимание на това. Заради себе си и заради Джордана. Не искаше нищо да очерни красотата, която бяха открили във връзката си.

Дали тя също я е усетила? Беше уверен в това. Всичко, което бе казала или направила през тези два дни, му даваше сигурност. Спомни си последния път, когато правиха любов. Тя се беше отдала изцяло, съсредоточила устните си, нежните длани, гъвкавото тяло единствено върху усилието да завладее всяка фибра от него. Тя го обичаше, или поне той мислеше така. Ами ако се заблуждаваше?

Патрик се извърна от прозореца и изсумтя. А навремето му се струваше, че най-тежките минути в живота му са били при очакването

на наградите „Хейсмън“. Беше вложил в това цялата си душа и агонията бе страшна.

В другия край на града, на последния етаж на небостъргача, който гледаше към Шесто Авеню, Джордана съзерцаваше документите, разхвърляни по бюрото ѝ. Вдигна поглед, щом чу лекото почукване на вратата. Влезе Сали Франк.

— Какво е мнението ти? — погледът ѝ се местеше от Джордана към бюрото и обратно, изпълнен с очакване. — Харесваш ли ги?

— Мисля, че са добри.

— Само добри?

— Не знам, Сали — намръщи се тя. — Нещо липсва. Не мога точно да определя. Може би не е достатъчно вълнуващо... или... обещаващо... или... О, не знам.

Сали седна на края на бюрото.

— Хората от художествения отдел работят върху тях от седмици. Мислех, че са много сполучливи.

— Наистина са добри.

— Но?

Джордана сви рамене и погледна уморено приятелката си. Сали беше с нея от самото начало и бе най-добрият вицепрезидент по рекламата, който можеше да си представи.

— Наистина не знам. Може би вината е в мен. Не знам какво искам.

Сали се замисли.

— Защо ми се струва, че тук има нещо по-дълбоко, че не става дума просто за рекламната кампания?

— Така ли мислиш?

— Хайде, миличка. Изплюй камъчето. Какво те безпокои?

— Смяташ, че нещо ме безпокои?

Сали извърна очи към тавана.

— Винаги на въпроса с въпрос. Дали това са президентски привилегии или само опитваш да се изплъзнеш? Какво има, Джордана? Сякаш живееш в друг свят, откакто се завърна от онова пътуване.

— От Минеаполис?

— Не, това беше миналата седмица и беше съвсем делово. Говоря за онази твоя тъй наречена ваканция. Трябваше да си дойдеш отпочинала и освежена. А всъщност изглеждаш само по-разсеяна.

— Наистина ли?

— Хайде, Джордана, за кого ме взимаш? Това съм аз, Сали. Жената, на чиято сватба беше кръстница. Чиито деца са твои кръщелници. Тази, която ти плаче на рамото, когато пиете чай всеки път, щом се скара с мъжа си. Какво има, скъпа? Нещо наистина те мъчи.

Джордана я изглежда мълчаливо, рязко избута стола и приближи към прозореца. Може би имаше нужда да говори, да сподели мислите си с човек, който може да ѝ помогне. Господ е свидетел, че сама не бе успяла да стигне до необходимите отговори.

— Срецнах един мъж.

— Мъж?

— Да.

— Къде? — в гласа на Сали изведнъж прозвуча неудържим ентузиазъм. От години бе окуражавала приятелката си да излиза с мъже, но не бе постигнала успех.

— По време на екскурзията.

— В Ню Хампшир? Шегуваш се!

— Де да беше така.

— Е, и защо си толкова мрачна? Мисля, че това е чудесно! Дори да живее далеч, какво от това? Както много жени в наше време, ти си непрекъснато в движение.

Джордана продължи да съзерцава гледката през прозореца и Сали смени тона.

— Охо, той е женен значи.

— Не е.

— Суперзвезда на пънк рока?

— Не — засмя се тя пресилено.

— Тогава какво? Какво може да му е толкова ужасното на този мъж, когото си срещнала случайно?

— Името му е Патрик Клейз.

— Хубаво име.

— Не ти ли напомня нещо?

— Не — намръщи се Сали. — Трябва ли да ми е познато?

Джордана се облегна върху широкия перваз и се подпря на лакти.

— Щеше да ти е познато, ако се интересувахте от спорт.

— Не се интересувам, знаеш това.

— Норман сигурно е чувал името.

— О, със сигурност. Побъркал се е. Всяка събота и неделя футбол, професионална лига и какво ли не още. Е, Джордана, кой е Патрик Клейз?

Джордана пое дълбоко въздух, после го изпусна с въздишка.

— Патрик Клейз е, или по-скоро беше, известен полузащитник, най-големият съперник на Питър във футбола в продължение на години.

— А, Патрик Клейз.

— Чувала си за него, нали?

— Не, но ти вярвам за всичко, което казваш. Освен това разбирам, че той те вълнува.

— Да. Не. Господи, не знам!

Сали скочи от бюрото и приближи до Джордана. Заговори много тихо.

— Никога не съм те виждала такава, мила. Дори когато нещата тук са вървели много зле, пак си била хладнокръвна. Винаги си имала мнение, макар аз понякога да не съм се съгласявала с теб. А сега този Патрик Клейз ти е влязъл под кожата, нали?

— Да.

— Ето, нещата се изясняват. Искаш ли да ми разкажеш?

— Не съм убедена.

— Но ще го сториш.

— Мисля, че е наложително. Сама просто не мога да реша какво да сторя. А ти си права. Отразява се върху работата ми.

Сали нежно я потупа по ръката.

— Добре. Започни отначало. Доколкото разбирам, бил е член на експедицията.

Джордана ѝ разказа историята възможно най-кратко. Когато свърши, Сали бе потънала в размисъл.

— И се разделихте... просто така.

— Да. Нямахте друг начин. Той бе прав за едно: живяхме в нереален свят.

— Само не разбирам защо да не може да се превърне в реален?

— Сали, той е футболист.

— Бил е футболист.

— Не виждам разлика. Имаш ли представа какво чувствам, когато си спомня какъв беше бракът ми с Питър?

— Патрик не е Питър. Ти сама го каза. Все си очаквала да откриеш прилики, но не си успяла. Бил е мил, добър и всеотдаен. Влюбена си в него, нали? — плахо попита Сали.

— Да.

— А той обича ли те?

— Не го е признавал. Каза само, че трябва да намерим начин да се справим с нашата връзка в реалния свят — тя погледна умолително приятелката си. — Не виждаш ли, Сал? Цял живот се е борил срещу това да бъде втора цигулка на Питър. Как би могъл да се обвърже с мен? Аз бях съпруга на Питър.

— На мен ми се струва, че вече се е обвързал.

С бърз жест Джордана показа, че не приема спора.

— Това беше там. Обстоятелствата бяха съвсем различни. Бяхме изолирани от действителността. Като във вакуум. Все едно романс на самотен остров или... на борда на някой параход.

— Но ти го обичаш.

— Да!

— И искаш да ти се обади.

Победена, Джордана сведе глава.

— Част от мен казва не. Тя би искала никога да не съм го срещала. Тъй щастлива бях сама. Всичко беше просто. В личен аспект говоря. Но...

— Другата част...

— В другата част съществува празнина. Тя мечтае да го види. По дяволите, иска да му се обади.

— Защо не му позвъниш?

— Не мога. Имам нужда от... време.

— Глупости! Какво ще ти помогне да седиш тук в офиса си, а той — някъде другаде.

— Парк Авеню — промърмори Джордана. — Офисът му е на Парк Авеню.

— Ето, знаеш къде се намира. Обади му се.

— Не мога.

— Защо? По дяволите, та тук в работата си толкова агресивна жена. Няма да ти мигне окото, ако трябва да вдигнеш телефона и да потърсиш дори президента на „Нейман-Маркър“.

— Това е друго.

— Не би трябвало да бъде.

— Президентът на „Нейман-Маркър“ не е бил потискан в течение на години от „Уилоу Ентърпрайзис“.

— Ти също не си потискала Патрик. Питър го е сторил.

— Но аз бях омъжена за Питър и хората знаят това.

Сали скочи на крака.

— Хората могат да вървят по дяволите, Джордана Къркланд. Никога не си вземала решения в зависимост от това какво мислят хората. Обади му се. Вдигни телефона и му се обади.

— Не, искам той да ми се обади.

— А, ето каква била работата. Дълбоко в душата си очевидно си старомодна. Трябваше да се досетя по-рано — как плачеш по сватби, как ме караш да взема отпуск, когато някое от децата има рожден ден, как пращаш шампанско на юбилярите. Ти си романтична. Дори женитбата ти с Питър в началото беше такава, нали?

— Да.

— Но си станала по-цинична.

— Предпазлива.

— Както и да е. И тъй като настоящата приказна история има едно-единствено тъмно петънце, ти искаш да я отминеш.

— Никога не съм казвала подобно нещо. Само твърдах, че има проблеми, които не мога да реша сама.

Сали поклати глава и се усмихна.

— Как бих искала да знам разрешението, мила, но не е така. Вие с Патрик сте единствените хора, които могат да го намерят, но първо трябва да се срещнете.

— Знам — прошепна Джордана.

— Той ще се обади.

— Откъде си толкова сигурна? Може би е решил, че му стига, дето се е борил с един от семейство Къркланд.

— Той няма да се бори с теб, а за теб.

— Откъде знаеш?

— Защото те познавам, Джордана. Зная как омагьосваш хората. Щом Патрик Клейз е прекарал онзи уикенд с теб, той вече е налупал въдицата. Освен това, аз самата съм романтична. Ще ти се обади. Ще видиш.

— Как бих желала да съм уверена като теб. Но самата аз не знам дали наистина искам да ми се обади.

— Искаш. По очите ти познавам. Не забравяй, че сме заедно вече десет години. Бях с теб по време на развода ти. Познавах те, когато ходеше на срещи с мъже. Никога не си била такава. Ти наистина го обичаш. А чувството е по-силно от глупавото съперничество между двама младежи.

Джордана се засмя.

— Да, упорити младежи.

— Ревниви младежи — изведнъж Сали се ококори. — Хей, Крейг не знае нищо за това, нали?

— Господи, не. В никакъв случай не трябва да узнае. Моля те, Сали.

Сали завъртя въображаем ключ пред устните си.

— Няма страшно. Е, какво ще кажеш за кампанията...

Рекламната кампания беше последното нещо, за което Джордана мислеше през следващата седмица, когато ѝ се обади Александър Шейн. Извадена от мечтанието за друго обаждане, което не бе получила, Джордана беше малко разсеяна.

— Александър Шейн? — повтори тя името, когато секретарката ѝ позвъни, за да съобщи за повикването. — От „Уидънър Корпорейшън“?

През последните три години корпорацията присъстваше често във вестникарските заглавия.

— Свържи ме — рече тя и се изправи в стола си. От микрофона се разнесе дрезгав глас.

— Госпожо Къркланд?

— Да.

— Александър Шейн на телефона.

— Да, господин Шейн. Как сте? — това беше чиста формалност. Умът ѝ вече препускаше напред.

— Благодаря, добре. Искам да ви поздравя. „Уилоу Ентърпрайзис“ бележи големи успехи.

— Благодаря. Надявам се, че е така.

— Ние сме убедени в това. Затова се и обаждам. Искаме да ви направим предложение.

Сърцето на Джордана заби с все сила.

— Предложение?

— Да. Да се слеем. „Уилоу Ентърпрайзис“ и „Уидънър Корпорейшън“.

Изумена, Джордана прочисти гърлото си.

— Съжалявам, господин Шейн, но ние нямаме намерение да се сливаме с никого, още по-малко пък с корпорация, която се занимава предимно с електроника и алармени инсталации.

— Всъщност през последните месеци ние разширихме дейността си — гласът му звучеше невъзмутимо. — Надявам се, знаете, че поехме управлението на „Гроснър Фудз“?

„Поехме управлението.“ Това ѝ подеждва като електрошок. От страх тя стисна слушалката по-силно.

— Да, четох за това. Но какъв може да бъде интересът ви към „Уилоу Ентърпрайзис“? Ние сме още толкова млада компания...

— Имате шест завода, пръснати из страната, печалбите ви се увеличават непрекъснато, а нашата сделка с „Гроснър Фудз“ показва, че сме започнали да разнообразяваме дейността си.

— Съжалявам, господин Шейн. Не се интересуваме от подобно предложение.

— Да го приемам ли като твърд отказ?

— Абсолютно — отсече тя. Пулсът ѝ препускаше. Зачака, впила очи в бюрото.

— В такъв случай, бих искал да ви информирам, че утре сутрин ще заявим официално намеренията си. В по-големите вестници ще излязат обяви. По пощата ще направим директно предложение на всички акционери.

Джордана затаи дъх шокирана. В паника заоглежда стаята, сякаш търсеше да открие необходимите думи, с които да унищожи този демон.

— Е? — рече Александър Шейн. — Защо не отговаряте, госпожо Къркланд?

— Отговорът ми, господин Шейн, остава същият. „Уилоу Ентърпрайзис“ няма да се превърне в придатък към вашата организация.

— Може би нямате голям избор. Вече сме купили значителна част от акциите ви и нашата оферта ще бъде за четирийсет и осем долара. Както знаете, това е с десет повече от пазарната цена на акциите ви.

— Добре знам цената им — прекъсна го тя вбесена — и смятам, че нямаме повече какво да си кажем. Ако сте възнамерявали да извършите сливането приятелски, ще трябва да идете другаде. Аз ще се боря, господин Шейн. Не съм прекарала последните десет години от живота си в усилия да създам този бизнес, само за да го предам в ръцете на някакъв си универсален конгломерат.

— Точно този ваш дух, госпожо Къркланд, донесе успехи на „Уилоу Ентърпрайзис“. Ние обаче също не се отказваме лесно. Надяваме се, че ще създадем един ползотворен съюз.

„Само през трупа ми“, помисли си Джордана и затвори телефона.

— Това е нечувано. Наистина абсурдно. Не могат да направят това — простена тя. — Не могат просто да позвънят по телефона и да ми откраднат всичко постигнато. Не е честно!

Тя скочи от стола и закри из стаята, после се върна до бюрото и вдигна слушалката.

— Лейла, свържи ме с Том Чървин.

Томас беше вицепрезидент в управителния съвет и практикуващ адвокат.

За съжаление, не успя да ѝ помогне много.

— Абсолютно законно е, Джордана. Знаеш това не по-зле от мен. „Уидънър“ има право да се опита да ни погълне. Поне знаем, че нямат много силно дялово участие. Иначе щяхме да сме уведомени. Можем да се надяваме единствено на бързината си.

— Събрание на управителния съвет още утре?

— Ако е възможно. Знаем, че Марджъри Дод е извън града. Възможно е и Хенри Уокър да отсъства. Можем да отложим с един ден. Опитай се да намериш всички останали.

Джордана се чувстваше замаяна. Изненадващо бе, че може да стои на едно място. Но коленете ѝ трепереха ужасно.

— Ще ги намеря, Том. Какви шансове имаме?

— Почти никакъв шанс няма нещата да останат такива, каквито са били през последните няколко години. По дяволите, не съм и сънувал, че може да се случи подобно нещо. Добре че в общия договор имаме клауза, че всяко изменение в статута на компанията трябва да бъде одобрено от акционерното събрание. А ще мине време, докато можем да го организираме. Ако „Уидънър“ са взели заем, за да финансират сливането, всеки загубен ден може да им коства много.

— Съобщенията ще излязат в утрешните вестници. Ами ако успеят да закупят толкова много акции, че да обърнат гласуването в своя полза?

— Трябва да го предотвратим. Хващай телефона, Джордана. Ти лично. Обади се на акционера с най-голям дял в нашето предприятие и обясни какво се е случило.

— По дяволите, Том. „Уидънър“ предлага четирийсет и осем. Доста е примамливо. Не можем да се състезаваме с това.

— Трябва. Някак. Аз предлагам ние самите да вземем заем и да си откупим акциите обратно, но това ще ни постави на нестабилна финансова основа. А и винаги съществува възможност да намерим добронамерен купувач.

— Но аз не искам да продавам. „Уилоу Ентърпрайзис“ е моят живот!

— Ето затова се нуждаем от добронамерен купувач за смесено предприятие. Ако „Уидънър“ ни погълне, ти, аз и управителния съвет такъв, какъвто е сега, всички ще изчезнем, да не говорим пък за по-голямата част от управленческите ти кадри. Не хващам вяра на това, дето Шейн говори по телефона за обща работа и тъй нататък. Познавам методите му. Ще ни използва за собствените си цели. Не ми казвай само, че е загрижен за благоденствието на жените спортистки.

— Задачата ти е да ме накараш да се чувствам по-добре, Том — скара му се Джордана. — Нека се съсредоточим върху проблема как да го държим настрана.

— Извинявай, Джордана. По дяволите, трябваше да съставим клаузи, които да са в защита на ръководството.

— И защо не сме го направили?

— Защото никога не сме мислили за евентуално поглъщане от друга компания.

Губеше се ценно време.

— Е, сега стигнахме и до този проблем. Слушай, започвам да звъня по телефона. Искам да се свържа с възможно най-много от основните акционери, преди да излезе обявлението на „Уидънър“. Какво да им кажа?

— Кажи им да изчакат, докато потърсим по-добри оферти.

— Добре — Джордана бързо записваше всичко. — И управителния съвет. Първо ще потърся Мардж и Хенри. Ако не могат да дойдат до четвъртък сутринта, ще се съберем без тях.

— Хубаво. Междувременно, нека назначим и някой, който да прави анализите. Ще имаме нужда от благороден рицар.

Благороден рицар. При подобни ситуации това бе обичаен жаргон. В съзнанието ѝ изплува Патрик, повече от всякога ѝ се искаше да поговори с него. Той ще я разбере, ще я окуражи и подкрепи. Но не се беше обадил още... А и в момента трябваше да разговаря с други хора.

И както тъй често бе правила през последните четири седмици, през последните десет години, остави личните си проблеми настрана.

Джордана прекара целия ден и голяма част от вечерта на телефона. Свърза се с всички членове от управителния съвет и назначи събранието за четвъртък сутринта. Обади се и на акционерите с по-сериозен дял и отправи молба да почакаат. Трудно беше. Без конкретна оферта, тя апелираше единствено към лоялността им. За щастие, онези, с които обсъди проблема, се оказаха етични хора, макар в случая да ставаше дума за много пари.

Позвъни и във всеки от шестте завода, пръснати из страната, обясни на директорите им какво се е случило и си осигури подкрепата им да убедят онези от подчинените си, които имаха акции в предприятието, да не продават. Тази задача, не бе трудна. „Уилоу Ентърпрайзис“ се отнасяше добре с персонала си и заплахата към организацията бе директна опасност за тяхното благоденствие.

Междувременно се срещна с ръководителите на секции, които бяха и акционери в компанията. От тях получи най-силна подкрепа. Яростта им, когато чуа заплахата, и решимостта да попречат на „Уидънър“ вдъхна смелост на Джордана.

Въпреки това, след като се върна вкъщи и проведе още няколко телефонни разговора с акционери, се почувства напълно изцедена. Едва събра сили да се вмъкне в леглото и се въртя неспокойно до зори, после се облече и се върна в офиса, за да поднови кампанията за оцеляването им.

В десет часа сутринта вече бе изтощена и обезверена. Когато секретарката почука на вратата и подаде на Джордана чаша кафе, тя се отпусна на стола и се усмихна тъжно.

— Благодаря, Лейла.

— Как върви?

— О, един Господ знае. Обаждаш се и им излагаш проблема, после се надяваш на най-доброто.

Тя остави кафето и разгърна „Уолстрийт Джърнъл“.

— Видя ли го?

— Да — отвърна Лейла, — ужасно е, нали?

— Господи — отвърна тя отпаднало, — виждала съм толкова много подобни обявления, но никога не съм си представяла, че някой ден „Уилоу Ентърпрайзис“ също ще стане тяхна мишена. Изглежда тъй нереално. Но ето го, черно на бяло. Изгодна оферта, която може да се стори тъй примамлива за някои акционери, та да не могат да й устоят. Сигурно всички вече са я видели.

— Те ще те подкрепят, Джордана. Ти се отнасяше добре с тях. Не могат да пренебрегнат този факт.

— И аз се надявам на това. Би трябвало да се досетят, че ако „Уидънър“ ни погълне, нещата ще се променят.

Звънът на телефона в стаята на секретарката прекъсна думите ѝ. Лейла се върна на бюрото си, за да отговори.

— Запиши съобщение — подвижна Джордана след нея. — Кажете да позвънят след десет минути. Имам нужда от почивка.

Загледа се в секретарката и се зачуди кой ли звъни. С чашата кафе в ръка се запъти към прозореца.

Чувстваше се уморена, тъй уморена. Събитията се бяха развили толкова бързо. Трудно бе да повярва, че само преди двайсет и четири часа не подозираше нищо. Тогава „Уилоу Ентърпрайзис“ още беше неин.

Том бе прав. След обаждането на Александър Шейн, нещата се бяха променили невъзвратно. Джордана знаеше, че каквото и да се

случи, нищо вече нямаше да бъде точно както е било. Изправена пред този проблем, тя сякаш бе готова на компромисно решение.

За миг си представи какво би станало, ако загуби. Компанията представляваше целият ѝ живот. Нямаше нищо друго. Нищо, освен... мечти.

А той още не се бе обадил.

Изведнъж тя остави чашата и докосна с пръсти устните си. Познаваше само един човек, който можеше да ѝ помогне, който може да запълни празнината в нея и той беше...

— Джордана?

Убедена бе, че гласът е въображаем. Затвори очи, за да спре сълзите.

— Джордана?

Този път прозвуча по-близо — познат глас, много скъп за нея. И много реален. Тя се обърна рязко, все още с ръка върху устните, и премрежените ѝ от сълзи очи съзряха човека, който ѝ бе липсвал толкова много през последните четири седмици. Опита да произнесе името му, но устните ѝ помръднаха безмълвно.

Патрик тръгна към нея. Само като я видя, сърцето му заби лудо. Усети колко е отчаяна, почувства го още щом отвори вестника сутринта. И в този миг забрави коя е, чия съпруга е била, кой ги наблюдава. Трябваше да дойде при нея.

Но дали тя искаше да го срещне, особено в този момент? Видя болката в очите ѝ, блясъка на сълзите. Помисли си, че ще умре, ако не може да ѝ помогне.

Сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ. Тъкмо щеше да се пресегне, за да ги избърше, когато тя се наклони към него. В следващия миг бе в прегръдките му, и двамата се вкопчиха един в друг.

— Ангел мой — прошепна той и я притисна към себе си. — Спокойно, всичко ще бъде наред.

Не му възрази. В прегръдките му за първи път повярва на тези думи. Това убеждение бе неразумно, емоционално, знаеше го, но не я интересуваше.

— О, Пат — прошепна тя, когато най-последно бе в състояние да говори. — Толкова се радвам, че си тук.

— Искан да дойда. Нямах представа колко много. Но се боях. От толкова неща. После, когато видях обявлението на „Уидънър“ тази

сутрин, всичко друго вече нямаше значение. Обичам те, Джордана. Искам да съм до теб, да ти помогна. Знам какво значи „Уилоу Ентърпрайзис“ за теб.

— Аз също те обичам, Пат. Радвам се, че си тук. Толкова много се радвам.

Пат обхвана лицето ѝ и избърса сълзите. Радваше се, че е отново пред него, сякаш не я бе виждал с години. Когато я целуна, устните му и разказаха за стаеното желание, което сега споделяха и двамата.

Той се усмихна.

— Пораснала си.

— Нося обувки с високи токове.

— И пола, и копринена блуза и грим.

Притеснена, тя прокара, пръст под окото си.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— Изглеждаш прекрасно. Естествено, продължавам да те харесвам и когато си съвсем гола.

Джордана се усмихна за първи път в продължение на повече от двайсет и четири часа и потърка чело в брадичката му.

— Всички мъже сте еднакви. Все за едно мислите.

— Не, ангел мой — промърмори той нежно. — Обичам те така, както никой друг мъж досега не го е правил и никой няма да го направи. Глупак бях, че чаках толкова дълго, за да ти го кажа. Прекарах последните четири седмици единствено със спомени. Но сега искам повече. Само мисълта за теб ми дава живот. Нямах представа колко ти се възхищавам.

Думите му я върнаха към реалността.

— О, Пат, какво ще правя? — очите ѝ пак се напълниха със сълзи.

— Първо, ще се отпуснеш и успокоиш. Изглеждаш така, сякаш не си спала цяла седмица.

— Не спях само една нощ. Странно как подобен проблем може да повлияе на човек.

Седяха един срещу друг и коленете им се допираха. Патрик хвана ръцете ѝ.

— Ужасно е, Пат. Никога не ми е минавало през ум, че мога да имам такива неприятности. Те винаги сякаш бяха за другите, но не и за „Уилоу Ентърпрайзис“. Ние се справяхме толкова добре. И колко

години от живота си посветих на нея. Ако ми я вземат, не знам какво ще правя.

— Няма да я вземат. Има толкова начини да се борим.

— Знам. Но е трудно и са необходими много пари — тя млъкна и сведе поглед. — Катастрофирал ли си някога, Пат?

— Катастрофирал?

— На мен ми се случи веднъж. Скоро след като взех шофьорска книжка. На една пресечка с ограничена видимост. Зърнах колата, която ме блъсна чак след като моята се разби в един телефонен стълб — усетила как той трепна, бързо го успокои: — О, нямаше пострадали, но колата бе унищожена. Трябваше да изтърпя полицията и документите от застрахователната компания, неудобството да бъда без кола известно време, да не говорим, че новата, която купих, ми струваше доста повече от застраховката. Непрекъснато си мислех, че това нямаше да се случи, ако бях избързала или се бях забавила с десетина секунди. Все ми се искаше да върна часовника назад, да изживея момента отново, като изтрия лошите неща. И сега чувствам същото, само дето не знам какво бих променила дотук. Преди един ден нищо не се бе случило. И сега изведнъж моят бизнес, съграден с пот и сълзи, се разсипва. Искам да върна времето, но не мога.

— Разбира се, че не можеш. В живота не става така. Не само ти мечтаеш за това. Всеки би изпитал същото на твое място. Знам, защото неколцина мои приятели вече минаха през този ад.

— Как се справиха те?

— Първо, трябваше да се примирят, че е невъзвратимо, а после потърсиха най-доброто разрешение.

— Не знам кое е то — бавно въздъхна Джордана, — сега всичко изглежда толкова лошо.

— Защото си още на първия етап. Трябва ти време.

— А точно това нямам.

— Е, нали си назначила хора, които работят върху възможностите?

— Да. Свързах се и с основните акционери. На останалите изпращаме телеграми. Управителният съвет се събира утре сутрин. Но нямам големи надежди.

— Може би имам отговор за някои от твоите проблеми — рече той предпазливо.

Пат изглеждаше толкова уверен, толкова силен. Когато я прегърна, тя се почувства в пълна безопасност.

— Какво означава това?

— Че бих искал да ти помогна.

— Но ти ми помагаш. Нали си тук.

— Не само това. Искам да ти помогна да се пребориш с „Уидънър“ — съзрял объркването й, той продължи: — Най-добрият начин да се противопоставиш на изгодна оферта е като предложиш друга, направена от приятелски настроен купувач. Може би аз ще съм в състояние да осигуря този купувач.

Джордана намръщено отстъпи назад.

— „Хютън Груп“?

— Да. Имам инвеститори, които само чакат да вложат парите си в добра кауза. Ще им предоставя тази възможност.

— Но ти... ти се занимаваш с новооткрити фирми или с бизнес, който има нужда от реконструкция, а не с разширяване на производството.

— Няма голяма разлика в механиката на процеса. Това, че не сме спечелили репутация в областта на сливането на предприятия, не значи, че нямаме опит там. В момента се сещам за четири големи инвеститори, които вероятно ще проявят интерес да подкрепят „Уилоу Ентърпрайзис“.

— Откъде си толкова сигурен? Искам да кажа, че не си знаел за това до момента, в който си прочел обявата във вестника тази сутрин. Не е възможно да имаш много информация.

Патрик се усмихна иронично.

— Очевидно не познаваш психиката на момчетата. Когато се влюбят в някоя девойка, искат да научат всичко за нея — къде живее, какво обича да яде, кой е любимият й цвят, по кое време тръгва за уроците си по пиано...

— Никога не съм взимала уроци по пиано — прошепна Джордана. — Нима си влюбено момче?

— Не, мила моя. Вече не съм момче. Аз съм мъж. И съм влюбен. А това означава, че не съм прекарал изминалия месец в празно фантазиране. Е, не че не съм го правил навремето, но сега съм се подготвил добре. Прочетох всичко за „Уилоу Ентърпрайзис“. И заедно

с информацията, която имам от теб, зная, че това е сериозно предприятие, което мога да препоръчам на всеки клиент.

Тя остана безмълвна за секунда, втренчена в празното пространство, после, зашеметена, поклати глава.

— О, Пат. Не знам...

— Имаш ли подходящ купувач?

— Все още не.

— Добре, тогава защо да не съм аз... Моята група?

— Защото не искам никой да ме купи.

— Може би няма да имаш друг избор.

Тя отчаяно се отпусна на стола. Вчера Александър Шейн бе казал нещо подобно. Но, излезли от устата на Патрик с такава загриженост, думите прозвучаха доста убедително.

— Сигурно си прав — призна Джордана неохотно.

— Толкова ужасно ли ще бъде за теб?

— Да, защото ще загубя контрол над компанията си.

— Не е задължително. Какво ще кажеш двамата с теб да купим контролния пакет акции?

— Нямам толкова пари.

— Но аз имам. Или поне имам достъп до подобна сума. В договора ще включим специални клаузи, които ще осигурят контрола ти върху управителния съвет за всекидневното функциониране на компанията, над назначаването на персонала и ще предотвратят възможен опит от страна на хищници като „Уидънър“ да те погълнат.

— Звучи идеалистично.

— Но не е. Може да се направи. Повярвай, Джордана, знам какво говоря.

— О, Пат — тя извърна поглед. — Има какви ли не обещания... — за първи път, откакто започна да говори, Патрик се поколеба.

— Джордана? Имаш ли ми доверие?

— Да.

— Защо?

— Защото те обичам.

— И защото знаеш, че аз също те обичам? Че никога няма да те нараня?

— Да — прошепна тя.

— Тогава ме остави аз да поема нещата. Нека обсъдя всичко с партньорите си.

— Аз също трябва да разговарям с моите хора.

— Естествено. Ще ми е нужно малко време. Междувременно можеш да им предадеш разговора ни. О, колко е хубаво, че пак си в прегръдките ми — простена той.

Тя обви ръце около врата му и предложи устни за целувка. Той ги разтвори жадно със своите и ръцете му потърсиха гърдите ѝ.

— О, гледай ти, носиш сутиен.

— Нали те предупредих?

— Предполага се, че в момента обмислям как да направя най-голямата сделка в живота си, а какво излиза — чудя се как да сваля всяко парченце коприна от тялото ти. И после нали знаеш какво ще направя?

Изведнъж тя се разсмя, обхваната неочаквано от добро настроение.

— Какво?

Той започна да нашепва подробно в ухото ѝ всички неща, които иска да стори, докато тялото ѝ потръпна от желание.

— Кога? — попита тя тъй нетърпеливо, че той също се засмя.

— Какво ще кажеш за тази вечер. У вас. Към девет?

— Чудесно. Живея...

— Знам къде живееш. Помниш ли, влюбеното момче? Да те взема ли оттук?

— Не — отвърна тя. — Искам да се преоблека и... да изглеждам добре.

— Това звучи нелепо, ангел мой, та винаги изглеждаш добре — рече той и я целуна по носа. Преди да стигне до вратата, се обърна, върна се и я прегърна за последен път. — Обичам те, ангел мой, обичам те.

Разделиха се с огромно усилие. Пат поклати глава и пак се отправи към вратата.

— Много работа имам — промърмори той, удари е юмрук по дланта си и с бодър глас възкликна: — Господи, колко добре се чувствам!

Само дето не подскочи да удари пети във въздуха, помисли си Джордана. Щом остана сама, осъзна, че и тя лети в облаците от

щастие.

ОСМА ГЛАВА

Следобед еуфорията на Джордана леко спадна. Тя бе възвърнала самоконтрола си, по-скоро окуражена от факта, че Патрик я обича, отколкото от шансовете той да има разрешение за нейните проблеми.

Започна непрекъснат поток от телефонни обаждания на загрижени брокери. Макар да знаеше, че обявата на „Уидънър“ ще бъде прочетена от много хора, беше се осмелила да се надява, че тя няма да причини мигновена реакция. Повечето от повикванията, на които отговори, бяха положителни. Но имаше и предпазливи запитвания, дори директно изказани съмнения.

Между разговорите си мислеше за Патрик и настроението ѝ се повдигаше.

Том Чъруйн остана доволен, когато се обади да му съобщи, че „Хютън Груп“ е евентуален купувач. „Компанията е честна и има сериозна репутация“ — обясни ѝ той. Макар човекът, който правеше анализите, да бе осигурил вече няколко потенциални клиенти, той обеща да му се обади веднага, за да прибави и „Хютън Груп“ в списъка.

През останалата част от деня Джордана се съсредоточи върху заседанието на управителния съвет, което щеше да се проведе на следващата сутрин. Няколко добре преценени обаждания ѝ дадоха ценна информация за „Уидънър Корпорейшън“, за която подготвяше данни преди събранието. Макар да имаше всички основания да вярва, че съветът ще гласува против сливането на двете компании, не искаше да рискува излишно. Заедно с това натрупа и последни данни за „Уилоу Ентърпрайзис“. Предаде документацията на Лейла за преписване и се върна на бюрото си, за да поеме рутинната работа, която бе пренебрегвала в продължение на два дни.

Беше доста след осем, когато най-последно загаси светлините и излезе от запустелите канцеларии. Двайсетминутното ходене до вкъщи беше част от здравословните ѝ навици. С вдигната глава тя посрещна ободряващия декемврийски вятър. Беше уморена, но превъзбудена.

Изумена бе колко различно се чувстваше сега, когато Патрик отново се появи в живота ѝ. Сякаш фактът дали „Хютън Груп“ наистина ще може да ѝ се притече на помощ сега ѝ се струваше от второстепенно значение в сравнение с усещането, че там, където бе чувствала празнина у себе си, вече цъфтеше букет от надежди.

Пето Авеню бе оживено и потънало в светлини, които създаваха приятна атмосфера пред коледните празници. Джордана се усмихна на себе си, решена изцяло да се отдаде на удоволствието тази вечер, независимо какво я очаква утре. Той я обича. Какво прекрасно чувство!

Тя се изкачи по стъпалата тичешком, премина фоайето, прибра пощата и взе асансьора до четвъртия етаж. Минути след това пържолите бяха в микровълновата фурна за размразяване, бостънската маруля бе измита, картофите за огретена вряха. Тя се втурна на горния етаж да вземе душ.

Постави лек грим, нахлузи чифт кадифени панталони и бяла копринена блуза с дълги ръкави, обу черни кожени сандали на висок ток. Яркочервен копринен колан допълваше тоалета ѝ. Прекара четката по късо подстриганата си коса, сложи парфюм и изтича обратно в кухнята, за да нареже картофите, да нареди отгоре им лук и сирене. Пъхна огретена във фурната и се зае със салатата. Вече режеше краставицата, когато се позвъни.

Беше точно девет часът. Съвсем навреме. Избърса ръцете си в книжна салфетка и се обади по домофона.

— Ало?

— Обслужване по стаите — разнесе се плътен глас, който тя би познала винаги, независимо от изкривяването на микрофона.

— Най-последно — заяде се тя.

— Идвам точно навреме.

— С четири седмици закъснение. Да се надяваме, че храната е още топла.

— О, топла е, не се безпокой. И ще става все по-топла — той сниши глас. — Хайде, Джордана, пускай ме вътре, че някаква твоя съседка точно мина край мен и ми хвърли особен поглед.

Тя се засмя и натисна бутона. После излезе в коридора, за да изчака идването на асансьора.

Патрик се появи, отрупан с пакети. Тя го издърпа вътре и се посмръщи.

— Как си се натоварил! Добре, че не си се спънал някъде и не си разсипал пакетите. Какво ли щеше да стане тогава?

— Зависи за кои неща се притесняваш — провлече глас той, оглеждайки се в апартамента. — Хей, много е приятно тук!

Беше достатъчно деликатна да не започне сама да взема пакетите, затова скръсти ръце и се заоглежда заедно с него.

— И аз го харесвам. Живея тук вече пет години. Предишният собственик е съборил много от стените, тъй че апартаментът изглежда по-голям. И като е на два етажа, общо взето, има пространство.

— Виждам.

Всъщност това, което виждаше, бе безукорният ѝ вкус. Дебели килими по пода, красива тапицерия на креслата, разкошна маса с мраморен плот. Тук-там по ниските масички и малкия дъбов бюфет имаше статуетки от различен материал. Оригинални картини висяха по стените. Общият тон на интериора беше в бежово и синьо.

— От класа, точно като теб — рече той, размаха пакетите и започна да ѝ ги подава един по един. — Затова тази изискана дама получава... цветя... вино... сладолед и... нещо за по-късно.

— За по-късно?

— Да. Не бива да се отваря сега.

Той съблече палтото си и го хвърли върху близкия стол, после взе обратно двата по-големи пакета от Джордана и ги пусна на пода. Извади виното и сладоледа и се запъти към кухнята с такава увереност, че Джордана се зачуди дали не е проучил предварително и разположението на стаите в апартамента ѝ.

— Сложи цветята във вода. Искам да разгледам другите стаи.

Замаяна от присъствието му, тя тръгна да го развежда. Цял ден бе мечтала да го види и сега ѝ костваше усилие да произнесе дори името му, толкова беше развълнувана.

— Пат? Какво става с...

— Бизнеса? Нещата изглеждат се нареждат — той надникна през първата попаднала му врата. — Кабинет? Чудесно. Работиш ли много вкъщи?

— Да. Често взимам документи у дома.

— О, ангел мой, колко типично за теб.

Вече се намираше във втората стая — явно това, което търсеше. Стиснал здраво ръката на Джордана, той обгърна с поглед стаята — от лакираната тоалетна масичка и скрин до единственото маслено платно на стената и покритото с бледосиня покривка легло. Пат я придърпа към себе си и прикова тъмнокафявите си очи в нея.

— Тази вечер казвал ли съм ти колко те обичам?

— Изобщо не си разговарял с мен — оплака се тя, но усмивката ѝ показваше, че тези две думи са единствените, които иска да чуе. — Обичам те — прошепна Джордана и обхвана лицето му.

Устните му докоснаха очите ѝ, носа и накрая се впиха в нейните. Вдигна глава и съсредоточи вниманието си върху копчетата на блузата ѝ.

Джордана не се притесняваше, че току-що се бе облякла. Беше го сторила заради Патрик, и може би само за да бъде разсъблечена от него. Тя без колебание пъхна ръце под сакото му.

— Преоблякъл си се — отбеляза.

Пръстите му бяха стигнали до третото копче и продължаваха надолу.

— Държа малко дрехи в офиса — той се наведе да я близне по врата, докато тя изхлузваше сакото от раменете му. — По-лесно ми е, ако искам да се поосвежа, вместо да ходя до вкъщи. И тъй като се наложи да работя до късно...

Тя разхлаби връзката му.

— Нищо чудно, че се е наложило да останеш. Сигурно си прекарал половината ден по магазините. Цветя, вино, сладолед. Сладолед ли?

— С ром и стафиди — той развърза колана ѝ. — Понякога ми се хапват лакомства.

— А какво има в кутиите?

Връзката се освободи. Тя продължи с копчетата на ризата, а в това време той издърпа блузата от панталона ѝ.

— Изненада е. Нали ти казах. За по-късно.

Избута блузата от раменете ѝ и устните му моментално се впиха в гърдите ѝ точно над дантелата на сутиена.

— Пат!

Презрамките му паднаха, и макар да му искаше да я съблича бавно, нямаше търпение да бъде с нея. Тя трескаво разкопчаваше

последните копчета, докато Пат я освободи от сутиена. После устните им се сляха в целувка, докато ръцете възбудено се плъзгаха по телата.

В миг забравиха всичко друго, освен че са заедно, голи, слети в прегръдка. Джордана разкопча колана и дръпна ципа на панталона му, а той едва не скъса копчето на кръста ѝ.

Обладана единствено от страстта, тя забрави намерението си да обсъжда делови въпроси. Искаше само да притежава и да бъде притежавана от този зашеметяващ мъж.

Отпуснаха се върху леглото и телата им се преплетоха тъй естествено, че Патрик проникна в нея, преди тя да успее да си поеме дъх.

— Обичам те, обичам те — шепнеше той непрестанно. Тялото ѝ се извиваше да го посрещне и да му се отдаде изцяло.

— О, Господи — изстена той, когато екстазът го разтърси, много по-сладостен, много по-завладяващ и всепроникващ от всякога. — Феноменално беше!

— Обичам те — тя зарови пръсти в косата му. Челото му беше влажно.

— Наистина ли? Кога разбра?

— Не знам точно. Още когато напуснах Ню Хампшир усетих, че с мен се е случило нещо. Бях отчаяна на път за вкъщи. А като се върнах, можех само да мисля за теб и да си въобразявам, че си в леглото ми.

— И аз имах отчаяна нужда от теб. Странно нещо е животът, нали?

— Още ли се притесняваш от това, че... че съм била омъжена за Питър?

— Не, не както преди. Но никога няма да му простя, че се е опитал да те подчини. Един мъж трябва наистина да е голям егоист, за да те ограничи по този начин. Аз те обичам и заради това, че си така отдадена на „Уилоу Ентърпрайзис“.

За първи път откакто бе пристигнал тя почувства топката в стомаха си.

— Мислиш ли, че ще намериш начин да ни спасиш?

— Убеден съм. Двама от партньорите ми проявиха интерес и тримата заедно имаме общо осем ентусиазирани клиенти. Утре ще позвъня на още хора. Междувременно юристите ни работят по

предварителните договори. Сега от теб искам само цифри — той се поколеба. — Смяташ ли, че нашият човек може да погледне в документацията ви?

— Разбира се! Поне от моя страна няма проблеми. Утре ще повдигна въпроса пред управителния съвет. Сигурно ще се съгласят, ако ни гарантираш да сте дискретни.

— Дадено.

— О, Пат, наистина ли мислиш, че ще успеем? И ще съумеем да включим клаузите, за които спомена?

— Не виждам какво ще попречи. Организацията ти е стабилна. Никой не иска да променя това. Инвеститорите ще спечелят, от какво могат да се оплакват?

— Цената на акциите ще трябва да е висока, или поне по-висока от тази на „Уидънър“.

— Знам, но ние ще я платим. Ще се възвърне десетократно в най-скоро време.

— Ами ако „Уидънър“ покачи офертата?

— Ще контрираме. Имай ми доверие. Всичко ще се нареди. Ще спечелим — той подуши въздуха и попита: — Не гори ли нещо?

— О, Господи! Огретенът.

За секунди Джордана изскочи от леглото и хукна по стълбите към кухнята. Гола с готварски ръкавици на ръцете тя извади тавата и я сложи върху печката.

— Спаси ли го?

— Непоносимо е! Как исках да те впечатля с кулинарните си способности.

— Не изглежда зле.

— В никакъв случай не бих се похвалила с него, но поне не можеш да кажеш, че не съм опитала.

— Нямам претенции да ми готвиш. Всъщност впечатленията ми досега са, че не обичаш този вид дейност.

Джордана се сети за първата им вечеря в Ню Хампшир.

— Не съм казвала, че не обичам готвенето. Момчетата направиха това заключение. Искам да кажа, за себе си рядко приготвям нещо специално. Но мога да го направя, когато случаят налага.

— Е, в този случай не се налага. Просто исках да прекарам вечерта с теб. Не ми пука за храната.

— Веднага го усетих — рече тя и изведнъж се изчерви, като се сети каква е причината да изгори яденето. Когато бе в прегръдките му, нищо друго нямаше значение.

— Ще ти помогна с вечерята.

— Реших, че не си гладен.

— Промених мнението си, като видях пържолите.

Пат разопакова двете големи кутии, които бе донесъл. Джордана го наблюдаваше с нарастващо любопитство. Той извади два хавлиени халата.

— Не мога да повярвам — засмя се тя, обърна се и напъха ръце в ръкавите.

— Зима е, не искам да настинеш.

— Доста си бил сигурен в себе си?

— Не мога да кажа, че си ме разубеждавала тази сутрин. Никога не бих се натрапил на жена.

— Никога? — подразни го тя, облегна гръб на гърдите му.

— Е, освен ако е по нейно желание. Някои имат и подобни фантазии.

— Ти обичаш да реализираш фантазиите си, нали?

— Опитвам се.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна нежно.

— Добре се справяш. Имам чувството, че по професия си благородният рицар.

— Не са ми викали Ланс за нищо, явно много неща ме свързват с рицарския меч.

— Странно, нали когато за пръв път те видях там, мислех за теб като за Ланс, но това се промени бързо.

— Наистина ли? — изражението му изведнъж стана сериозно. Чудеше се дали още я безпокои фактът, че някога е играл футбол. От самото начало му бе дала да разбере, че има отрицателно отношение към играта. — Как възприемаш това сега?

Джордана интуитивно се бе досетила какво мисли той и се чувстваше гузна за някои от изявленията си. Действително, тя бе предубедена и си имаше причина за това. Бе сложила всичко под един знаменател и сега виждаше грешката си.

— Мисля, че си посветил важна част от живота си на тази игра. Мога само да те уважавам за това. Но също смятам, че има толкова

други неща у теб — ето, сега разбирам, че си преуспяващ бизнесмен и чудесен човек.

Леко недопечени, пържолите бяха разкошни, също и салатата и като по чудо — картофите, след като изстъргаха изгорялото сирене отгоре. Патрик изгребваше последните остатъци от купичката със сладолед, когато Джордана го загледа развеселена.

— Можеш да я оближеш, ако искаш.

Бузите му пламнаха и той остави лъжичката.

— Извинявай, май се забравих с тоя сладолед.

— Беше приятна гледка — все едно да наблюдаваш с какъв апетит се храни подрастващо момче. Що се отнася до мен, надали през целия месец съм яла... толкова... много наведнъж.

— Я да видя?

Ръката му побутна нейната от стомаха ѝ и го погали.

— Напълнила си го. Най-добре да се поизлегнеш някъде.

— Какво имаш предвид, Патрик.

Той я вдигна на ръце и се запъти към стълбището.

— Леглото. Къде другаде може човек да се излегне удобно?

Джордана се събуди посред нощ, плувнала в студена пот. С широко отворени очи, тя се вслушваше в приглушените шумове на града. Към обичайните звуци се добавяше още един. Дишането на Патрик. Бавно и равномерно.

Беше сънувала, че е сама, но той лежеше до нея. Обърна се и го докосна по ръката. Допирът до кожата му бе успокоителен, споменът за любовните мигове — зашеметяващ. Настроението ѝ се помрачаваше единствено от мисълта за „Уилоу Ентърпрайзис“.

Непрекъснато премисляше ситуацията. Мина ѝ през ум, че ако „Уидънър Корпорейшън“ не бе предприела тази стъпка, Патрик можеше да не се появи. Макар че някога щеше да го стори.

Опитваше да си представи бъдещето, но не успяваше. Сгуши се до Пат, затвори очи и помъчи да се концентрира върху прекрасните мигове с него. Но сънят дойде много бавно, а с първия слънчев лъч тя бе отново на крака.

Измъкна се внимателно от леглото, облече екипа си, с който бягаше сутрин, остави бележка и излезе на улицата. Тези дни заради

напрежението в службата, не бе тичала и го чувстваше. Установи бърз ритъм, вдишвайки хладния утринен въздух на Сентръл Парк.

След четирийсет и пет минути, пробягала около седем километра, тя се върна вкъщи. Нямаше още седем часът. Очакваше да го завари заспал, но не знаеше, че вече половин час той седи в хола, вперил поглед в пода.

Затвори тихо външната врата и се стресна, като го видя.

— Пат! Вече си станал!

— Да — той вдигна към устните си чаша. — Надявам се, не възразяваш, че направих кафе.

Беше някак разсеян. Предположи, че е още сънен.

— Разбира се, че не. Намери бележката ми, нали?

— Да.

Имаше нещо странно в настроението му, но не можеше да усети какво.

— Всичко наред ли е?

— Да.

Искаше да го разпита, но се въздържа. Намръщена се запъти към горния етаж.

— Ще взема душ. Веднага се връщам.

Намери го, в същата поза. Джордана спря пред него и го попита:

— Пат? Има ли нещо?

— Не — отвърна той, но веждите му се склчиха. — Ще ти помогна със закуската.

Тя се загледа след него, после го последва в кухнята. Мълчаливо приготвиха препечени филийки. Минутите минаваха и Джордана знаеше, че би трябвало да побърза с обличането и да тръгне за работа, но чувстваше, че нещо не е наред.

Чак когато се зачуди дали не се е разколебал за връзката им, не издържа, смачка салфетката и го погледна.

— Какво има, Пат? Не си ми казал и дума, откакто се върнах от парка. Има нещо, сигурно е за нас...

Той я погледна тъй напрегнато, че тя замълча.

— Да, за нас е. Безусловно — зашари нервно с поглед и рече: — Искам да се омъжиш за мен.

Повече от минута тя загуби дар слово. Подобно предположение съвсем не фигурираше в опасенията ѝ.

— Да се омъжа за теб? — прошепна тя накрая.

— Толкова ли е трудно да го повярваш? — тъжно се усмихна той.

— Да, всъщност не... Толкова е неочаквано.

— Знам. И за мен е така. Искам да кажа, от седмици знам, че те обичам, но до преди малко не бях осъзнал, че толкова много искам да станеш моя жена. Събудих се в сумрак. Посегнах към теб и не те намерих. Изпаднах в паника. Прочетох бележката и се разтреперих. Разбрах, че връзката ни е много нестабилна, че много лесно можеш да решиш и да си тръгнеш от живота ми.

— Напротив, връзката ни е силна, аз те обичам!

— Тогава се омъжи за мен. Нужно ми е да знам, че винаги ще бъдеш тук, ще ме чакаш.

— Пат — прошепна тя и бавно поклати глава, — нали от това избягах, когато се разведох с Питър. Просто не мога да седя и да чакам...

Той я прекъсна с яростен жест.

— Неправилно се изразих. Или по-скоро фигуративно. Няма значение къде се намиращ. Може да си в офиса и да се съсипваш от работа, или във вашия завод в Тусон. Можеш да правиш каквото си поискаш, докато го искаш. В никакъв случай не бих те задържал вкъщи. Само имам нужда да знам, че мислиш за мен, че ще се върнеш при мен. Егоистично ли е?

— Не. О, не. Аз също го искам.

— Тогава, омъжи се за мен.

В очите ѝ напиреха сълзи. Беше свела поглед и стискаше пръстите му.

— Съвсем не е егоистично да искаш това, което и аз искам. Но не е честно да ме молиш в този момент. През последните два дни животът ми се обърна наопаки. Десет години, Пат. Това са десет години — живея и дишам за „Уилоу Ентърпрайзис“. Не знам какво щях да правя, ако не беше дошъл вчера. Дори да не бе в състояние да помогнеш на компанията, щеше да донесеш необходимото успокоение. Ти ми даваш сили. Не съм вярвала, че мога да кажа това на някой мъж, но е вярно. И все пак не мога да взема прибързано решение. Обстоятелствата, при които се срещнахме, бяха нереални. Ти сам го каза. А и сега те не са

по-малко невероятни. Още не мога да помисля за бъдещето. Не виждаш ли, че съм объркана?

С отчаян вид той пусна в ход последното си средство.

— Ако ме обичаш достатъчно...

— Обичам те! Но съм била омъжена и съм била наранена. Този път не искам да сгреша, заради двамата.

Той пое дълбоко въздух и пусна ръката ѝ.

— Е, май се налага да тръгвам. Ще ме обесят за това закъснение.

— Пат? — Джордана също се изправи.

— Трябва да се обличам. Късно е.

Джордана много добре знаеше това. Би трябвало тя също да се приготви. В службата имаше важна работа. Ала нямаше сили да го последва горе. Зае се да чисти кухнята, докато той се върне.

— Извинявай, не биваше да те тревожа. Поне не днес. Знам колко е важно за теб това събрание.

Тя приближи към него. Обгърна с ръце кръста му и зарови глава в гърдите му.

— Ще те видя ли... по-късно.

— Ако искаш.

Младата жена срещна погледа му.

— Да. Искам.

— Да те взема ли от офиса? Към седем? Можем да излезем да хапнем нещо.

— Добре. В седем — за момент тя се поколеба. — Мога ли да ти се обадя след събранието?

Сякаш за миг напрегнатостта му изчезна.

— Ще ми бъде приятно. Бих искал да чуя как е преминало.

Тя кимна.

— Разбира се, нали инвестираш...

— По дяволите, колко си права, Джордана. Затова искам да се уверя, че си добре. На първо място си ти, Джордана.

Преди да успее да го разбере, той я целуна бързо, но настоятелно, после грабна палтото си, и излезе.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Събранието мина добре. Независимо от вътрешните си терзания, с вида и държанието си Джордана възплащаваше идеалния образ на хладнокръвен председател на управителен съвет, представи ситуацията ясно и убедително. С единодушно гласуване директорите отхвърлиха предложението на „Уидънър Корпорейшън“ и решението бе записано във вид на писмо и моментално разпратено до всички акционери на „Уилоу Ентърпрайзис“. Обсъдени бяха възможни защитни средства срещу насилственото поглъщане на компанията, включително и шансовете да се намери добронамерен купувач. С леко чувство за неудобство Джордана представи офертата на Патрик. Членовете на управителния съвет проявиха ентузиазъм да обмислят всички официални предложения, които той би отправил и се съгласиха да бъдат на разположение за повторно събрание по този повод.

Чак след като срещата приключи, Джордана се отпусна и пое свободно въздух в офиса си. Тогава почувства известно неудобство, обвиняваше се в двуличие. Изпитваше усещането, че не е признала всичко пред съвета. Но какво можеше да им каже? „Любовникът ми иска да ни откупи? Той ми предложи женитба; нали ще стане чудесно — двойно сливане?“

Толкова е сложен животът. С известна доза самосъжаление тя се зачуди защо трябваше да е така.

Но не можеше да намери отговор, поне не за момента. Колко много „ако“ съществуваха — ако Патрик и неговата група успеят да ги спасят; ако „Уидънър Корпорейшън“ се откаже от битката; ако стигнеше до извода, че наистина иска да се омъжи за Пат. Предполагаше, че след достатъчно дълъг период от време би могла да обяви пред съвета, че двамата с Пат ще се оженият. Дали обаче щяха да се досетят, че е знаела това предварително, че е наредила всичко по този начин, за да се възползва? Дали в отношенията ѝ с „Хютън Груп“ няма известна доза личен интерес?

Нуждаеше се от съвет и човекът, на когото би се доверила бе Том Чъруйн. Но беше твърде рано да го търси. Трябваше й време. Не бе излъгала Пат, когато му каза тази сутрин, че вече се е омъжвала веднъж, и ако реши да го направи отново, иска да има всички уверения, че взима правилното решение, и то е завинаги.

Джордана и Патрик вечеряха в тих френски ресторант в долната част на Ийст Сайд, а после останаха да преспят у Джордана. Той повече не спомена за брак и тя му бе благодарна. Поговориха за бизнес. Той я запозна с развитието на нещата в инвеститорската група и отново я увери в оптимизма си, че до няколко дни ще може да излезе с официално предложение пред управителния съвет на „Уилоу Ентърпрайзис“.

Двамата прекараха уикенда усамотени в градската къща на Патрик на брега на реката Ийст. В понеделник следобед, както бе обещал, той я потърси, за да представи официалната оферта. Джордана бе на седмото небе от щастие: предлагаха с пет долара по-високо от „Уидънър“, а и клаузите на договора бяха тъй благоприятни, както и бе обещал. Но някъде дълбоко в себе си Джордана чувстваше, че трябва да се оттегли.

Извикан по спешност, Том Чъруйн пристигна в офиса час след разговора й с Патрик.

— Звучи добре, Джордана — призна той, след като чу резюме на офертата. — Щом е нужно да направим сливане, във всички случаи това е най-доброто. Според условията на Клейз „Хютън Груп“ ни гарантира почти пълна автономия. Има ли някаква уловка тук?

— Не знам.

— Не ми изглеждаш толкова доволна, колкото би трябвало да бъдеш.

Тя се извърна рязко.

— О, много съм доволна, само че... има... има още нещо.

Тя сведе поглед и се намръщи, търсейки подходящите думи. После осъзна, че няма подходящи или неподходящи изрази, съществува само истината.

— Том, не бях с теб абсолютно откровена. Срегнах Патрик Клейз, когато бях на онази екскурзия в Ню Хампшир миналия месец.

Оттогава имам връзка с него.

— Връзка? — повтори той неразбиращо. Но тя се издаде, независимо дали с внезапното поруменяване на страните, или с нервно шарещия поглед. — О, любовна история? — Том се усмихна. — Та това е чудесно, Джордана. Сериозно ли е?

— Много — изпълнени с безкрайна тревога, очите ѝ най-после срещнаха погледа му.

Тогава той разбра проблема.

— Боиш се от конфликт на интереси?

— Да, той настоява да се оженим.

— Прекрасно! Моите поздравления...

Тя го спря с ръка.

— О, още нищо не се е случило. Моментът при мен сега е такъв, че е трудно да взимам подобни решения. Но може да стане някой ден. Дори да не се реализира, аз така или иначе съм ангажирана сериозно с тази връзка. Но и да решим да се оженим в някакъв момент, управителният съвет и деловите среди сигурно ще разберат. Много вероятно е тогава да помислят, че съм имала лични мотиви да се осъществи това сливане. И можеш да си представиш какви ще бъдат приказките зад гърба ми.

— Мисля, че се притесняваш твърде много за това какво ще кажат другите.

— Това не е всичко. Притеснявам се дали съм в състояние да бъда обективна, когато става дума за „Хютън Груп“.

— Решението няма да е само твое. Всичко ще бъде поставено на гласуване.

— Знам. Все пак... Том, мисля, че не аз, а ти трябва да представиш предложението пред управителния съвет. Смятам, че ти трябва да поемеш този въпрос.

— Искаш да работя съвместно с „Хютън Груп“?

— Да.

— И ще кажем ли на управителния съвет защо?

— Изглежда това е единственият честен начин и е много по-добре така, отколкото да рискуваме те да открият по-късно, че с Патрик имаме лични отношения.

— Знаеш ли, Джордана, в това няма нищо лошо. Имаш ли представа в колко много слети предприятия работят членове на едно и

също семейство или пък приятели?

— Убедена съм, че е така. Но в тези случаи това е всеизвестен факт.

Том поклати глава.

— Единствените факти, които имат значение в подобни делови ситуации, са тези в договора. Те нямат нищо общо с твоето лично отношение към Клейз.

— Това се опитвам да ти кажа, Том. Нямам пълно доверие в себе си, когато става дума за Патрик. Искам от теб да провериш всичко още веднъж. Наистина предложението на „Хюън Груп“ звучи чудесно. Би могло да е точно това, от което имаме нужда. Просто искам да се уверя.

Беше същото, като с брака. Държеше на всяка цена да успее.

Том кимна.

— Естествено, разбирам.

— Аз ще обясня на съвета, че съм близка с Патрик, и за да сме убедени в обективността на решенията, отстъпвам на теб да движиш нещата.

— Ти все още си президент на компанията и председател на съвета, Джордана. Те ще искат твоето мнение.

— О, ще го имат — усмихна се тя. — Може да е малко пристрастно...

— Съмнявам се — отвърна Том и стана, готов да излезе от стаята. — „Уилоу Ентърпрайзис“ играе твърде важна роля в живота ти, за да позволиш да се подпише друго, освен най-доброто за нея споразумение. Не, ти никога не би направила компромис с бъдещето на компанията. С всеки изминал ден „Уидънър“ изкупува все повече от акциите ни. Според данните, с които разполагам, основните акционери не са приели офертата. Но по-незначителните, събрани заедно, биха могли да създадат проблем. Колкото по-бързо възприемем контраофертата, толкова по-добре. Хм, „Уидънър“ има късмет. Ако офертата на Патрик за петдесет и три остане, Шейн може да реши да продаде своите акции обратно и да спечели. Никак не е честно.

— Типично за Уолстрийт. Трябва да го приемем.

Вечерта Патрик коментира събитията:

— Нямахте нужда да прехвърляш уреждането на сделката на Чъруин. Можеше да се справиш сама.

— Но така се чувствам по-добре. Поне съм се застраховала против всякаква критика от страна на съвета. Не разбираш ли, че би било по-зле, ако на този етап бях мълчала, защото после, когато разберат, ситуацията щеше да е много по-неприятна.

— Нервна ли си, затова че им каза.

Тя долови в гласа му загрижени нотки и сподели:

— Малко. Чудя се дали ще има коментари.

— Моите хора подхвърлиха по нещо.

— Наистина ли? И ти им каза за нас?

— Само на партньорите. Сметнах, че имат право да знаят.

— Както и моят управителен съвет.

Той кимна.

— Стори им се странно, че си била омъжена за моя съперник.

Джордана се вгледа в мрачното му лице.

— Притесни ли се?

Той се намръщи и хвана ръката ѝ.

— Малко — не можеше да я излъже. — Но го преодолях. Освен това не можеха да не се съгласят, че независимо от всичко цялата сделка е много стабилна.

Джордана остана мълчалива, загледана в дланите им. Пръстите му бяха силни и дълги.

— Мисля, че ще трябва да свикнем с това — рече тя, но дълбоко в себе си се чудеше дали изживяването на Патрик не е само началото.

Като се имат предвид обстоятелствата, управителният съвет на „Уилоу Ентърпрайзис“ прояви забележително разбиране. На събранието във вторник следобед Джордана обясни накратко дилемата си и прехвърли нещата в ръцете на Том. Ако някой имаше да отправя заядливи забележки, той очевидно го бе сторил зад гърба ѝ. С голямо мнозинство съветът гласува подкрепа на предложението на „Хютън Груп“ и веднага изпратиха съобщение по човек, който да ги извести.

На следната утрин във вестниците се появиха обяви. На акционерите бяха разпратени съвместно подписани писма, а паралелно с това по-сериозните от тях получиха и телефонни обаждания.

Джордана бе много заета, дните ѝ бяха изпълнени с работа. А нощите пък бяха изпълнени с Патрик. Той повече не спомена за брак, но всичко, което казваше или правеше, говореше за неговата любов. Нейните чувства също разцъфтяха, тяхната топлина заливаше всяко преживяване, всеки аспект от живота ѝ и я привързваше все повече и повече към Патрик.

Прекарваха всяка свободна минута заедно — у дома или навън. От време на време, из ресторантите, събиранията или представленията, се натъкваша на хора, които знаеха за миналото им. Имаше коментари и това не бе неочаквано, но повечето бяха положителни, леко шеговити. Дори споменаването им в клюките на един от всекидневниците бе направено доста безобидно — пишеха само, че Джордана е бившата съпруга на Питър Къркланд, дългогодишен съперник на Патрик Клейз. Но в един момент се обади самият Питър.

— Е, скъпа — започна той с типичния си арогантен тон, — сега май ти си в заглавията на вестниците.

Тя беше в офиса си, потънала в сериозен разговор с вицепрезидента си по маркетинг и изпита моментно желание да затвори телефона. Но усети, че иска да ѝ каже нещо. А не желаше да разговаря с него втори път.

— Изчакай за минутка, Питър — сложи ръка на микрофона и рече. — Петнайсет минути почивка, Джил? Разговорът е неотложен.

Усмивайки се разбиращо, другата жена излезе. След като вратата се затвори, Джордана махна дланта си от слушалката.

— Как си, Питър?

— Едва ли държиш да чуеш истината. Мисля, че съм те подценил, Джордана. Не знаех, че го носиш в себе си.

— За какво говориш? — в главата си вече имаше оформена идея, но чакаше да я чуе от него.

И той наистина продължи:

— Отмъщение — не бе очаквала точно това. С широко отворени очи тя се заслуша. — Патрик Клейз. Наистина го направи, нали? Не само, че го оставяш да откупи компанията ти, но имаш и любовна връзка с него. Не можах да повярвам, когато Мак ми каза. На него му се сторило странно, но не и на мен.

Мак Хейнсън бе един от най-близките приятели на Питър от футболното игрище. Очевидно бяха запазили отношенията си. Джордана почувства как у нея се надига гняв.

— Питър, за твоя информация Патрик не ме купува. Неговата компания купува акции от нашата. Има известна разлика.

Но Питър не я слушаше.

— Искаше да ми го върнеш, нали? Е, постигна своето. Откога замисляш този удар, Джордана? От месеци? От години?

— Ако наистина беше толкова добре информиран, би трябвало да знаеш, че това нямаше да се случи, ако „Уидънър“ не бяха направили опит да ни погълнат насилствено. Стучи се само преди три седмици.

— Но вие двамата с Патрик... Не се опитвай да ме убедиш, че сте заедно само от седмици.

— Питър, с теб сме разведени. Струва ми се, че личният ми живот не е твоя работа!

— Когато се отразява върху моя, съм длъжен да се намеся. По дяволите, Джордана, направи ме за смях.

— Заради това, че не можа да ме задържиш? Това си е твой проблем. Интересуваше се само от себе си, а и сега дори е така. Нищо не се е променило.

— А ти, скъпа? Не ти ли е дошло наум, че Клейз също те използва за отмъщение? — Джордана не можеше да повярва на ушите си. По мълчанието ѝ той разбра, че стрелата е попаднала в целта. — Господи, наивна както винаги! Е, нека ти кажа тогава, че Клейз не би направил това, ако не бях аз.

— Не е вярно — рече тя, но гласът ѝ трепереше, точно както и коленете ѝ.

— Хайде, хайде, прекалено много съвпадения има. Браво на момчето! Колко е хитър! През всички тия години е чакал само подходящия момент. И какво, ти сама се хвърли на врата му? Сигурно си лудо влюбена в него. Спомням си как беше с нас. И тогава доста бързо се предаде.

Джордана мобилизира цялото си самообладание, за да задържи гласа си нормален.

— Мисля, че каза достатъчно, Питър.

— Не съм убеден, скъпа. Но пък кога ли си се вслушвала в съвети?

— От кого? От теб? — не можа да потисне гнева си. — Слушай внимателно, Питър Къркланд. Нищо не разбираш от психология. Не би могъл да разпознаеш истинското чувство, дори да те удари в лицето, толкова дяволски сигурен си, че имаш всички отговори. Е, преди десет години сгреши с мен. Най-важното решение в живота ми беше решението да се разведа с теб. „Уилоу Ентърпрайзис“ ми възвърна самоуважението, което ти съсипа. Ако наистина искаш да вярваш, че връзката ми с Патрик се дължи на жажда за отмъщение, твоя работа. Винаги си бил достатъчно егоцентричен, за да смяташ, че всички и всичко се върти около теб. Валидно е и за мотивите, в които обвиняваш Патрик. На теб искрено ти се ще да повярваш, че той е прекарал последните десетина години в очакване да си отмъсти. Ти просто нищо не знаеш, Питър. Патрик е мъж. Футболът отдавна е минало за него. Той е направил успешна кариера и за нищо на света не би я опетнил заради едно жалко отмъщение.

— Колко наивно — кисело отвърна той.

— Не е наивно — възрази тя твърдо. — Реалистично. И като говорим за разумни съвети, нека ти подсказва, че най-уместно би било да заявиш пред обожателите си, че това, което прави бившата ти съпруга, си е нейна лична работа. Нямам вече време да ти държа ръката, когато самолюбието ти е наранено. Имам си друга работа. Така че, ако ме извиниш...

Тя тресна телефона, разтреперана от гняв. Трябваша й няколко минути да дойде на себе си. После вдигна слушалката и позвъни на Лейла.

— Лейла, обади се бившият ми съпруг. Ако набере отново, излязла съм. Разбрано?

Но така или иначе, бе дълбоко разтърсена. Беше еднакво бясна на Питър, задето бе наговорил подобни неща, и на себе си, че го е изслушала. Защото, колкото и категорично да отхвърляше неговите обвинения, не можеше напълно да изтрие намеците от съзнанието си.

Вечерта, като видя, че е мрачна, Патрик попита:

— Какво има? Нещо те безпокои.

Тя се усмихна пресилено.

— О, нищо. Уморена съм. Сигурно неприятностите ме изнервят.

— Но всичко върви добре. „Уидънър“ ще продаде акциите си обратно. Няма причина да се притесняваш вече от тях.

„А от теб?“, искаше ѝ се да попита, но не го стори. Знаеше, че трябва да му разкаже всичко за разговора с Питър. Но незнайно защо не можеше. Беше ѝ неудобно. Патрик щеше да си помисли, че му няма доверие. Боеше се. Ами ако има нещо вярно в думите на бившия ѝ съпруг?

Тази нощ не се любиха. Патрик само я държеше в прегръдките си, докато тя заспа. После дълго стоя буден — притесняваше се, че силата на чувствата им я изсмуква. Реши, че трябва да поохладят отношенията, но не можеше да го стори. Имаше нужда да, я вижда, да говори с нея, да бъде с нея. Всъщност най-голямото му постижение бе, че се съдържаше да говори за брак. А повече от всичко на света желаше да я направи своя съпруга. Тази нужда нарастваше с всеки изминал ден.

Един ден, около месец след като споразумението с „Хютън Груп“ бе легализирано, Джордана трябваше да замине за Сейнт Луис. Беше отлагала командировката вече два пъти. По същия начин и Патрик се бе ограничавал до едnodневни пътувания, за да могат да прекарват нощите си заедно. Невъзможно беше да отлага повече. Директорът на завода там напускаше и тя трябваше да проведе интервю и да одобри неговия заместник. Когато ставаше дума за толкова важни постове, Джордана винаги бе държала да има последната дума. Тримата най-подходящи кандидати бяха вече подбрани. Но този път мисълта за пътуването не ѝ доставяше удоволствие, защото трябваше да прекара две нощи далеч от Патрик. Проблемът обаче бе първостепенен, особено след последните промени около „Уилоу Ентърпрайзис“. Тя знаеше, че не може да пренебрегне задълженията си. Дори само за да демонстрира своя контрол, трябваше да отиде.

Раздялата бе мъчителна. Патрик я изпрати до летището за ранния сутрешен полет.

— Убедена ли си, че всичко е наред? — попита той загрижено, хванал реверите на палтото ѝ.

— Не се безпокой. Не ми е за първи път.

— Знам, но все пак... — с тревога погледна през матовото стъкло, което ги разделяше от чакалнята. — Май ще завали сняг. Прогнозите са такива.

Тя се засмя тихо.

— Докато започне, аз вече ще съм високо над облаците. Ти ще имаш проблем със снега.

— Защо не ми позволи да те придружа?

Бяха обсъждали това и преди.

— Имаш своя работа, Пат. А аз трябва да покажа на хората там, че здраво държа юздите. По-добре е да отида сама, макар че ще ми липсваш.

Той я притисна към себе си.

— И ти ще ми липсваш, ангел мой. Нали ще се обадиш веднага, щом се освободиш?

— Всяка вечер.

Пътниците започнаха да се качват в самолета. След като всички бяха минали през вратата, той я пусна и я целуна.

— Обичам те, Джордана. Ще...

— Какво?

Той не можа да спре думите, които напиреха в устата му.

— Ще мислиш ли за нас, докато си там? — „нас“ беше достатъчно, за да разбере Джордана за какво става дума.

— Разбира се — прошепна тя.

— И ще внимаваш какво правиш?

— Да.

Тя се повдигна и го целуна за последен път. После, от страх да не се разплаче, бързо метна на рамо чантата си и тръгна към вратата.

Патрик я наблюдаваше с чувство за безпомощност и самота. Заминаването ѝ още веднъж му напомняше колко много държи на нея. Тя беше неговата светлина. Без нея светът му би бил тъмен и самотен.

Както бе обещала, тя му позвъни още същата вечер. Разказа му за полета, който бе минал без проблеми, за интервютата, които бе провела следобед с двама от кандидатите. Беше леко объркана. И на двамата мъже сякаш нещо не им достигаше. Не можеше да определи

точно какво. Интуиция, бе казала тя на Пат. Той се засмя, когато я чу да се извинява и я увери, че на нейната интуиция човек със сигурност може да има доверие. Нали толкова ѝ бе помогнала дотук. Тя не беше тъй убедена.

Третото интервю бе планирано за следващата сутрин, след това ѝ предстояха срещи с работниците от завода. На третия ден трябваше да разговаря с избраника за поста.

Още щом седна срещу последния кандидат, вече знаеше какво решение ще вземе. Освен това бе разбрала какво липсваше на другите двама. Един директор, директор на неин завод, трябваше да притежава свръхчувствителност към околните. Мъжът се бе обадил половин час преди насрочената среща, за да предупреди, че в неговото предприятие е възникнала спешна ситуация и по тази причина е възможно да закъснее няколко минути. Дойде навреме. Но обясни какво се бе случило. Една от работничките му припаднала по време на работа. Необходимо му било да се увери, че са се погрижили за нея и са я завели в болницата, че е получила медицинска помощ и че семейството ѝ е предупредено по възможно най-деликатния начин.

Джордана го ангажира веднага. Интуицията ѝ се бе задействала моментално, а и той бе представил безупречни препоръки и квалификация. Дали сега, след като решението бе взето, можеше да ускори пътуването си до Ню Йорк?

Изобщо не се замисли, а сгъсти програмата на следобедните срещи. Беше страшно уморена, но щастлива, когато се обади на Пат, за да му съобщи промяната в програмата си. Той също се зарадва много. Ако Питър бе прав в съмненията си, щеше ли Патрик да реагира така, нима не би бил по-доволен да прекара по-дълго време без нея? Тя му вярваше, когато ѝ каза, че я обича, че му липсва, че ще бъде на аерогарата в мига, в който самолетът кацне.

Изпълнена е радост, тя взе такси до летището. Неколцина от подчинените ѝ в завода бяха предложили да я закарат, но тя предпочиташе да прекара известно време сама. Никой не трябваше да се намесва в мислите ѝ за Патрик. Отиваше си вкъщи.

Самолетът бе пълен. Имаше късмет, че успя в последната минута да си осигури място. Закопча колана, облегна се и пое дълбоко въздух в очакване да излетят. Отделиха се от земята безупречно, всичко обещаваще безпрепятствен полет.

Час след като напуснаха Сейнт Луис обаче надеждите за лек полет бяха разрушени от тихия глас на капитана, който направи съобщение по радиоуредбата.

— Дами и господа, боя се, че ще трябва да направим малко отклонение. Тук в кабината на пилотите има един господин, който настоява да бъде закаран в друга посока. Може би е въоръжен — малка пауза и гласът продължи с още по-напрегнат тон: — Да, наистина носи оръжие, но твърди, че не желае да причини неприятности на никого. От негово име ви моля да запазите самообладание. Ще ви информирам за маршрута на полета веднага щом бъде уточнен.

Джордана седеше на мястото си неподвижно. Първо я заля вълна на недоверие, после на ужас. Отвлечане. Думата се носеше наоколо като шепот от един ред към друг. Стюардесите се движеха бързо по пътеките и редяха успокоителни думи, които рязко контрастираха с бледите им лица.

Отвлечане. Изглеждаше нереално. Но нали и поглъщането на компанията ѝ изглеждаше нереално, а вече бе видяла последствията. Бавен трепет започна да се разлива по тялото ѝ, обхвана крайниците ѝ, тъй че накрая трябваше да се вкопчи в тапицираните облегалки, за да овладее тръпките.

Отвлечане? Възможно ли беше. След всичко, което преживя през последните месеци, просто не можеше да повярва. Започна панически да се оглежда наляво и надясно, но не откри успокоение в лицата на околните. Те също бяха пребледнели и търсеха подкрепа.

— Това вече е твърде много — промърмори мъжът, който седеше отляво на Джордана. — Вече трийсет години летя, но досега не ми се е случвало подобно нещо. Искам да кажа, че моторът е отказвал, светкавици са се сипели като дъжд, но чак пък... отвлечане?

— Най-страшното, което някога ми се е случвало — обади се помладият мъж, който седеше отдясно, — е било да ми загубят багажа. Той тръгнал за Гърция, докато аз летях за Калифорния. Трябваше да си купувам нови дрехи. Чантите ми пристигнаха два дни по-късно.

С вперени в празното пространство очи Джордана се чу да се намесва в разговора.

— Трябваше да летя за дома утре. Промених плановете си в последния момент. Бързах да се прибера. Мислех... — замълча, защото в гърлото ѝ заседна буца. Усещайки в какво състояние е, мъжът

отляво я потупа бащински по ръката. При други обстоятелства би приела жеста като снизходителен — малката дама, която се нуждае от успокоение. Но сега изпита благодарност.

— Как могат да се случват подобни неща? Господи, при тези мерки за сигурност по летищата. Нали всичко минава през рентген?

— Може би похитителят блъфтира — обади се този отляво. — Сигурно в момента се опитват да разберат.

— Или пък го убеждават да се откаже — изказа предположение Джордана. Опитваше да събере разсъдъка си, но беше трудно. Стомахът ѝ се бе свил на топка, мислите ѝ се връщаха към Ню Йорк, където скоро ще я чака Патрик. — Къде според вас иска да отиде?

— В Куба — предположи човекът отдясно.

Беше облечен в каубойски стил и според Джордана бе около двайсетгодишен. Надяваше се само той — или пък някой друг от пасажерите — да не проявят глупост и да нападнат пилотската кабина.

— Може би Близкия Изток — обади се мъжът отляво. — Ако се приземим в страна, с която нямаме споразумение за връщане на престъпници, похитителят ще бъде пуснат на свобода.

Джордана го огледа. Беше малко над петдесетте, в тъмен костюм. На пръв поглед изглеждаше абсолютно спокоен, ако не се смятат капчиците пот по челото му. Когато я погледна, тя му се усмихна нервно и сведе очи. Той пак потупа ръката ѝ.

Разговорите лека-полека заглъхнаха. Всички очакваха момента, в който щеше да се чуе гласът на командира на полета. Стюардесите разнасяха питиета, обяснявайки, че храната ще бъде сервирана по-късно.

Цяла вечност сякаш измина, докато чуят пак гласа по радиоуредбата. Всички притихнаха.

— Говори капитанът на самолета. Току-що ни разрешиха курс към Филадельфия, където ще кацнем за презареждане. Ако някои от пътниците имат здравословни проблеми, моля, да уведомят персонала незабавно. След като излетим от Филадельфия, ще вземем курс към Бенгази.

Разнесе се прищракване и говорителите замряха. За момент пътниците запазиха пълно мълчание, докато възприемат новата информация.

— Бенгази? — възкликна човекът отдясно. — Къде, по дяволите, се намира това?

— Либия — отвърна другият мрачно. — На другия край на света. Изтощена, Джордана затвори очи и се сви в седалката си. Либия.

Наистина беше на края на света. Толкова далеч от Патрик. Толкова далеч от всичко познато и предвидимо. Един Господ знае какво биха могли да направят либийците с американски самолет, натъпкан е пътници.

Изведнъж животът ѝ се стори много мрачен. Единствената светлина бе в Ню Йорк, където щеше да я чака Патрик и да се притеснява. Само за малко ще кацнат във Филадельфия, толкова близка и позната, и после ще продължат към Африка и тази далечна, враждебна страна. Какво я чакаше там, нея и всичките ѝ другари по съдба, бе неизвестно и следователно ужасяващо. А още по-ужасяваща бе мисълта, че ако нещо лошо се случеше, никога вече нямаше да види Патрик.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Патрик стоеше до изхода на залата за пристигащи пътници и не можеше да повярва на ушите си.

— Не знаем кога ще кацне — повтаряше младата служителка от авиолиниите. — Отвлечен е.

— Шегувате се.

— За съжаление, не. По това време би трябвало да спрат във Филадельфия за презареждане с гориво и след това ще се отправят към Либия.

— Не говорите сериозно, нали?

— Съжалявам, господине, правим всичко възможно да разубедим похитителя.

— Как сте допуснали подобно нещо? Мислех, че взимате предохранителни мерки.

— Така е, но мъжът е прикрепил експлозива към сърдечния си стимулатор. И тъй като не е било възможно да мине през металните детектори, е бил претърсен ръчно. Стимулаторът е бил външен, никой не се е усъмнил...

— По дяволите, моята жена е в самолета.

— Съжалявам — тя хвърли поглед към групичката, скупчила се до вратата. — Техните роднини и приятели са също горе. Надяваме се, че самолетът ще кацне в Бенгази, ще остави похитителя и ще се върне тук. Ще ви осведомяваме непрекъснато за всичко, ако останете да чакате.

— Да, разбира се, ще чакам. За колко време ще прелети разстоянието до Бенгази и обратно?

— Около тринайсет часа в едната посока.

— Тринайсет часа! Дали ще им стигне горивото?

Представи си как моторите загасват по средата на пътя и потрепери.

— Ще се справят. Ако е нужно, могат да се приземят в Триполи, макар че похитителят държи да кацнат в Бенгази. Ако либийците им

позволят да излетят веднага обратно...

— Ами ако ги задържат? — прекъсна я Патрик.

— Нямаме причина да смятаме, че ще ги задържат. Моля ви, господине, нека не се тревожим преждевременно.

— Господи! Така ли возите пътниците си.

Отвлечен. Невъзможно. Нали Джордана пътува с него. Ами ако не се е качила на този самолет? Може би го е изпуснала, нали намери място чак в последната минута.

— Името, моля — чиновничката вече разглеждаше папката пред себе си.

— Къркланд — рече Патрик е разтуптяно сърце. — Джордана Къркланд.

Тя преглеждаше страница след страница, изпълнени е имена. Само да е останала за утрешния самолет. Само да е в безопасност.

Но надеждите му рухнаха, когато служителката сложи пръста си по средата на втората страница и каза:

— Джордана Къркланд. Да, боя се, че е в същия самолет.

Патрик стисна очи.

— Защо не седнете, господине? След малко ще донесат кафе.

Той я погледна, после хората, които чакаха на малки, безмълвни групи.

— Да. Мисля, че ще... постоя до прозореца.

Патрик се втренчи навън с празен поглед. Редуваха се различни чувства — недоумение, шок, ярост. Когато най-после реши да седне, завладя го пълна безнадеждност. И страх. Толкова много неща можеха да се случат. Похитителят не може да е нормален човек. Ами ако съвсем загуби разсъдък по средата на полета и взриви експлозива, който носи? Или ако някой се опита да го нападне и експлозивът по погрешка избухне? Или пък ако либийците задържат самолета заедно с екипажа му?

По челото на Патрик изби пот. Ако се случи нещо е нея, никога няма да си го прости. Защо Джордана? Защо сега, когато всичко сякаш тръгна добре?

Минаха часове. Чакалнята се изпълваше — близки и приятели, журналисти. Колко безсърдечно и подло е да пъхнеш микрофона под носа на човек, който в момента изживява болка.

— И вие ли имате близък в самолета?

Патрик се извърна рязко и видя пред себе си възрастен господин с навлажнени очи. Патрик овладя гнева си и кимна.

Мъжът стискаше с изкривени от артрит пръсти дървения перваз.

— Дъщеря ми е там. Не знаех, докато не ми се обади зетят да ми съобщи. Не сме много близки.

В единия край на залата поставиха дълга маса със сандвичи и топли напитки за чакащите. При мисълта за храна на Патрик му се повдигаше. Чудеше се дали в самолета ще имат достатъчно провизии, за да издържат. Опита да си спомни други случаи на отвлечане, за които беше чел, но умът му отказваше да работи.

Нощта минаваше бавно, призори той вече беше напълно обезверен. Отпуснат на стола, се взираше в избледняващото небе. Останалите се движеха наоколо или спяха. Тези, които си бяха отишли у дома за през нощта, започнаха да пристигат обратно.

Патрик взе чаша кафе и закрачи безцелно из залата. Чувстваше се като животно в клетка.

В девет часа от депресията го извади познат глас.

— Пат! Току-що чух!

Ендрю Харпър, негов партньор и близък приятел, приближи задъхано и се свлече на стола до него.

— Чу? — повтори Патрик с недоумение.

— Всъщност прочетох. Във вестника — той му подаде един брой, но Патрик не намери сили да го поеме.

— Споменават ли името й?

— Да. Тя е една от важните личности в самолета.

Патрик си спомни за стареца, с когото бе разговарял, и кимна към чакащите хора.

— Всички са важни личности, Ендрю, за онези хора там.

— Има ли някакви новини? Във вестника пише само, че самолетът лети за Либия.

— Би трябвало да пристигне там след час. Това е всичко, което знаем.

— Е, поне се знае, че ще пристигнат. И това е нещо.

Патрик потрепери и се вгледа в празното пространство пред себе си.

— Сега пък ще се чудим как ще постъпят либийците. Ако похитителят остане в самолета, пътниците ще бъдат в постоянна

опасност. Ако пък слезе на земята, либийските власти могат да създадат проблеми.

— Има ли нещо, с което мога да ти помогна? — попита Ендрю.
— Ще поема офиса. Някакви важни срещи, които не могат да се отложат?

Нямаше по-важно нещо от безопасността на Джордана. Патрик поклати глава.

— Слушай, трябва да се прибереш вкъщи и да се преоблечеш. Изглеждаш ужасно — рече Ендрю.

— Не мога. Още не. Може би ще си отида за около час, но само след като чуя, че самолетът е тръгнал обратно. При възможно най-благоприятни условия, трябва да се върнат тази вечер.

По-късно започна да се чуди дали е бил прав. Часовете се нижеха, а новини нямаше, нищо, освен съобщението, че самолетът е кацнал в Бенгази. Но не се споменаваха за излитане. Разочарование се четеше по всички лица.

Когато следобед към него приближи репортерка, Патрик бе твърде уморен, за да се бори.

— Извинете — заговори момичето, — но не сте ли... страшно приличате на...

— Да, аз съм — не оспори той.

— Близък човек ли имате в самолета, господин Клейз?

— Да, приятелката ми — репортерката започна да записва.

— Нужно ли е? За всички чакащи ли сте водили бележки — техните имена и имената на хората, които очакват?

— За някои, да — хладнокръвно отвърна тя.

— И какво, питахте ги как се чувстват, дали се притесняват?

— Логични въпроси, като се имат предвид обстоятелствата.

— Не ви ли е минало през ум, че това е агресия спрямо личния живот на хората?

— Но това е гореща новина, господин Клейз. Не може да не го знаете.

— О, разбира се, затова и винаги съм избягвал пресата. Ако ме извините... — и без повече обяснения, той се отдалечи.

Малко след пет часа представителка на авиолиниите събщи с мрачно лице, че самолетът още не е напуснал Либия. Патрик стоеше

като вкаменен, докато тя обясняваше как авиолиниите и правителството правят всичко възможно по случая.

Какво ли чувства Джордана? Сигурно е изтощена. И уплашена. Почти двацет и четири часа — толкова дълго бе прекарала в самолета. Ако изобщо е още там.

Никога, никога досега не се бе чувствал по този начин. Притеснен, обезпокоен, изцеден, самотен.

Шест часът, седем. Отдавна се бе смрачило в тази зимна вечер. Осем, девет. Тълпата оредя, мнозина тръгнаха за вкъщи, за да поспят няколко часа. Патрик подремна на стола си, но много бързо се събуди, стреснат от видения за експлозии, картечен огън и писъци. Ендрю отново се появи и се опита да го убеди да се върне за малко в дома си, но Патрик категорично отказа да го стори, докато не чуе нещо положително за развитието на нещата.

Най-после в три сутринта дойде съобщението. Зареден с гориво, самолетът бе излетял от Бенгази, и след като бе кацнал в Гибралтар, за да се снабди с хранителни припаси и достатъчно гориво, за да прекоси Атлантика, бе поел курс към къщи. Патрик почувства как в очите му бликнаха сълзи на облекчение. Подобни чувства очевидно изпитваха всички в залата. Зашеметен от умора, но възбуден от перспективата да държи скоро Джордана в прегръдките си, той най-после се реши да напусне аерогарата и да се прибере вкъщи.

След няколко часа със Патрик се върна избръснат, изкъпан, облякъл нов костюм.

В чакалнята цареше радостна възбуда. Информацията от Гибралтар бе, че самолетът не само е отлетял по разписание, но и че всички на борда са добре, макар и уморени.

С настъпването на вечерта тълпата нарасна. Към неотклонно бделите се присъединиха роднини и приятели. Като лешояди представителите на пресата и телевизионните компании се движеха от група на група.

Патрик прекара повечето време сам, вперил очи в небето. Самолетът трябваше да кацне в шест часа. Оставаха само петнайсет минути и той тръгна да потърси вода за пиене. Огледа се и видя Питър Къркланд, бодър, облечен в безупречен костюм, обграден от репортери, с които бърбеше свойски.

Първата реакция на Патрик бе да приближи и да му удари юмрук в носа. Копеле такова, не може да изпусне шумотевицата! Явно смяташе да се възползва от премеждието на Джордана, за да си направи реклама.

Питър срещна погледа му. Патрик отмести очи, после пак ги върна върху него, и отново отклони поглед. Накрая студено кимна на Питър и нехайно пъкна ръка в джоба на панталона си.

Пренебрегнал присъствието на Питър Къркланд и представителите на пресата, Патрик остана в дъното на залата, като местеше поглед ту към осветената писта, ту към информационното табло.

Щом съобщиха, че самолетът е кацнал, сякаш във въздуха се разнесе всеобща въздишка на облекчение, придружена с радостни възгласи.

Тълпата напираше, но Патрик остана настрана. Беше достатъчно висок, за да вижда вратата и пасажерите, които влизат. Знаеше също, че Джордана лесно ще го разпознае в множеството.

Цяла вечност мина, докато се появи първият от изтормозените пътници. Веднага го обгърнаха приятелски ръце. Очите на Патрик се напълниха със сълзи, които той избърса с ръкав.

Вътре в самолета Джордана чакаше хората пред нея да се размърдат. Чудеше се как нещо тъй просто може да отнеме толкова време, особено след всичко, което бяха преживели, после изведнъж осъзна, че търпението ѝ е напълно изчерпано.

Нуждаеше се от Патрик — да го види, да го прегърне. Ако не беше мисълта за него, щеше да полудее през онези безкрайни и мъчителни часове, когато ги държаха на либийска земя. Ако съществуваше нещо, което да ѝ помогне да преосмисля нещата в живота си, то това беше току-що преживяното. О, да, тя вече знаеше точно какво иска. Единственият проблем бе да се прибере вкъщи.

Коридорът, който водеше от самолета към чакалнята, ѝ се стори безкраен. Кръвта забушува във вените и, когато запретърсва тълпата с очи.

— Джордана! Насам!

Тя се обърна и видя как към нея приближава едър мъж. Но не беше Патрик. Това беше... Питър. Кошмарът продължаваше.

Преди да може да се придвижи, попадна в прегръдките му и камерите защракаха.

— Как си, скъпа, толкова се притесних!

Обзета от паника, Джордана продължи да оглежда тълпата. Питър я целуна звучно по бузата, но тя не обърна внимание. Възможно ли е да не е дошъл?

После го видя. Изгледаше доста по-изтощен от Питър. Очевидно той бе човекът, който е съпреживял нейния ужас. Питър бе заобиколен от журналисти, а Патрик стоеше сам настрана.

— Трябва да вървя — прошепна тя и избута бившия си съпруг. — Извинявай...

Запровира се през тълпата, докато накрая попадна в прегръдките на Патрик. Разбра, че си е у дома.

Тогавата от гърлото ѝ се изтръгнаха ридания — освобождаваха я от напрежението на преживяното и изразяваха радостта ѝ от срещата.

Колко дълго стояха така прегърнати нито знаеха, нито ги интересуваше. Единственото важно нещо за тях сега бе, че са отново заедно. Патрик прошепна в ухото ѝ:

— В джоба ми има диамантен пръстен. Искаш, ли го?

С лице, сгъшено във врата му, и ръце, обгърнали тялото му, тя плъзна длан към джоба му и извади малката кутийка. Бързо наниза пръстена, но не отслаби прегръдката си.

— Обичам те, Пат. Обичам те толкова много!

— Госпожо Къркланд? Може ли за момент? — неколцина журналисти бяха приближили.

— Разкажете ни какво се случи? Имаше ли паника сред пътниците?

— Либийците качиха ли се на самолета?

— Изобщо разговаряхте ли с похитителя?

Много бавно Патрик пусна Джордана, избърса сълзите от очите ѝ и се усмихна.

— Обичам те! — каза ѝ и тя също го възнагради с усмивка. След това мъжът се обърна към микрофоните.

— Мисля, че госпожа Къркланд се чувства добре, но е уморена. Преживяла е голямо изпитание, а също и ние тук долу.

— Тя се срещна със съпруга си... — обади се един репортер, но Патрик го прекъсна:

— С бившия си съпруг. Сега е сгодена за мен.
Предусещайки сензационен материал, телевизионният кореспондент приближи микрофона си.
— Значи съперничеството продължава?
Усмивката на Патрик не помръкна.
— Не, съперничеството приключи. Сега, ако ни извините...
— Кога ще бъде сватбата? — дойде последният въпрос.
— Следващия месец — заяви Патрик, обгърна раменете на Джордана и ускори крачка. — Съгласна ли си? — попита я, след като се освободиха от пресата.
— О, да — прошепна тя. — Да.

— Здравей, поспаланке — усмихна се Патрик. — Как се чувстваш? Джордана бавно отвори очи, протегна се и хвана ръцете му.
— По-добре. Бях изтощена. Отдавна ли чакаш да се събудя?
— Да. Гледах те. Моята красива съпруга — той се наведе и я целуна нежно по устните.

— Обичам да ме целуваш.
През осемнайсетте месеца, в които бяха женени, връзката им бе разцъфтяла.

— Ангел мой, сигурна ли си, че го искаш?
Тя се засмя и прокара длан по корема си.
— Вече е малко късно да се притеснявам за това, нали?
Беше бременна в шестия месец.
— Но аз се притеснявам. Знам колко е важен бизнесът за теб.
— Шшт. Смятам, че ти обясних ясно. Работата си е... работа. Сега ти си моят живот. Ще имаме дете. Не съжаляваш, нали?
— О, не. Толкова съм мечтал за това бебе.

Тя зарови пръсти в косата му и издърпа главата му назад, докато той я милваше с устни. Когато пръстите му внимателно хванаха колана на панталоните ѝ и ги свалиха, тя затвори очи в предвкусвано на удоволствието.

— О, Пат, обичам те.
Устните му се придвижваха все по-надолу и пулсът ѝ изведнъж се ускори.
— Пат, хайде...

— Шшт. Остави на мен.

Пръстите му се плъзгаха по тялото ѝ, докато я разтърсиха тръпките на желанието.

— Чудесна си — прошепна той.

— Патрик, но ти си съвсем облечен!

— Не за дълго — усмихна се той и напипа токата на колана си.

С необикновена нежност мъжът проникна в нея и я облада. Тя го прие, отдаде му се изцяло. Както смяташе да му се отдава цял живот. Защото давайки, взимаше от него. Това бе същността на любовта им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.